MIHAIL GRĂMESCU

FICȚIUNI

Mihai Grămescu

FICȚIUNI

- Texte alese[1] -

[1] Această antologie s-a alcătuit din povestiri „*culese*” din diferite periodice (almanahuri, Jurnalul SF 1992-1996, antologii, reviste on-line, etc.).

FAUNDTELE

A intrat în cameră cu pași poticniți, bolnav de violetul care se prăvălea din înaltul cerului. Faundtele sunt acum peste tot. Bateriile se descarcă spontan în aerul reverberând violet. Trăsnete mici scapără împrejurul trupului ca o aură luminiscentă. Cerul s-a deschis până în înalturi, lăsând vederii galaxiile îndepărtate, cu sorii învolburându-se în inflorescențe multicolore. Se întrezăreau atât de distinct încât aveai impresia că e suficient să întinzi mâna pentru a le prinde în podul palmei, cu pietrele mărunte și cariate ale planetelor cu tot.

*

În cameră era frig. Ceilalți stăteau ghemuiți de-a lungul pereților, frisonând. Doar femeia, la geam, cu ghemul de lână în brațe, urmărea *primăvara violetă* prăbușindu-se neîntrerupt din înalturi peste umbrele pomilor contorsionați.

Nici o sursă de lumină nu rezistase violetului: pilele se descărcau spontan în aerul vibrând ionizat.

Astăzi, când s-a trezit, pisica fluorescentă a venit să i se frece de picior, stârnind scântei. Nu s-a mai dus să se pieptene în oglindă. Fiindcă știa.

Nici să aprindă lumina n-a mai încercat. A privit doar cum, în *primăvara violetă*, frunzele uscate se răsuceau, împachetându-se, spre a se lăsa desprinse de adierile Faundtelor, care trec tot mai stăruitor.

S-au obișnuit și cu Faundtele. Nu se mai sperie de ele când izbucnesc intempestiv dintre crengile zgârcite.

*

Eu stau ghemuit aici, în cotlonul ăsta, departe de ceilalți, și urmăresc Faundtele, cum vin să-și lipească fețele de geam. Nu mă clintesc din nișa în care stau ascuns. Ceilalți vin și-mi aduc câte o bucată de pâine, dar până și pâinea este un combustibil - îmi arde pântecele ca otrava amară, violetă, care ne învăluie. Orele trec și încă mai suntem. Din ochiul de apă din fața casei se târăsc Faundtele pe marmura de la intrare. Urmele lăbărțate rămân umede, marcându-le trecerea.

*

— Sunt foarte obosit, îi spusesem.

Nu exista încă nici o Faundtă printre noi. Scurgerile de la Fabrică erau încă mici: doar câteva mii de metri cubi de freon pe oră. Soarele lumina încă galben, și noi mai mergeam la servici, ne mai întorceam de la servici, alimentele aveau gusturile lor normale, dar parcă plutea ceva în aer.

— Rămâi acasă, dacă nu te simți bine, m-a îndemnat ea.

N-am ascultat-o. M-am dus mai departe acolo, să văd, curios să urmăresc procesul până la capăt.

Din Depozit, scurgerile erau tot mai intense. Când intram în zona afectată, sensibilizat până la alergie, îmi simțeam pielea arsă cum se jupuia și mă scărpinam până când, sub unghii, îmi rămâneau smocuri de păr gras, unsuros.

În afară de mine nu mai venea nimeni aici. Ceilalți argumentau că-i așteaptă copiii acasă, că se simt rău, că nu mai suportă presiunea sau că, oricum, nu mai e nimic

de făcut - n-are nici un rost să-și mai piardă vremea inutil.

Doar eu veneam, ascultam ordinele și încercam să remediez defecțiunea - dar ce poate face un om singur? Când defecțiunea depășea cu mult limitele unei defecțiuni de intervenție.

*

Culoarea cerului s-a schimbat în ultimele zile. Atunci au început să fie remarcate Faundtele. Nu știu cine le-a remarcat primul și nici cum au apărut. Poate că au fost dintotdeauna, și doar acum le-am remarcat noi, le-am conștientizat și conceptualizat, ca pe o boală cu un diagnostic exact: Faundtele, de care nu vom mai scăpa niciodată. Faundtele, care vor fi din ce în ce mai frecvente și mai greu de trecut cu vederea.

Sursa: *Ficțiuni.Ro #08*/2014

GLORIA

(cu atmosferă de Epocă)

1. Iată-mă de câteva zile stăpân de noapte peste cioburile și relicvele altor veacuri. „Pe sub pământuri domn”, ca să zic așa, blagian. Servitor servil și stăpân peste noaptea trufașelor destine ale municipiului. Suveran nocturn peste ce-a mai rămas din domnii de altcândva (într-un stat socialist ca al nostru) din a căror glorie n-au mai supraviețuit peste veac decât cioburile de vas și ciotul de spadă mâncat de rugină, scripta îngălbenită și chivăra numai bună să-și facă liliacul cuib într-însa.

2. Dimineața, când ies din schimb chior de oboseală, mă plimb prin parcul de vizavi. Trandafiri cu căpățâni ciufulite și crețe răspândesc sub soarele de iulie parfum diafan, trezindu-mi în simțurile adormite o infinită nostalgie.

Pe lacul invadat de fulgi de plop lebede negre își răsfiră penajul.

Sunt din ce în ce mai singur și mai trist. Nu găsesc alinare în nimeni și în nimic din ceea ce mă înconjură. Mă îndrept spre casa pustie de când m-a părăsit soția. Merg pe jos, fără far, prin talazurile mării de oameni ai urbei. În drum spre mahalaua în care șed trebuie să străbat tot Centrul aglomerat la ora asta.

Dar nimeni nu mă ia în seamă. Un bărbat dârz dă peste mine și merge mai departe imperturbabil, de parcă nici n-aș fi.

Joc un rol fantomatic printre semenii mei, neputându-mi depăși în nici un fel condiția precarei mele subzistențe.

Unde ești, tinerețe de ambiții deșarte? Unde v-ați vărsat fluvii fecunde ale trecătoarelor trufii efemere?

Mama, săraca, aștepta din partea mea să ajung „un intelectual, o personalitate”. Zâmbea încurajându-mă atunci când mă surprindea studiind tomuri grele, de știință, de filosofie... N-am rămas cu nimic din ele. Așa cum n-am rămas cu nimic de la familie, decât cu casa dărăpănată din mahalaua din marginea orășelului unde am fost mutați după Naționalizare. Mobila e sumară și jalnică fiindcă piesele mai scumpe le-a vândut tata în ultimii ani, înainte de să dispară. N-am ce să-i reproșez: erau moștenirea lui de familie. Și apoi, fiindcă nu lucrase toată viața decât întâmplător, ca liber profesionist, nu avea pensie, și doar nu era să moară de foame ca să-mi lase mie gioarsele alea - de altfel niște vechituri salvate din casa strămoșească pe care o confiscase statul.

La despărțire, nevastă-mea a luat cu ea mobila nouă pe care o cumpăraserăm împreună în rate. N-am protestat. Las-o să se bucure! Eu nu mă simt legat de lucruri. Și, de când a plecat ea, nici de oameni.

Eșuez fără scăpare pe țărmul sterp al unei bărbății fără liman de speranță. Am trădat toate promisiunile și toate promisiunile m-au trădat. Ca o nelămurită epavă rătăcesc în derivă peste pustietatea pacifică a dezolării vârstei de mijloc.

Încotro?

Tinerii pescăruși sunt ademeniți în larg de miraje înălțătoare. Eu zac cu aripi frânte după un drum obositor din care am eșuat atât de aproape de port!

Mă întreb uneori dacă înălțimea nu există decât pentru ca prăbușirea să fie mai tare.

Sau ochii aceluia ce a sfidat trebuie să poarte apoi de-a pururi blestemul mocirlei din care nu-i aripă să te mai

înalțe?

Indiferenți la zbaterea mea zadarnică, antemergătorii mei, răposați de viță, aventurieri pe la curțile de altădată, mă lasă să-mi cocoșez spinarea înaintea ușilor, într-un destin mizer.

3. De doi ani încoace, de când m-am căsătorit, am încercat diferite meserii. Am o constituție șubredă. Muncile aspre mă dărâmau. Nevastă-mea își bătea joc de mine și mă beștelea că nu o scot și pe ea nicăieri în lume. Fiindcă, într-adevăr, după opt ore de cârcă, nu-mi mai ardea de nimic. Voiam să mă odihnesc.

Nevastă-mea era o tipă ambițioasă. A încercat să mă convingă și pe mine să dau la vreo facultate. Dar n-am reușit să intru, așa că am renunțat. Asta a fost prima ei deziluzie în ceea ce mă privește.

A doua deziluzie a fost serviciul meu aici, la Muzeu. „Cum te complaci pe un post ca ăsta, fără perspective?”

Singurul lucru pe care i-l reproșez este că la procesul de divorț a mințit că aș fi bătut-o, că beau, că lipseam de acasă. Ai ei au dat și ei mărturie că era așa.

N-am spus nimic - am lăsat-o pe-a lor. Dar mi-a făcut silă purtarea lor fără scrupule. După proces m-au invitat „la o bere”, dar am refuzat.

4. Postul ăsta de paznic de noapte la Muzeul municipal de istorie l-am obținut din mila unui grangur la care m-am dus în audiență. Când am intrat în biroul cu ușă capitonată cu velur am rămas surprins de faptul că belferul era cam de o vârstă cu mine. I-am explicat ce și cum, i-am arătat actele medicale.

— De ce stai cocoșat? m-a întrebat.

I-am povestit de ultimul servici unde lucrasem și de pragul scund pe sub care trebuia să trec de douăzeci de ori pe zi. Doar nu era să-i dezvălui că mă copleșise cu

importanța funcției lui!

Înghițisem atâtea că ajunsesem să mă port ca un trepăduș. Făceam pe prostul și pe lingăul, tremurând de frică să nu fiu gonit ca o cotarlă. Până și glasul, cândva puternic și bărbătesc, mi se schimonosise - era subțire și milog - un glas străin, lipsit de mândrie și de caracter.

5. Aici, la Muzeu, seară de seară îmi fac de lucru citind textele de sub exponate și colindând sălile Deșertăciunii Măreției Apuse. Din când în când mai trag un gât în cinstea răposaților. Nu mă tem de fantome. N-am de ce. Aici mă simt în mediul meu.

După încheierea rondului sfârșesc prin a mă culca, tolănit în tronul căptușit cu pluș roșu. Ca orice paznic de noapte care se respectă îmi dorm mai bine de trei sferturi din program.

Ceea ce nu mă împiedică să mă simt din ce în ce mai ostenit.

6. Un aer de irealitate mi-a cuprins existența.

7. Noapte de noapte adorm cu ochii pe steagul sfâșiat de secole și bătălii al neamului. Dar visez cele mai lipsite de glorie vise cu putință.

M-am dezbrăcat de umilință. Singur, trec impunător printre umbrele seniorilor de altădată. Vocea, eliberată, umple spațiul sălilor pustii, vibrând de rezonanțe baritonale.

Mă complac adesea în monologuri scăpărând de diamantele vorbelor de duh, usturătoare, la adresa regilor care n-au știut, ca mine, din ce mucava le e înălțată gloria nepieritoare peste care corbul își scutură colbul nemilos al trecerii.

Hei, voi, încrezătorilor întru măreția apuselor vremi! Oare nu vedeți cenușa pândind înapoia colonadelor cu

capitolii? Următorul potop va fi cu praf-de-tobă!

8. Sunt menestrelul unui împărat orb și mut.

Mă înalț până la umărul de granit al Celui-ce-sfidează și-i vărs pe nas ultimele picături din clondirul meu puturos cu „doi-ochi-albaștri”, țuica pe prune de la Autoservirea din colț.

Hei, domni ai necropolei peste care, noapte de noapte Eu domnesc! Ce-ați reușit cu zbaterea voastră deșartă pe lume? La ce v-a slujit agitația vieților voastre vane?

Uitați-vă la mine! strig către butaforia culiselor marelui naufragiu. Uitați-vă la mine: ăsta sunt! Voi unde sunteți?

9. Căldurile caniculare ale verii au început să alterneze cu ploi.

Pe Bulevard, în Centru, înaintea cinematografului Central, dau nas în nas cu nevastă-mea braț la braț cu un tip cu loden de scai și blugi „autentici”.

Ajung la servici cu zece minute întârziere și trebuie să suport așa, ud, beșteleala portarului din schimbul doi care, din pricina mea, riscă să piardă ultima cursă spre casă.

În sfârșit singur, îmi scot cămașa. O pun la uscat în cuier și mă cuibăresc, tremurând de răcoarea nopții, în jilțul plușat din Sala Domnească. Mă zăresc în oglinda mare de pe peretele din stânga și mă asemăn în minte bufonului care-și ia, în numele sfintei sale boli, libertăți pe care muritorul de rând le-ar plăti cu capul. Doar eu și domnii ce ne mai permitem să dormim în scaunul înalt de judecată.

Sub strălucirea învolburată a scăpărărilor furtunii mă fură somnul sub fereastra palatului Timpului-ce-trece.

10. Mă deșteaptă zgomotul ca de copită bătând pe pista de sub geam.

De câteva nopți mă urmărește zgomotul ăsta. În prima zi am ieșit să văd ce-i, m-am agitat, dar nu era nimic. O

părelniță.

Printre pleoapele lipicioase de somn năzăresc un ochi uriaș întrețesut de vine întunecate holbându-se la mine printre zdrențele steagului tocat de victorii. De dincolo de zid un muget teribil umflă resturile de stindard, făcându-le să fâlfâie de se încrâncenează pielea pe mine.

Cotrobăi cu mâna sub vitrina cu hainele de sergent din Primul Război după sticla cu doi-ochi-albaștri și zvârl cu ea către nălucă.

Mi-e somn. Ochii mi se închid.

Zidul se spulberă sub o lovitură năprasnică și în încăpere pătrunde aer tare, înghețat, răvășind hârtiile plastrografe din vitrine.

Și când deschid iar pleoapele grele, animalul uriaș cu spinare cocoșată și barbă învălătucită până în pământ trage după sine trena imensă de păienjenișuri cu miros putred. Copitele grele strivesc plăcuțele parchetului și coarnele-i zgârie tavanul.

O halebardă se desprinde din legătura de pe perete și zăngăne pe jos.

Întrezăresc prin borta din zid, în spatele colosului, deschiderea unei păduri bătrâne.

Între coarne, zimbrul poartă o pecete de foc, pâlpâind în întunericul din jur ca un far. Din botul fiarei balele atârnă rumegate însângerat.

Deasupra pădurii cerul se aprinde vânăt de trăsnet, descoperind în scânteierea orbitoare culmile apropiate ale munților înzăpeziți. Un sunet de corn înfioară pădurea și, de undeva de departe răspunde alt sunet de corn, stins, aproape acoperit de ecoul tunetelor furtunii, chemând.

Știu că dacă aș avea curajul să mă mișc, să intru în spațiul acela minunat, aș pătrunde în Istorie. Am doar un pas de făcut: să mă ridic din jilț și să intru în lumea-de-Altcândva.

Cornul de vânătoare domnesc cheamă, sfâșietor, de

departe.

Dar eu nu resimt decât o teamă cumplită și-mi strâng fața în mâinile tremurând.

Aș vrea să dorm. Aș vrea să închid ochii și să dorm aici, în aerul călduț al Muzeului, întreaga viață, ca un exponat. Să treacă lumea și să mă privească dăinuind în colb de timp, cu o etichetă de plexiglas dedesubt, indicând exponatul.

În spațiul întunecat al zidului spart un călăreț înzăuat își arată o clipă figura. Un câine imens cu botul roșu hămăie. Zimbrul muge de pleznesc ferestrele și, suflând greu, se răsucește în loc în spațiul strâmt al sălii, răsturnând vitrinele de sticlă și dărâmând tronul și panopliile de pe pereți. Dar flamura îi fâlfâie între coarne când iese tropăindu-și copitele de se cutremură pământul.

Și abia mult mai târziu îndrăznesc și eu să mă desprind din ungherul în care m-am ascuns, zbughind-o spre telefonul de la intrare. Alerg dintr-o sală într-alta și pătrund pe parchetul proaspăt ceruit izbindu-mă, ca orb, de mobile.

11. În lumina zorilor, pe autostrada cu patru piste trece din când în când câte o mașină în mare viteză. În parcul de vizavi trandafirii își scutură nostalgic roiurile de petale suferinde.

Cei doi milițieni din curte clatină din cap, discutând despre răspundere și penalizări. Lângă o Scânteia de ieri, 31 august 1976, păstrând pete de tălpi de pantof, văd unul dintre manuscrisele „rare”, luat din vitrină de nebuneală.

Mă aplec pe vine lângă codicele domnesc în facsimil povestind despre vânătoarea lui Dragoș și despre miracolul furtunii în care fiara rănită de moarte s-a rătăcit în stuhăriș, dispărând, cu cățeaua regelui o dată, într-un bulgăre de foc din cer cum nu s-a mai văzut, chiar de sub privirea Domnului. Și cum, în miezul de foc, viitorul

Întemeietor a întrezărit într-o clipă Steagul Țării și Tronul, pe care stătea un gnom în pielea goală, chircit.

12. Cortine de frunze roșii, însângerate, bântuie orașul. Am pornit-o iar, cu spatele încovoiat, din ușă în ușă după un servici.

Ieri am găsit pe aleea dinaintea parcului o urmă uriașă de copită. Și în retinele minții mi-a scăpărat încă o dată imaginea zimbrului, prea mare să-ncapă între pereții unui muzeu municipal de istorie.

1988

Sursa: *Ficțiuni.Ro #08*/2014

DESCOPERIREA

Celălalt se apropie de mine, tremurând vizibil.

— Domnule, nu te supăra că te abordez așa…

Ridic o sprânceană, agasat.

Doamne, ce nu pot să-i sufăr eu pe ăștia de te acostează la cârciumă! (deși ar fi interesant de dezbătut rolul bodegilor în intercomunicarea umană; ar fi interesant de studiat rolul acestor *lăcașuri*, încă de pe la o mie opt sute - cafenelele de la Paris - fiindcă aici se făcea cel mai intens „schimb liber de informații” după Revoluție. Printr-un mimetism interesant, tradiția Bodegii ca loc de întâlnire s-a extins de la Marele Oraș până la satele cele mai îndepărtate ale Continentului. E greu de precizat astăzi cum se făcea mica intercomunicare înainte de apariția lor. Existau și Case mai des frecventate - cum sunt cele descrise de Honoré de Balzac - dar este remarcabil că nici Dumas, nici Sienkiewicz nu se simt în stare să imagineze alt loc de întâlnire pentru aflarea de noutăți decât bodegile. Aici, știrea mică și știrea mare erau făcute publice și comentate. Ceea ce sugerează o vulgaritate a unei „apropieri” și „familiarități” grosiere între membrii „pleavei umane” - și nu numai. Treptat, „luxul singurătății” avea să devină popular - dar direct proporțional cu tariful „serviciului”, în bodegi. Calitatea distruge instrumentul determinant și-i deturnează sensul. În copilăria mea, pe la anii ’60-’70, bodega mai juca încă un rol important în viața… culturală a multor oameni din „păturile de jos”. Pentru prețul unei băuturi banale aveai acces la o societate

pestriță, la informațiile care se vehiculau în cadrul ei. În multe povestiri ale prozei culte, narațiunea începe ca în Turgheniev sau Sadoveanu, la diferite hanuri ale Ancuțelor. Abia de vreo douăzeci de ani încoace această „tradiție” s-a estompat, nu atât prin generalizarea mass-media, cât printr-o ridicare excesivă a „nivelului social” al acestor bodegi. Ca o pierdere a sensului lor inițial în scopul „funcționalității” apare cadrul muzical - din ce în ce mai elaborat, dar și mai scump - cu tonalitatea urcând de la nivelul de „fond sonor” până la dominanta acustică din cazul discotecilor. Comunicarea vie, originală, este înlocuită de comunicarea-standard, abstractă de cele mai multe ori prin necunoașterea limbii în care se cântă. Se produce astfel o pierdere de intimitate, o spargere și înghețare a vieții sociale, o șablonizare stupidă a microsocietății. Locurile unde „se punea țara la cale” devin doar o prelungire a spațiului însingurării și alienării moderne în care nimeni nu mai cunoaște nimic despre nimeni decât din mass-media și în care toate serviciile se plătesc. Din ce în ce mai scump. Aparatul represiv și de control, probabil, care avea interesul său în torpilarea acestor „bisericuțe” a încurajat „asanarea” acestor „cuiburi” și cloace de promiscuitate, și violență, și complot inconfortabile pentru Putere. Dar, prin stoparea lor și trecerea din nivel „*underground*” în plină lumină social-istorică, microsocietatea se epurează și de bună parte din informația pe care o stoca și vehicula. Acestor oameni „de jos” li s-a răpit scena socială pe care se exprimau și ai cărei protagoniști erau, în umbră. Iar Marea Scenă a Marelui Spectacol care, de fapt, se alimenta - stilizat - din această zonă instabilă de variabilitate necontrolată, Marea Scenă a monopolizat atenția tuturor, ieșind însă extrem de sărăcită prin victoria obținută. Transmisiunile sportive au urcat în topul de audiență dominant. Iar Oamenii abia dacă mai au despre ce bârfi.)

Te duci și tu să iei un pahar și te trezești cu unul din ăsta pe cap…

— Am făcut o descoperire extraordinară… Domne, dumneata de unde ești de loc?

— De aici, de unde să fiu? Din București.

— Mda… Și eu credeam la fel…

— Adică? îl întreb plictisit.

— Și eu credeam că sunt din București. În București.

— Și nu ești?

— Nu.

Iau o înghițitură din paharul de whisky de pe masă și aștept să îmi explice.

— Uite, zice, tu ce bei acolo?

— Whisky.

— Și e whisky?

— E whisky.

Îmi înșfacă paharul și gustă. Apoi mi-l dă înapoi, strâmbându-se.

— Nu e.

Mă uit pe sub sprâncene, enervat de gestul său brusc care m-a lăsat fără replică, la idiotul ăsta spilcuit - poartă costum de funcționar superior sau ceva de genul ăsta și, când colo, își bagă botu-n paharul meu ca nesimțitu’ și mă bârâie pe mine la cap cu nu știu ce tâmpenii.

— Nu e, domne, whisky! repetă nonșalant.

— Da ce e?

— E succedaneu. Nu știu ce e. E colorant…

— Eu l-am plătit de whisky, zic, cu o grimasă agasată.

— A, bine, asta e altceva… Dacă îți place îți mai fac eu cinste cu unul…

Ia un gât și din paharul lui și continuă:

— Uite, și ăsta, cică e Courvoisier. Da nu e.

Aha, mă lămuresc, ăsta-i din ăia de la „Opoziție” care cârâie că nu-i place nimic.

— La ce partid ești? îl întreb.

— La niciunul. Noi, ăștia supra-guvernamentali, suntem apolitici.
— Supra-guvernamentali?
— Da. Lucrez la un Institut de cercetări al Armatei.
— Îhî… zic și iau o gură de whisky. Sau, poate, erzaț, cum zice ăsta.
— Domne, continuă omul nostru, și cum îți spuneam - eu am treabă cu determinări geografice, cu coordonate precise…
— Și?
— Și, aia e, că nu e!
— Ce „nu e”?
— Bucureștiul, domne! Nu înțelegi? Ăsta nu e Bucureștiul. Nici România nu e România. Nici Europa nu-i Europa. Trăim istoria și localizarea unui alt oraș și unei alte lumi.
— De când?
— Habar n-am. Uite, dumneata zici că ești bucureștean, nu? Mai știi pe cineva dintre cei nativi, dintre prietenii din copilărie, ceva?…
— Sincer să fiu, nu. Acum nu mai cunosc… La Revoluție…
Îmi dau seama că, de ani și ani de zile, persoanele cunoscute ale tinereții și adolescenței mele fuseseră substituite treptat de relații noi, care nu prea mai erau aceleași lucru cu cei dinainte. Până și cei cu care fusesem foarte apropiat nu mai erau la fel. Se schimbaseră. Sau, dacă era cum zicea ăsta, fuseseră schimbați.
— Asta e. Vezi? Istoria și localizarea în care ne aflăm sunt ale altui oraș.
— Și noi unde suntem? îl întreb, nedumerit.
— Nu știu.
Mă ridic enervat, plătesc chelnerului consumația și plec. La ieșire, în stradă, mă simt complet debusolat. Oare ce mi-o fi venit să intru tocmai în birtul ăsta, într-un cartier

necunoscut? Întreb pe cineva cum pot ajunge în Centru și îmi arată exact direcția opusă celei în care o luasem. Și îmi zic: chiar, ce-ar fi dacă tembelul ăla ar avea dreptate și noi suntem aici într-un facsimil al adevăratului București care este, de fapt, în complet altă parte? Chestia asta, evident, nu are nici un sens, dar treaba cea mai neplăcută este că, nici acum, după câteva ore de mers, nu am reușit să ajung într-un loc cunoscut. Rătăcesc printre magazine necunoscute, cu firme cu nume străine, necunoscute, pe străzi și prin piețe necunoscute. Așa că mă opresc să mai întreb pe cineva cum pot ajunge în Centru. Și, culmea, n-am la mine nici bani să pot lua un taxi până acasă. De altfel nici nu trece niciunul.

Sursa: *Ficțiuni.Ro #08*/2014

CUNOSCĂTORII

Gradul întâi de inițiere

1° Aceste instrucțiuni se adresează conducătorilor de zbor de pe navele interplanetare ale Planetei a III-a Albastre, din sistemul Stelei Aurii.

2° Prezenta instrucțiune preconizează că fața nevăzută a Satelitului Pustiu al Planetei a III-a Albastre din sistemul Stelei Aurii este ZONA INTERZISĂ, aflându-se sub protecție împotriva cercetărilor de orice fel.

3° Instrucțiunile numerotate 1° 2° 3° 4° și 5° parvin echipajelor prin intermediul sistemelor cibernetice de bord. Aceste instrucțiuni au caracter strict secret, emisia lor se face local, numai după decolare, iar cei vinovați de deconspirarea acestor informații își asumă riscurile de rigoare.

4° Informațiile cuprinse în ele sunt repetate ori de câte ori apare primejdia iminentă de încălcare a lor. Pe perioada transmiterii, legăturile cu bazele de la sol sau celelalte baze în zbor sunt întrerupte. În cazul în care echipajul uman nu respectă prevederile prezentelor instrucțiuni, sistemul de securitate a zborului predă comanda pilotului automat până la degajarea zonei protejate. Sunt interzise manevrele care periclitează secretul ZONEI precum și cele care incomodează căile de acces în ZONĂ. Vinovații se fac direct răspunzători de urmările încălcării acestor instrucțiuni.

5° După întoarcerea din misiune, prezentele instrucțiuni

intră sub protecție în cadrul fondului de informații vehiculabile prin sistemul cibernetic al navei. Ele nu reprezintă un material documentar sau opțional. Transmiterea lor se face prin mijloace subliminale.

Gradul al doilea de inițiere

1° Aceste instrucțiuni sunt destinate echipajelor umane din expedițiile interastrale de la bordul navelor care dezvoltă viteze fotonice sau hiperfotonice capabile să producă perturbații paradoxale în spațiul-timp. Transmiterea se va face prin canalele *psi* de la bordul navelor, în clipa depășirii limitelor luminice care întrerup contactele cu baza.

2° În rutele pe care le veți urma, veți întâlni diverse forme de organizare a materiei, unele similare ori asemănătoare vieții de pe planeta dumneavoastră de origine, altele total diferite de acestea. Evitați contactele cu formele de existență din preajma stelelor diferite de aceea care luminează planeta de pe care proveniți, fiindcă aceste forme de existență nu au nici un element comun cu formele de manifestare a existenței căreia îi aparțineți. În cazul unora dintre aceste ființe vă este extrem de greu să distingeți chiar și faptul că aveți de-a face cu ființe, existând primejdia confundării lor cu fenomene fizice naturale necunoscute, ceea ce poate duce la acțiuni ce ar putea periclita nu numai expedițiile din care faceți parte, dar și relațiile ulterioare ale civilizației dumneavoastră cu celelalte civilizații puternice (și nu arareori intransigente) din galaxie. Sunteți avertizați să evitați cu precădere contactele cu manifestările energofage din preajma stelelor neutronice.

3° În drumurile pe care le veți efectua, este probabil să întâlniți expediții ale Cunoscătorilor. Nu încercați să stabiliți contacte cu aceștia, periclitându-vă în caz contrar șansa întoarcerii acasă.

4° Precum ați fost deja instruiți înainte de decolare, la întoarcere, în funcție de lungimea și durata expediției din care faceți parte, veți regăsi planeta natală într-un spațiu-timp care a fluctuat mai mult sau mai puțin față de momentul zero al plecării. Pentru a evita buclele temporale, va fi necesar să petreceți un stadiu compensator în coloniile Cunoscătorilor aflate pe fața nevăzută a Satelitului Planetei a III-a Albastre din sistemul Stelei Aurii.

5° Drum bun, temerarilor! Vă așteptăm întoarcerea încununată de succes!

Gradul al treilea de inițiere

1° Aceste instrucțiuni se primesc pe canalul cromozomial de către orice Cunoscător care va călători la bordul navelor tahionice care dezvoltă viteze multihiperluminice sau al navelor compacte cu accelerații turbionare statice destinate deplasărilor prin spațiul-timp precum și cu acceleratoarele pe cuantică galactică destinate să treacă din sistem în sistem de praguri de viteze metagalactice de limită, călători pentru care vectorul *timp-de-referință* se inversează căpătând, în modul, accelerații foarte mari în comparație cu timpul real al sistemului-bază din care pleacă.

2° Cunoscătorule!

Călătoria ta este destinată studierii limitelor cunoscute cele mai îndepărtate ale Cosmosului, și trecerii dincolo de aceste limite.

Întoarcerea ta din această călătorie *a fost* cu multe secole sau chiar milenii mai înainte de Epoca Zborurilor Intergalactice.

De la întoarcerea ta, tu și urmașii tăi faceți parte dintre Cunoscători.

Fii bine venit!

ACEASTA ESTE URAREA CUNOSCĂTORILOR.

3° Întrucât este posibil ca întoarcerea ta să fie înaintea Noastră, este de datoria ta, în acest caz, să începi amenajările pentru Colonia Cunoscătorilor de pe fața nevăzută a Satelitului Pustiu al Planetei a treia Albastre a sistemului Stelei Aurii.

4° Orice contact cu locuitorii planetei acesteia din Epoca Războaielor este interzis Cunoscătorilor!

Orice scăpare de informație pe vectorul Timp poate influența catastrofal Istoria speciei din care faci parte. Nu anihila Viitorul, chiar dacă este în joc viața ta!

5° Mesajul tău către Cunoscători și omenire este transmis ereditar tuturor urmașilor tăi, pe o alelă dominantă și stabilă. Dacă nu ai urmași, ești dator să lași, în Colonia Cunoscătorilor, mesajul tău înmagazinat în memoria cibernetică de la bordul navei.

Dar este interzisă metisarea Cunoscătorilor cu strămoșii lor pământeni. Mesajul genetic al copiilor mutanți a conținut informații maligne care i-au determinat să se întoarcă pe Planetă, în urma celor câteva cazuri de indisciplină ale Istoriei fiind necesare măsuri radicale, pentru a se evita mari deformări de cromoplastie deformantă.

Întrucât există posibilitatea ca tu să fii începutul și Sfârșitul, știi că Istoria, așa cum a fost, a dus, în mod cert, până la tine. Modificând-o cât de puțin, riști nu numai să te excluzi de la toate existențele tale viitoare posibile, ci expui întreaga Omenire la urmări imposibil de prevăzut după lungi perioade temporale, urmări care pot împinge Istoria în catastrofe irecuperabile.

Trebuie să ții cont și de caracterul negentropic al Informației, care, chiar în cazul în care tu, cauza efectului, ai dispărut ca posibilitate odată cu întreaga civilizație viitoare din care provii și de care aparții, Informația scursă prin tine persistă anacronic, modificând Istoria.

SPUN CUNOSCĂTORII

CARE ȘTIU TOT CE A FOST
ȘI CARE PROIECTEAZĂ ÎN CUNOȘTINȚA DE
CAUZĂ CELE CE VOR VENI.

6° Caută să ajungi în drumul tău prin Univers la Marea Periferie Spongioasă, care învăluie Spațiul și Timpul.

Se va consemna în Informația genei tale punctul în care ai întâlnit Marele Zid, ai cărui parametri se schimbă de la o expediție la alta.

Acesta este obiectivul cercetării tale, pentru care ești trimis, cu voia Cunoscătorilor, la indicația lor!

7° Nu te aventura în sistemul Spongios al Marii Periferii! Pentru cunoaștere, ea este infinită.

SPUN CUNOSCĂTORII

Dacă spațiul este infinit, cunoașterea noastră este finită.

SPUN CUNOSCĂTORII

Există, însă, direcții în care încă nu s-a ajuns la învelișul SPONGIOS. Există, deci, posibilitatea ca Limita Periferică să fie parțială.

SPUN CUNOSCĂTORII

Există, chiar, posibilitatea să fie un corp unitar, de dimensiuni colosale, dar finite.

SPUN CUNOSCĂTORII

Marele Burete Cosmic emite, pulsând. Tot Universul este plin de emisiile lui.

Cercetează aceste emisii. Ele există peste tot unde au ajuns Cunoscătorii de dinainte de tine. Pe argumentul ordinii care domnește în emisiile Marelui Spongier, unii Cunoscători presupun că ar fi vorba de un Mesaj. Unii presupun chiar că Spongierul ar fi o viețuitoare cosmică.

Tu ascultă dacă peste tot Marele Spongier se manifestă la fel. Dacă așa se manifestă de la începuturi. Dacă emisia lui este neschimbată.

SPUN CUNOSCĂTORII

8° Vei investiga, deci, nu numai în Spațiu, ci și în Timp, Cunoscătorule!

Poate că ție îți este dat să afli Taina!

Nu uita însă cine te-a trimis! Și fă în așa fel încât răspunsurile tale la întrebările Cunoscătorilor să ajungă *după* plecarea ta, pentru a nu-ți anula, în caz contrar, plecarea.

9° În orice caz, de aici înainte, ești cel mai în măsură să-ți judeci faptele. Ești LIBER. Dar RĂSPUNZĂTOR.

10° Urmașii tăi,
Urmașii Coloniei Cunoscătorilor,
înființată poate chiar de tine
vor comunica ACELE INFORMAȚII
și ATUNCI
CÂND VA FI CAZUL.
Noi suntem Ei, Cunoscătorii,
responsabili de destinul Istoriei!
căreia noi îi știm sensul, scopul și mijloacele
prin care!

Fă, deci, să nu uităm
Locul și Timpul din care provenim,
Locul și Timpul din care ai plecat,
Sursa!
Atotputernici
Suntem stăpânii Informațiilor!

Drum bun și adio
fiule,
tată!

Bun venit,
Cunoscătorule!

Sursa: antologia „*Nici un zeu în Cosmos*”, Editura Politică, 1985.

MECANIQ

1. Șichenița avea șaisprezece ani când, cunoscându-l pe Riț, acesta îi făcuse cadou floarea de mecaniq.

— Dacă știi să o folosești, poți face orice cu ea, îi spuse el.

Șichenița se bucurase de dar. Era sătulă de jocuri electronice, de teste, de filme pe video și, într-adevăr, fără să-și fi dat seama până acum, sufletul ei tânjea tocmai după o floare de mecaniq.

— Iată, îi arătase Riț, dacă o pui așa, se deschide într-a cincea dimensiune. Iar dacă o pliezi...

Riț era blond, cu ochi albaștri, cu păr creț, mâini puternice și suflet ascuns de om care a colindat toată galaxia, de om care a trecut și prin spațiile și timpii perturbați din preajma stelelor negre, și prin paradoxurile hiperluminice.

Șichenița clătinase părul cenușiu, privindu-l candid cu ochii ei căprui de copilă vinovată. Îl întrebase de unde știa el că ăsta fusese cadoul pe care și-l dorise cel mai mult. Dar Riț nu-i răspunsese nimic la această întrebare, zâmbind misterios.

După aceea, Riț plecase iar într-o cursă pentru Veșnicie. Cursele lui Riț erau fără întoarcere, fiindcă drumul lui, trecând dincolo de pragul luminic, dura în Eternitate. Șichenița rămăsese cu floarea de mecaniq, ale cărei petale, odată cu vremea, au căzut una câte una, lăsând pistilul gol și fructul cât o nucă pe care fata, astăzi matură, l-a cules cu grijă, păstrându-l într-o cutiuță de sidef, alături de

farduri și de trusa de unghii. Înainte de a se arunca în vârtejul vieții, mai scotea încă, seară de seară, din cutie, micul ghem de angrenaje în embrion, admirându-i finețea și subtilitatea de neimaginat. Micul mecaniq avea o gingășie aproape organică.

Dar după ce viața a răpit-o pe tânără în banalitatea cotidiană, pândind cu nenumăratele-i capcane și contorsiuni, Șichenița a uitat de aceste fleacuri ale copilăriei, depozitându-le, pe cele fizice în noptiera de lângă pat, cu scrisorile de la colegele de clasă, iar pe cele sufletești, în cutele cele mai adânci ale memoriei care iartă trecând cu vederea.

Au urmat Albert, cererea lui în căsătorie, copilul, moartea Oriendei, mama Șicheniței, apoi altele, și altele - viața e lungă, mai lungă decât putem privi noi cu ochii miopi ai minților noastre finite, în care non-finitul doar se reflectă.

Însă într-o zi, venind obosită de la servici, îl găsise pe Val jucându-se cu un obiect ce-i păru cunoscut și, dintr-o dată, figura arsă de soare și brăzdată de riduri a lui Riț îi răsărise tinerei femei dinaintea ochilor înlăcrimați cu izul nostalgic și sărat al litoralului iarna.

Primul gând fusese să-l snopească pe Val în bătaie pentru că profanase cu indiscreția lui un mormânt dureros, dar își luase îndată seama și-și spusese că, în fond, copilul e prost, nu înțelege nimic din ce-i în sufletul ei, și atunci se mulțumise să-i ceară „jucăria” pe care, după ce constatase că embrionul se maturizase, mișcându-și acum delicat pistoanele subțirele care-l făceau să semene cu o mașinărie miniaturală fără sens și scop, i-o înapoiase puștiului, fiindcă, pângărit, rodul amintirilor de demult nu-i mai spunea ei nimic, în vreme ce Val părea să se bucure de achiziție. După ce a aflat ce reprezintă, Val s-a dus să planteze ceapa de mecaniq în grădinița dintre blocuri. Șichenița îl urmărise de sus, de la geam, constatând cu

ocazia asta, pentru prima oară, cât de mic îi apărea de la asemenea distanță produsul durerii și suferințelor ei, care doar cu câțiva ani în urmă i se păruse atât de insuportabil de mare. Val era o gâza ciudată, foindu-se pe peluzele de zarzavaturi, printre blocurile placate cu panouri fotoelectrice oarbe.

Era o zi de toamnă târzie. Când auzise glasul copilului revenit de jos, tresărise. Întorcând ochii spre camera răvășită - Albert era de o neglijență revoltătoare și Șichenița trebuia să strângă mereu după el - simți în piept un gol ca o tristețe mare.

— Ce crezi, mămico, va da o nouă floare de mecaniq? întreba Val nătâng.

În după-amiaza aceea, sfidând frica de derbedei, îl luă pe micuț și se duse cu el să se plimbe în parcul de la marginea orașului. A fost o evadare încântătoare, dar pe care nu avea să o mai repete niciodată. Arbori roșii se înălțau majestuoși dintre inflorescențele tomnatice, izbucnind într-o ultimă efuziune vegetală fără prihană. Flori extatice explodau ca într-un vis - flori de lumină, flori organice, flori de cenușă în vântul toamnei. Mirifice flori, dintre care niciuna, totuși, nu se putea compara cu floarea de mecaniq din amintirea ei însângerată.

2. Pe aleea dintre blocuri bate un curent rece. Siluetele întunecate ale clădirilor se înalță austere. Cu trupul înclinat înainte, rebegită de frig, Șichenița vine acasă. Ajungând în dreptul scării, zărește mai încolo, în noapte, ceva mișcându-se încet, schimbându-și continuu conturul neclar. „Un tufiș”, își spune. Un tufiș desfrunzit de vântul necruțător ce șuieră fără încetare în cornetul cu meandre al orașului pustiu.

Șichenița se gândește că, iată, odată cu trecerea anilor, rămăseseră numai ei: ea, Albert și Val, o familie izolată, umplând cu trupurile și miasmele răsuflărilor lor

apartamentul în care-și treceau viața. Unde era Riț? Unde erau prietenele și prietenii de altă dată? Ce se alesese de veselia și de glumele de atunci? Unde au eșuat visurile și speranțele copilăriei?

S-au dus! Au zburat, ca frunzele tufișului de lângă intrare, luate de vântul toamnei, odată cu anii, odată cu tinerețea, care nu va mai veni înapoi, nici ea, niciodată.

Intrând în bloc, din întunericul gurii știrbe a casei pustii a liftului, o întâmpinară ochii lucioși ai șobolanilor.

3. Dis-de-dimineață, când s-au trezit, s-au repezit la fereastră. Își luaseră obiceiul, de câteva săptămâni, ca ăsta să fie primul gest al zilei.

Înaintea blocului, ițindu-se din zăpada proaspătă a începutului de iarnă, un conglomerat de țevi, brațe mecanice, pistoane și pârghii, mijloace primitive, elementare, dar atât de gingaș alcătuite încât păreau o adevărată bijuterie tehnică.

— A mai crescut de ieri! se agita Val. Nu-i așa că a mai crescut?

Ca și în celelalte dimineți de când răsărise tufișul de mecaniq, Șichenița avea impresia că visează, că nu e adevărat, că trăiește într-o lume ireală, plăsmuită parcă de mintea ei. Simțea mereu, până și la servici, nevoia să-și reconfirme fenomenul, să se ducă să pipăie, să privească, să vadă.

Strânși împrejurul tufișului, ca de fiecare dată, mai găsi și alți vecini, ba chiar și câțiva trecători opriți din drum sau, cine știe, poate veniți special să studieze angrenajul de tije cu aspect metalic răsărit din pământ în petecul dintre blocuri. Și tot ca de fiecare dată când se apropia de tufiș, Șichenița se simți pătrunsă de căldura aceea intimă, uluitoare, ca un entuziasm, ca o speranță înălțătoare, de dincolo de fire.

Era o dimineață cenușie, mată, cu cer uzurpat și greu,

atârnând din aripile sfâșiate deasupra lor.

Șichenița își aminti că starea vremii influențează starea psihică. Remarcă, deci, cu atât mai mult, cât de paradoxal se lăsau purtați de irezistibilul suflu generat de tufiș. Strânse mânuța fierbinte a lui Val, și acesta își întoarse către ea ochii umezi ca de o mare emoție. Își zâmbiră.

Abia acum Șichenița îl remarcă pe tânărul în uniformă muncitorească din stânga lor. Privirile li se încrucișară o secundă. Tânărul îi zâmbi și el, cu o candoare nefirească.

„Nu poate fi un derbedeu” își spuse Șichenița, mirată ea însăși de gândul acesta și de dorința nemaiîntâlnită din suflet.

— Simțiți și dumneavoastră? o interpelă tânărul, în șoaptă.

— Da, răspunse Șichenița.

Se apropiară unul de altul și se sărutară, ca nimic mai firesc.

După aceea tânărul se aplecă spre Val și-l întrebă dacă simte și el.

— Da, răspunse Val.

Și tânărul murmurase:

— Interesant! Uluitor!

Privind împrejur, descoperi figurile transfigurate ale tuturor celorlalți. Și atunci, Șichenița se simți oarecum mândră că ea era cauza primă, necunoscută de nimeni, care generase minunea capabilă să răspândească în suflete căldura aceea învăluitoare.

— Pe mine mă cheamă Rabl, se prezentase tânărul muncitor, întinzându-i mâna. Mă bucur că v-am cunoscut.

4. A urmat o iarnă grozavă. Gândindu-se înapoi, Șichenița revedea perioada respectivă ca luminată de o nețărmurită încredere în viitor.

Fără a putea preciza nimic concret despre ceea ce trăiau, zeci și apoi sute de oameni se strângeau zilnic

înaintea acelui lucru căruia nici nu știau cum să-i zică: plantă, mașinărie, tufiș? Adunați în spațiul îngust dintre blocuri, priveau ore în șir la strania alcătuire, discutând în șoaptă lucruri fără importanță, schimbând impresii, bucurându-se, prevestindu-și mari evenimente apropiate și încercând să întruchipeze în vorbe, vizionari, fericirea care-i aștepta. Erau un întreg împlinit, presimțind în microcomuniunea lor germenele unei societăți noi, teribile, unice și planetare, ce se manifestă ca un singur tot, ca o singură ființă vie, sensibilă, inteligentă.

Făceau cunoștință unii cu alții, în preajma focurilor înjghebate de cei mai matinali. Sporeau pălălăile cu fleacuri aduse special de-acasă: deșeuri organice rătăcite - relicve din alte vremuri, binevenite acum să contribuie cu decompoziția lor primitivă la încropirea climatului de destindere și comuniune, pe care numai focurile de tabără îl pot crea.

Erau din ce în ce mai mulți. De diverse profesiuni și cu diverse ocupații, mai mărunți pe scara ierarhică sau mai importanți, mai tineri sau mai bătrâni, la început doar vecini de prin cartier, dar după aceea și străini veniți de departe: oameni, oameni, oameni...

A fost o iarnă minunată. Ningea cu fulgi mari, iar ei tropăiau prin zăpadă să se încălzească, petrecând ore întregi, fantastice ore de neuitat, într-o atmosferă de formidabil entuziasm, înțelegere și tovărășie.

5. A fost o iarnă neobișnuit de lungă. Ningea fără întrerupere, abundent, ca în povești. Apoi, pe neașteptate, a apărut soarele. Un astru mic, punctiform, îndepărtat. O stea printre celelalte stele ale cerului senin și tăios.

Val a intrat în fugă în dormitor, fără să se descalțe, strigând cât îl țineau plămânii.

— Au venit oficialii! Au venit oficialii!

Într-adevăr, privind pe geam, Șichenița zări o mașină

mare, parcată lângă tufișul de mecaniq. Din burduful mașinii se desprindeau cabluri lungi cu camere de luat vederi și reflectoare. Împrejurul tufișului răsărise ca din pământ un gărduleț de fier forjat și, ceva mai încolo, o tribună scundă de plastic de pe care un vorbitor gesticula, arătând când și când spre lumea strânsă și spre tufișul de mecaniq.

Când Șichenița și Val au coborât, au găsit adunarea într-o agitație febrilă.

— De-acum încolo să vezi ce-o să fie!... șușoteau voci încântate, exaltate.

— Vă dați seama ce importanți am devenit? își frecau mâinile câte unii.

Emisiunea realizată a fost transmisă într-un program referitor la curiozități din obiceiurile populare locale.

Edilii orașului au mai trimis și o comisie care să constate starea tufișului de mecaniq, după care au repartizat trei schimburi de oameni de ordine însărcinați cu întreținerea și disciplina la tufiș. Focurile au fost interzise.

Asta a fost tot. A, în plus, ar mai fi de adăugat listele nominale de participare la întruniri, liste despre care s-a spus că sunt obligatorii, dar după câteva zile directiva a rămas fără răsunet, și toată lumea a considerat-o o simplă formalitate.

Când Șichenița a venit cu Val seara acasă, a avut o „discuție tare” cu Albert.

— Tu nu ai de gând să mai vezi și de gospodărie? i-a reproșat acesta, îngustându-și a ură ochii negri sub fruntea încruntată.

„Riț nu se încrunta niciodată așa la mine” își spusese Șichenița. „Riț nu ar fi ridicat niciodată tonul la mine”.

— De când cu năzbâtia asta, ai uitat și de gospodărie și de tot! continuase Albert. Lui Val i-a fost interzis să mai piardă vremea în preajma mașinăriei... sau, poftim, creaturii ăleia stupide din fața casei. Din pricina asta și-a

neglijat lecțiile și uite cu ce note vine de la un timp!

În noaptea care a urmat, Șichenița n-a putut dormi. Medicul cibernetic i-a recomandat niște pastile, dar ea nu s-a conformat sfatului. În tristele zile ale primăverii, s-a chinuit, trecând cu greu prin toate limburile infernului. Străină și descurajată, nu mai simțea nevoia să mai vadă pe nimeni. Nu o mai interesa nimic. Toate speranțele i se năruiseră.

Lumea era un haos, un conglomerat de individualități solitare, de care se temea. Fusese, doar cu puțin timp în urmă, una dintre animatoarele cele mai fervente ale grupului dintre blocuri, și iată că azi nici pe geam nu se mai uita să constate dacă se mai strânge lumea împrejurul tufișului care crescuse stufos, acoperind deja, cu tijele și excrescențele articulate și în continuă mișcare, gărduletul de fier forjat cu oare oficialii îl îngrădiseră.

6. Odată cu venirea verii, Șichenița se simți cuprinsă de o indolență fără margini. Nu se mai lăsa antrenată de nimic. Amețită ca de o boală lungă și grea, străbătea zilnic orașul până la servici și înapoi până acasă, executându-și sarcinile uzuale ca pe o corvoadă insuportabilă, care nu-i mai lăsa energie pentru nimic altceva. De câte ori întâmplarea îi scotea în cale vreo figură cunoscută din grupul dintre blocuri, ocolea privirile, evitând orice contact. Din acest motiv nu remarcă decât foarte târziu că și ceilalți procedau la fel, ferindu-se unii de alții ca niște conspiratori.

Într-o zi însă, se simți apucată de mână aproape cu brutalitate.

— Ce faci, Șichenița? o întrebase o voce ca un vis uitat, de care-ți reamintești brusc, sub inspirația unei realități ca fumul.

Era Rabl, tânărul muncitor cu care înnădise cândva, la începutul iernii, acea prietenie sinceră și spontană de care,

dacă ar fi aflat Albert, ar fi avut, probabil, toate motivele să fie nemulțumit. „Te încurci cu golanii!” ar fi spus, fără doar și poate, lăsându-se călăuzit numai de aparențe, ca întotdeauna.

Deși își luase inima în dinți oprind-o și vorbindu-i, Rabi nu avusese totuși curajul s-o și sărute, ca altădată când se întâlneau.

— Ce mai faci, Șichenița?

Și ea, nemaiputându-l evita în nici un fel, îi răspunse moale:

— Rău. Rău de tot. Am fost bolnavă...

— Și tu? o întrebase tânărul, îngândurat.

— Cum adică „și eu”? tresărise Șichenița.

— Așa: și tu? Fiindcă și eu am fost bolnav, și, de la o vreme, toți cu care m-am întâlnit, dintre cei ce ne strângeam la tufișul de mecaniq, îmi spun că au fost bolnavi. E ca o molimă.

Și Rabl începu să-i descrie Șicheniței simptomele bolii cu care se confrunta: dezinteres, frică, lipsă de perspective, înstrăinare de ceilalți. Tânărul muncitor parcă i-ar fi citit în suflet.

— Se întâmplă ca și cum Creatura ar vrea să scape de sâcâiala noastră și ne-ar goni. Pe toți în același fel. Cu o boală comună. Socială, pot zice. Așa cum, la început, ne aduna, acum ne gonește, conchisese Rabl.

— Crezi că tufișul de mecaniq e de vină? întrebase, derutată, Șichenița.

Rabl tăcuse, lăsând-o să-și răspundă singură la întrebare. Se priveau muți, căutându-și în ochi confirmarea bănuielilor.

— Sau nu planta... murmurase, în sfârșit, Șichenița.

— Dar în ce fel? Și de ce?

— Noi, care am fost cei mai pasionați, am fost și cei mai rău marcați, nu? spusese Rabl.

— Crezi că există vreo legătură? clătinase Șichenița din

cap.

— Nu știu, răspunse Rabl.

Amândoi erau obosiți, ca după un efort uriaș.

— Poate că am făcut o greșeală. Poate că se pregătește ceva. Cine știe?...

7. Șichenița privea pe geam, fascinată, la tufișul revărsat înaintea blocului. Era pentru prima oară rând îi trecea prin minte că tufișul, conglomeratul uriaș de mecaniq, era altceva decât îi apăruse până atunci. Dar dacă aveau de-a face cu un instrument teribil, subtil, de neînțeles?

Un instrument al cui?

Și la ce slujea?

Cum funcționa și la ce putea fi folosit?

Și tot privind așa pe geam, îl zări pe Val cu geanta-n spate (chiulește! chiulește de la școală, lepra!) escaladând boschetul (vai, de nu și-ar prinde cumva 0 mână, sau un picior! cum i-o fi dând prin cap să facă una ca asta?) și rupând ceva din vârf, ceva cu care copilul coborî înapoi pe pământ, ascunzând la piept sub uniformă școlară de elev constructor.

— O floare! nu-și împiedică Șichenița strigătul de uimire. O floare! A înflorit!

Și cu sufletul la gură, se repezi afară. Ca de obicei, când trecu pe lângă casa liftului, părăginită și știrbă, i se strânse inima la vederea zecilor de ochi de șobolan sticlind în hăul negru în care locatarii aruncau resturile menajere intru depozitarea și, eventual, revalorificarea lor.

Sursa: antologia „*Povestiri despre invențiile mileniului III*”, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986.

RECRUTAREA

Încă de la început treaba sunase cât se poate de tentant: să te prezinți la Centrul de recrutare, și atât. Recrutorii se preocupau ei de rest, punându-ți la dispoziție până și un ghid personal care să te plimbe peste tot și să-ți explice, să te pună în temă, să-ți arate ce și cum, și așa mai departe.

Se vede că-i rodea problema de vreme ce erau dispuși să investească atâta în acțiunea asta. Nu putea înțelege cum de nu dădeau buzna aici miliardele de tipi ca el, care abia de-și târau existența prin subteranele supraaglomerate, indivizi cu calități remarcabile, dar care, în îmbulzeala de acolo, nu puteau răzbi în nici un fel pe scara ierarhiilor sociale mai presus decât ceilalți, cu tot atâtea calități și ei, și tot atât de subcotați și devalorizați, pentru că, într-un loc în care oferta de inteligență și dexteritate este atât de mare, inteligența și dexteritatea nu mai au nici o valoare, și sunt necesare fie alte criterii de promovare și selecție, sau să fii tu un ins nemaipomenit, inegalabil. Dar nimeni, nu numai cei ca el, dar absolut nimeni, nu ar putea afirma că este așa fără să aibă o cât de mică reținere. Pentru a susține fără reticențe că tu ești cel mai grozav, ar trebui să fii un dur, un fantastic de dur, ca diamantul, și, pe deasupra, să mai ai și o bază sigură de la care să pleci, un sens precis spre care să țâșnești, concentrându-ți toate eforturile asupra lui. Altfel, din nimic, tot nimic iese.

Or, pentru misiunea asta nu era nevoie decât de cineva inteligent și cu dexteritate, și cum de acolo de unde venea el, calitățile astea erau cele mai comune cu putință, tot

locul colcăind de inteligenți cu dexterități care mai de care mai abile și mai agile, se așteptase ca la Centrul de recrutare să-l întâmpine un adevărat puhoi de genii. Pe acest motiv, se temea ca nu cumva recrutorii, când s-or vedea de-a dreptul potopiți de ofertă, să nu spună dintr-o dată „gata! Nu mai avem nevoie de nimeni!”, așa încât el, care descoperise, cine știe cât de târziu, convocatorul, și care mai pierduse și atâta timp până să-și poată procura conturile necesare pentru drum și pentru o armă mai ca lumea (fiindcă atunci când îți pui pielea la saramură într-o misiune de genul ăsta, arma este un punct esențial, unealta de care depinde, în cea mai mare măsură, punerea în valoare a calităților, ce nu sunt altceva decât simple apriori-uri pentru utilizarea *armei*), era aproape convins că a ajuns prea târziu. Era pregătit sufletește să dea un concurs pentru post, sau ceva de genul ăsta, un concurs în care el va trebui să compenseze întârzierea la apel cu o probă a aptitudinilor prin care să înlocuiască pe un altul care ocupase postul fără dispensă, când încă mai fuseseră locuri pentru toți doritorii.

Avea trac (dacă se poate presupune că indivizii din casta și epoca lui mai erau capabili să trăiască asemenea emoții). Era totuși destul de sigur că nu făcuse drumul degeaba, fiindcă știa pe ce ascendente se bazează. Era convins că putea concura oricând chiar și cu cei mai bine cotați, și dacă nu avea ghinionul să fie într-o zi pur și simplu catastrofală, nu avea de ce să-i fie rușine cu performanțele și randamentul său, indiferent în ce domeniu.

Și apoi, acum mai era și posesorul unei arme cum nu mai avusese niciodată posibilitatea de a-și procura mai înainte. Era o armă atât de perfecționată încât până și un handicapat s-ar fi descurcat cu ea destul de curățel. Neșansa unui eșec era, în calculul sumar al probabilităților, o posibilitate nulă, marja de risc a ecuației era infimă.

Oamenii din veacul nostru, dacă sunt integri (și este greu de crezut să fie altfel vreunul, fiindcă nu ar putea trece de testele preliminare, așa încât se poate afirma că *toți* sunt normali), nu întreprind niciodată nimic dacă nu sunt convinși că nu-și pierd vremea de pomană, dacă nu au chiar certitudinea că merg la sigur cu ceea ce întreprind.

Pe parcursul celor 75 de quanți ai cadranului, cât îi trebuise tunului să-l proiecteze până la Baza de Recrutare, Lr își puse arma și își propuse să nu mai facă nimic altceva decât să se concentreze asupra ei, pentru a intra cu ea într-o comunicare cât mai perfectă, până la acea completă identificare cu instrumentul, sincronizare la care numai specialiștii pe deplin stăpâni pe meserie știu și pot să ajungă, fiindcă o armă nestăpânită corect se poate preschimba foarte ușor - dintr-o unealtă docilă și supusă, care să te slujească pentru amplificarea forțelor și calităților până la pragul magnific și inviolabil în care totul omogen, pe care-l formează ființa vie cu mecanismul mort se transformă în *Unitatea,* indestructibilă, impenetrantă și invulnerabilă -, ei bine, nu rare sunt cazurile când o armă prost folosită, prost îndrumată și greșit înțeleasă s-a transformat într-o plasă paralizantă pentru chiar stăpânul, posesorul și beneficiarul ei.

Privind derma solzoasă, ușor incandescentă și irizantă a armei, studiind migălos și cu dragoste organitele fine de percepție și apercepție, subtilitatea comprehensiunii, puterea de imunizare și izolare a părții defensive, aripile, principiul agresiv al părții distructive, Lr făcea o comparație aproape involuntară cu prețul acestei unelte atât de folositoare, și simțea cum îi crește în suflet o milă și o nostalgie superioară și blândă, când revedea cu ochii minții hainele degradabile ale vieții lui organice, dermele ușor deteriorabile pe care le comercializase atât de greu și de ieftin la bursa de organe, trup milog, în care el, însă, investise atâtea griji, speranțe, zbucium și sentimente. Își

amintea acum, când mai rămăsese atât de puțin timp până să se îmbrace pe veci în uniforma nouă și sclipitoare, puternică și izolantă, își amintea de Sidex, în zdrențele ei organice, purtate zi de zi până la uzura totală.

Se întâlneau pentru a conviețui în refugiul comun de pe galeria 25. B. 37. 44 a Marelui Stup Sidex, îi aducea cu ea de fiecare dată și pe Detah și Mz, progeniturile pe care ea insistă să le păstreze în preajmă-i, refuzând să le predea pepinierelor de cuib.

Toate acestea erau acum mărunțișuri atât de îndepărtate.... În lumea aia a lor erau atât de mulți și de înghesuiți încât nici nu era de mirare că toate calitățile lor erau menite să se ofilească în van, talente reduse la faza embrionară în lipsă de fapte mărețe, fapte ce nu aveau să se împlinească în veci. Semințele astea din ei ar fi avut nevoie de atât de puțin spațiu și energie pentru a exploda vijelios, într-o înflorire cât Planeta, cât Sistemul Solar, cât Galaxia, cât Universul...

Aici, acum, singur, pentru prima oară de când venise pe lume singur, gustând din luxul nebun pe care-l reprezintă singurătatea, libertatea de a nu împărți locul pe care stai cu nimeni altcineva, singur și distins: în ins cu o armă nouă (în ce puțin lucru, spațial vorbind, se concretizase întreaga lui „avere”, viață și muncă!), necunoscut și enigmatic (și este și ăsta, de asemenea, un lux pe care nu și-l poate permite oricine), calm și indiferent, în elegantul tun de transport, îndreptându-se cu viteza vidului către un spațiu nou, unde *el* va fi *cineva,* unde nu avea nevoie de altceva, pentru a deveni atotputernic, decât de calitățile sale native. Va fi regele și paznicul omnipotent al unei lumi întregi. O ARMĂ!

Și Lr se simți pentru prima dată covârșit de atmosfera a cărei stranietate îl copleși. Cu câteva momente înainte de a ajunge pe terenul de țintă al tunului, imaginea armei se extinse, cuprinzându-l pe de-a-ntregul. Cu cât se

suprapunea mai fidel, conștiința de ea devenea tot mai confuză, până când îi dispăru cu totul din câmpul de percepție, și începu să perceapă prin câmpul de concepție al armei. Înainte de a fi complet absorbit în cine știe ce cută mnezică a inalienabilului instrument, își dădu seama că-și imaginează că, de fapt, el nici nu mai există, că de acum încolo el este arma curată și nouă, și că asta va rămâne în vecii vecilor, până când, cu timpul, va uita că a fost altădată altceva, va uita viața pe care o dusese mai înainte de a fi armă, viața în care a suferit și a sperat, purtând o îmbrăcăminte alienabilă, o haină de zdrențe putrede care, spre deosebire de cea de acum, avea nevoie de hrană, nutrea necesități organice, se reproducea organic, gândea și se comporta ca o ființă neizolată de mediul înconjurător, ca un factor deschis, în care se putea intra și ieși, suferind de pe urma unui întreg complex de instincte și inhibiții de necontrolat, cu denumiri stranii, ca de pildă: „prietenie”, „iubire”, „ură”, „frică”, sau „nehotărâre”. Și ființa care fusese posesoare a unei energii operante care nici nu putea fi comparată cu cea de care dispunea acum; animalul care subzistase în lumea pe care o părăsea pentru a deveni un Profesionist, o Armă, o fărâmă de conștiință și viață necesare să pună în mișcare Arma, să devină Armă, Desdichado, deci: animalul care fusese, reprezentarea organică a acelui cumul de sentimente, el-ce-era-până-atunci-real, devenise din acest moment ireal, o impresie pe o folie mnezică a Atotputernicei Arme, și își spuse că prin aceasta murise, nu mai exista, dispăruse pentru totdeauna spulberat de teribila Armă, al cărei stăpân și victimă era prin moarte: prima victimă a Armei cu care era trimis să cucerească lumi. Era șters de ea și prin ea, radiat, așa cum codul lui individual și cartela de identitate îi fuseseră stocate în seria „ieșite din controlul populațional” devenind prin această operație simplă a Ordonatorului de Supraveghere

și Control al Marelui Stup o persoană nulă, o himeră pentru cei care avuseseră contacte directe cu el înainte de înrolare, o posibilitate nulă de contact, pentru cei care nu îl cunoscuseră înainte de înrolare.

— Mă voi întoarce după misiune și o voi căuta și găsi pe Sidex. Voi fi *Cineva* atunci, după izbândă, și îmi voi putea permite o galerie individuală în care Sidex să stea cu mine tot timpul. Vom fi liberi să ne iubim organic, în hainele noastre degradabile, de lut și cenușă... Dar, oare, ce s-o fi întâmplând cu hainele organice pe perioada când pleci în misiuni?

„INFORMAȚIE INUTILĂ” categorisi Arma instantaneu. *„Această combinație logică este ștearsă din fondul permanent și comun de vehiculare kiborgetică.”*

Și Lr încetă să mai perceapă gândul respectiv, și încetă să mai perceapă și faptul că l-ar fi perceput cândva. Câteva clipe mai târziu ajungea pe terenul de țintă al tunului, obligând, printr-un bubuit sec, materia, care ocupase înainte de venirea lui locul pe care se află ei acum, să implodeze.

Era ceață. Din pricina ei zări foarte târziu siluetele celor trimiși să-l întâmpine, cu toate că Arma, dotată cu alte categorii de senzori, îi semnalase prezența lor încă din primul moment.

La Centrul de Recrutare nu era aglomerație, contrar așteptărilor. El era singurul care se prezentase, nu avea nici un concurent de întrecut la nici o probă a niciunui examen. El era singurul candidat la postul destinat lui.

Întrebarea care l-a sfredelit pentru o clipă a fost dacă informațiile vehiculate la Centru sunt distribuite în funcție de necesități calculate statistic, numai aceluia sau acelora de care era nevoie, și numai aceluia sau acelora cărora le era *necesar* să le afle. Înainte de reclama aceea luminoasă de pe galeria 22.31.4., nu mai văzuse niciodată așa ceva, și nici nu știuse că un om se poate angaja și în acest mod. De

altfel, realiză că habar nu avea cum se fac recrutările.

„INFORMAȚIE INUTILĂ” catalogă conștiința kiborgetică a Armei. SE ȘTERGE DIN FONDUL COMUN DE VEHICULARE!”

Și Lr încetă să mai perceapă gândul respectiv, și încetă să mai perceapă și faptul că l-ar fi perceput cândva.

Sursa: antologia „*Povestiri ciberrobotice*”, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1986.

SCENA CU SALONUL

Adevărata artă este o reușită când poate să comunice prin text ceva, dar și prin subtext, însă Marea Experiență există în acele texte care spun totul prin ceea ce nu spun.

1. Își luase o casetă cu un film... SF, să-i zicem. Un film din ăsta „de acțiune”, Comercial. Îi împrumutase cineva „sus-pus” un video pentru un timp și își zisese „Hai să iau și eu ceva ca să nu zic că am ținut scula degeaba în casă”.

Și-au făcut ăștia obiceiul, de la Revoluție încoace, să nu mai pună în circulație decât „filme tari”, cu scene sexi și violence. Parcă nici n-ar fi film dacă lipsește scena sexi și „scena cu saloonu!” din westernurile de pe vremuri, modernizate și actualizate.

La început l-a urmărit indiferent. Venise de la laboratorul unde lucra și avea o noapte întreagă la dispoziție. Era singur (soția și copilul îl părăsiseră cam cu un an în urmă, în timpul „mineriadei” din martie, fără nici o explicație logică).

Videoul era o gioarsă - un player vechi care hârâia atunci când rula. Românesc, din comerț. „De dinainte” de...

La un moment dat apărea un „extraterestru” - o ființă din acelea cu înfățișare stranie și forme ciudate - un umanoid cu piele cenușie și ochi bulbucați. Apoi urma

scena violence, cu o femeie violată, torturată și ucisă într-un subsol de bloc.

ÎNTR-UN SUBSOL DE BLOC

Filmul era titrat în engleză și consemnat a fi american, așa că, până la „scena cu saloonul” (cu subsolul, în cazul de față) nu fusese prea atent la detaliile urbanistice. Unde se petrecea acțiunea? Undeva, într-un oraș imaginar. Dar subsolul îi părea cunoscut. Reluă secvența de mai multe ori: o intrare prin curtea de trecere a unui bloc vechi, prin spatele unor lăzi de gunoi, pe o ușă de stejar masiv înnegrită și mâncată de umezeală. Mai văzuse cândva, deși nu fusese niciodată în America, ușa aceea, cu scara din spatele ei coborând abrupt, apoi întunericul beciului. Gemulețul subsolului corespunzând la nivelul străzii, îngust și cu sticla pătată. Zidurile de ciment grunjos, înnegrite de vechime. Și pentru o secundă, cât o pâlpâire, ceva straniu, imposibil de concretizat coerent, într-un colț obscur. Un sclipet ca de blitz în străfulgerarea căruia întrezărește o... ființă, să zicem, ceva îngrozitor. Ceva care face să i se ridice părul pe ceafă.

Țipetele sacadate ale femeii, urletele disperate, de groază, de moarte.

Reia scena. Și, dintr-o dată își amintește de unde știe subsolul. Era subsolul blocului în care stătea un prieten, în cartierul copilăriei. În mahalaua în care copilărise.

După căsătorie, relațiile cu prietenul acela deveniseră tot mai reci, întâlnirile mai rare, iar după căsătoria celuilalt, după ce fusese la nuntă și-i urase „casă de piatră”, încetaseră complet. Vieți diferite, destine diferite, servicii diferite. Se mai vedeau - se întâlneau o dată la câțiva ani - își făceau câte o vizită reciprocă - dar atât și nimic mai mult. Prietenia din copilărie se transformase într-o simplă mascaradă socială. În afara convenienței.

Subsolul era însă beciul blocului aceluia vechi din cartierul copilăriei lor. Bloc cu numai două etaje, construit

prin anii '30-'40. Bloc de cărămidă, cu camere mici, cam cât cele „confort II”, dar călduros iarna și răcoros vara. Bloc de cartier semicentral în București.

2. Orice fotografie ascunde o crimă. La baza oricărei OPERE ARTISTICE stă un sacrificiu uman - o „Ana lui Manole” zidită de vie în *Icoana* sa însăși. Chiar nevoia de a consemna fotografic un eveniment reprezintă nevoia de a consemna o crimă. Icoanele mele sunt *„Biblia pentru analfabeți* - spuneau scolasticii, redeșteptând acuzele ereziei bogumile.

Totul e să cauți cu atenție în URMA lăsată, în amprentă, pentru a afla, holografic aproape, ÎNTREGUL ASCUNS. Fiindcă arta este un simbol - o lume în mic oglindind încifrat LUMEA CA ATARE. Opera de artă ascunde ansamblul care a creat-o, artistul care a conceput-o, mediul în care s-a format și a trăit el. Este SEMNIFICATIVĂ și REPREZENTATIVĂ. Ascunde CRIMA. PĂCATUL PRIMORDIAL. Soțul și soția îți zâmbesc din POZA DE NUNTĂ nevinovați, fericiți - dar nu este decât consemnarea unui viol oficializat. Vânătorul cu piciorul pe leșul unui TROFEU.

Privind un film ca atare poți face contabilitatea, bilanțul contabil a câte vieți și bunuri s-au distrus în mod planificat pentru această reconstituire „pentru public” a unei CRIME. A unui eveniment îngrozitor.

„Efecte speciale”, îți spui de fiecare dată. Trucaje. Și încerci să te concentrezi „asupra subiectului” scenariului și asupra regiei fără să înțelegi că, de fapt, SENSUL OPEREI a fost indus ulterior prin colaționarea unor LIVE-uri. Peliculele sunt LIVE - reale, viață. Oamenilor acelora li se taie gâtul, li se scot ochii, nu e teatru! Cascadorii trucajelor acelora chiar mor! După care, ca să poți dormi liniștit, ți se arată niște „actori” care seamănă cu protagoniștii aleși după fișierele INTERPOL ale SOSIILOR

fiecăruia dintre noi, fiindcă fiecare dintre noi suntem DUBLAȚI, nimeni nu e chiar UNICAT cel puțin pentru ochiul nespecializat. Suntem toți pastișe și plagiaturi.

S-a întâmplat ceva? Nu, dragă, nu vă impacientați! Nu a fost decât un film. O înscenare, un fals „ca să se distreze lumea”. Uite, mortul trăiește!

În OMUL DIN VIS, de Cezar Petrescu, găsise ideea că, la temelia oricărei opere de artă e zidită „UMBRA TRECĂTORULUI CU TRESTIA”. Umbra aceasta o regăseai, ca pe o nevăzută amprentă de fantomă parapsi și pe orice fotografie.

3. De la serviciu trece prin cartierul copilăriei. E iarnă și frig, ceață, se înserează devreme - dar nu îl mai așteaptă nimeni acasă, așa că n-are de ce se grăbi. Pe nevastă o mai văzuse doar o dată de când îl părăsise - stătea pe terasă la Palatul Telefoanelor - ieșise la agățat, cu „peștele” după ea. „Copilul lor”, bastardul pe care îl crescuse până la 17 ani, era dat dispărut de mai mult timp.

Tramvaiul îl lăsă în Piața Unirii și o apucă pe străduțele rămase printre noile construcții - parcă reduse la scară între blocurile masive ridicate peste demolările „indicate” cu mâna scoasă neglijent pe geamul mașinii negre prezidențiale.

Trece din nou prin locurile copilăriei: un bărbat de patruzeci și ceva de ani, ușor trecut, dar „încă bine” - nu recunoști în el țâncul cu pantaloni scurți și „probleme sociale” de cu mai bine de 25 de ani în urmă.

Iată locul vechii biserici dărâmate. Ceva mai încolo; în capătul străzii Mămulari era o sinagogă,- demolată cam când avea el 14-15 ani. Teatrul evreiesc a rămas încă în picioare dar, de jur împrejur, străzile de demult se pierd în spații virane. Școala 74 e acum doar pe jumătate din ce era, și a fost transformată în garaj.

Călărașii, Popa Soare, Fetițelor, Iuliu Valaori, Romulus, Zefirului - străzile cartierului...

Un spațiu ca o insulă de veac trecut scufundată în marea de blocuri înalte și noi de jur împrejur. Un vestigiu al unei lumi apuse. LOCURILE COPILĂRIEI, care treptat au dispărut, au fost înlocuite cu alte lucruri și locuri fără Istorie.

— Cauți pe cineva? îl întreabă cu suspiciune și bunăvoință o bătrână pe palierul unde stătuse cândva și prietenul lui.

— Da..., îi răspunde. Îi spune bătrânei numele prietenului mutat și ea îi spune ceea ce el știa deja:

— S-a mutat. S-a mutat de mult.

Și îl urmărește cu privirea până iese pe ușa blocului. De acolo, însă, se poate întoarce în partea din spatele clădirii - perete fără geamuri - și se poate strecura în beci, nestingherit.

Ușa beciului scârțâie. Rămâne o vreme în penumbra din capătul scărilor. Apoi își scoate bricheta și coboară cu ea aprinsă cele câteva trepte. E un beci adânc - are mai bine de doi metri.

Jos e mai puțin întuneric - lumina zilei mai pătrunde prin gemulețul îngust din partea de sus, care dă în stradă.

4. Beciul se întindea pe sub întregul bloc - e drept, clădirea nu era prea mare - un bloc înghesuit printre altele - construit pe la 1928-1930, din cărămidă. Doar un perete al blocului era de beton, ceilalți fiind din cărămidă mâncată de timp, sfărâmicioasă, cu suprafață inegală. Lumina geamului de lângă tavan cădea oblic pe pereții lângă care erau stivuite lucruri vechi, biciclete rablagite, obiecte casnice defecte, saci cu lucruri vechi și pantofi scâlciați. Doar peretele de beton nu avea nimic în dreptul lui, luminând încăperea cu cenușiul lui tern și rece și colțul dinspre el, de la capătul scării abrupte...

Când erau copii veneau aici uneori să stea de vorbă în taină, nestingheriți, despre vreo „ambuscadă” în conflictul cu găștile de pe celelalte străzi, despre „tainele sexului” sau, când chiuleau de la școală, despre problemele clasei. Aici era liniște și nu îi deranja nimeni. Un spațiu obscur. Un loc de întâlnire.

Dacă ar putea face pereții ăștia să vorbească... Zidul de beton asistase la atâtea - chiar și la turnarea filmului aceluia stupid cu extratereștri...

Se apropiase de colțul degajat - aici trebuie să fi fost făcută filmarea aceea oribilă. Îi mai răsunau în urechi țipetele femeii violate, ucise poate, și ea.

Își scoase din buzunar bricheta ZIPO și o aprinse. Flacăra feștilei pâlpâi în semiîntunericul din jur.

Aici era. Sigur. Aici fuseseră uciși și torturați oameni. Se aplecă și descoperi pe jos... un prezervativ folosit, uscat. Câteva mucuri de țigări cu filtru, americane. Și o pată negricioasă chiar lângă zid.

Sânge? Sânge uscat?

Ridică ochii pe perete și descoperi în zidul de beton o gaură în care-și vârî degetul, atât era de mare. O gaură de glonț. De armă militară? De pistol? Caută pe jos cartușul, sau glonțul, și le descoperi pe amândouă - un glonț mic, de revolver. Asemănător cu cele ale „pliciurilor” de tir de la Poligonul Tunari unde, când erau în liceu se duseseră aproape toți să se înscrie la Clubul Sportiv de acolo.

Își aprinse o mărășească amară de la flacăra brichetei acum fierbinte și închise cu un clinchet sec capacul. Când erau în școala generală, aici se refugiau să fumeze. Grusi, fiul avocatului, un puști dolofan și brunet, cu ochi albaștri și păr ondulat, cu un an mai mic decât el, venea cu bricheta chinezească a lui frati-su mai mare, o brichetă fără fitil, cu piston care injecta benzina pe o plasă de sârmă incandescentă - era o adevărată „minune tehnică” bricheta aia a lui Grusi și și-ar fi dorit și el una la fel, dar

era mult prea scumpă la tutungeria de vizavi - 25 de lei - mai mult decât toți „banii lui de cheltuială” pe o lună. Dacă și-ar fi luat bricheta, n-ar mai fi avut bani să-și ia țigări.

Mai târziu, când avea să intre în serviciu, înainte să se căsătorească, suma de 25 sau de 30 de lei nu i se mai părea chiar nemaipomenită, dar nu se mai găseau brichete din acelea.

Se îndrepta spre scară când, poate și din cauza „ecoului” în retine a flăcării acum stinse i se păru că vede în colțul degajat o umbră - o stafie care se mișca. Parcă percepuse și un foșnet slab...

Dar nu era nimic. Atunci când întoarse capul spre colț, acolo nu era nimic.

Urcă scările și ieși afară. Lumina zilei îi izbi privirea cu o jerbă multicoloră, deși „soare nu era, ci doar lumină difuză, lăptoasă, care nu emana de nicăieri fiind totuși peste tot”, ca o ceață celestă învăluind Cetatea cu o Cetate secundă, divină.

5. Femeia aceea, violată, ucisă poate de golani sau de ceva tenebros, într-un moment de cumpănă socială, istorică, plângea în subsol. Stătea acum în lumina albastră a lămpii cu ultraviolete din Laborator și reconstituia trecerea lui prin beciul blocului cu o zi înainte, identifica „foșnetul” pe care i se păruse că-l aude: era ecoul stins al unui hohot de plâns ca un râs îngrozitor. Fusese o scenă de film? O filmare?

Revăzuse acasă filmul video - scena terifiantă retezată de Cenzură după câteva secunde. Peretele de beton era, sigur, peretele din beci, cu o urmă de funingine acum, în urma filmării, spart de împușcătură.

Ce se întâmplase acolo? Lucrul acesta nu avea de unde să-l știe decât dacă ar fi fost în perete, dacă ar fi fost peretele care „o văzuse”, măcar o clipă, dacă i-ar fi revelat *zidul de ciment* ceea ce văzuse atunci...

Deodată i-a venit ideea: în realitate „scamatoria” nici nu era atât de nemaipomenită, se și mira cum de nu le dăduse și altora prin minte mai înainte. În fond, câinii simțeau mirosul după câteva zile. Urmele pașilor unui trecător puteau fi percepute la câteva ore mai târziu folosind doar niște ochelari sensibili la radiația infraroșie. Dacă nu existau alte impresii care să se suprapună, urmele rămâneau chiar și o săptămână. Ori, peretele se comportase, dintr-un anumit punct de vedere, ca o placă fotografică. Mai puțin faptul că nu exista nici un obiectiv... Nu era decât o problemă de chimie: revelatorul adecvat capabil să activeze imaginea înregistrată pe carbonatul de calciu. Și de fizică: modul cum să filtreze imaginile ca să nu iasă o simplă „poză mișcată”, ci un film consecutiv al imaginilor înregistrate sub puternicul reflector al... Istoriei aceleia stranii. Ce „fixator” trebuia folosit. Probleme de fizică optică și chimie.

Și timpul. Ce va mai fi rămas din aceste... clișee suprapuse? Până când va mai putea recupera din „memoria” peretelui scorojit și jalnic, înnegrit de fum și pătat de băutură și sânge ADEVĂRUL?

6. Avea la dispoziție laboratorul, singurătatea și dorința de a afla. Dar se simțea obosit. Din când în când amintirea Femeii, a Idealului (lipsă) îl bântuia exasperant.

— Nu pot să te primesc, îi spunea. Am treabă.

— Ce treabă? îl întreba Idealul, Zeița (lipsă).

Îi povestise, ce are de gând.

— Nu este bine ce faci, îi spusese, speriată, Muza.

— De ce, întrebase el, nedumerit.

— Scoți morții din morminte. Alergi după fantome. Mai bine nu ai ști niciodată ce a fost, de fapt, acolo. Există lucruri pe care oamenii nu trebuie să le afle niciodată. E mai bine așa... Pentru ei...

— Adevărul este singurul lucru important. Nici un sacrificiu nu e prea mare pentru a-l afla.

7. Cheia problemei i-a parvenit întâmplător (există întâmplare, sau totul este determinat pe lumea asta?). Era într-o seară umedă și rece. S-a dus să cumpere un ziar de la tutungeria din colț. A trecut pe lângă șantierul de construcții improvizat pe strada sa. Într-o chicinetă câțiva muncitori se încălzeau lângă un godin în care ardeau resturi de lemn de la demolări. Pâlpâirile focului cădeau pe pereții imobilelor din jur și, când a văzut jocul umbrelor pe ziduri și-a dat seama. Umbrele trăiau o clipă. Nu erau „un film” ci „imagini” întrerupte. Fotografii. Clipe consecutive ale Trecerii.

După ce va găsi și aplica „revelatorul”, vor fi însă, imagini clare sau pete incoerente? Cu ce lentilă putea regla *Șarful* acelei „poze”?

8. Revăzând scena de pe filmul video era tot mai sigur că toate cele înregistrate acolo erau „LIVE”. Era asasinat cineva, era violată o femeie, apărea un extraterestru și se petrecea ceva catalogabil ca „parapsihologic”. Nu mai era nici un secret că „în Epocă” se făcuseră, și la noi, unele „experiențe”!

Încercase să afle ceva despre protagoniștii filmului și despre peliculă, dar nimeni nu știa nimic - era o producție obscură, fără relevanță. Cei de la închirieri de casete nu aveau decât titlul notat pe o listă cu precizarea făcută de nu se știe cine de la Ministerul Culturii: „aventuri”.

Totul era învăluit în mister. Nimeni nu voia să discute despre „pelicula aceea” și, de altfel, după ce a înapoiat-o ea a fost radiată de pe lista de împrumuturi. Dispăruse. Gata. Nu îi dăduse prin minte nici măcar să facă o copie după ea.

De altfel, *Ministerul Culturii*, după câteva zile, a scos în ilegalitate centrele de împrumuturi de casete.

Mai trecuse o dată pe la blocul cu beciul unde se făcuseră filmările și discutase cu locatarii - unii dintre ei părinți bătrâni și cunoștințe din copilărie - familii respectabile - dar, după ce îl primeau cu simpatie, când aducea vorba despre film ceilalți ocoleau speriați subiectul. Era un subiect tabu.

— Despre asta nu se vorbește…, îi spusese o bătrână.

— De ce? întrebase el nedumerit.

— Nu se vorbește despre așa ceva! Nu e bine să-ți bagi nasul în *chestii din astea*. Sunt implicații… politice.

— Cât de politice și ce fel de politică? insistase el.

— Majore. Majoră, clătinase din cap avocatul, tatăl prietenului lui din copilărie. Să zici mersi dacă scapi… doar cu atât…

— „Cu atât” cu ce?

Dar celălalt tăcuse, oricât îl mai scrutase el în ochii albaștri, senini, ca ai fiului său.

„Oare prietenii și părinții prietenilor lui din copilărie or fi fost *membri de partid*? Oricum, ținând cont de funcțiile pe care le ocupaseră în structurile sociale de atunci, oglindite în locurile și blocurile în care li se dăduseră apartamentele, «*colaboratori*» și «*informatori*» fuseseră aproape sigur”.

Ultima dată când vizionase caseta, înainte ca să o înapoieze și să dispară, i se păruse că descoperă acolo o sugestie satanică. Poate că de aceea se fereau locatarii blocului acestuia liniștit. Poate că ei, toți, știau ceva - fusese vreo discuție, vreun scandal în legătură cu ce se întâmplase atunci și fuseseră avertizați. De ce nu îi spuneau însă și lui?

— Să nu mai treci pe aici, îl sfătuiau toți. Sau, chiar supărați de deranj: Tu nu ai cei căuta aici.

9. Întindea acum fixatorul pe perete. Imaginea se închega. Îl întindea cu pensula și dădea apoi cu sprayul.

Era pe înserat. Se strecurase în beci tocmai acum fiindcă, după ce câteva zile găsise ușa încuiată cu un lacăt mare, ruginit și cenușiu, îi dăduse prin minte să-l încerce doar a treia oară când se strecurase până în spatele blocului - și constatase că fusese pus doar de formă - era stricat și nu se închidea - și nu mai amânase, cu gândul să nu mai apară, dacă venea și altă dată, alte impedimente mai greu de depășit.

Iată, pasta începuse să coaguleze pe perete în precipitat gelatinos: își luase de acasă aparatul cu blitz - un aparat de amator, nu unul profesionist, nu-și putea permite așa ceva - și fotografiase imaginile „petelor” evoluând încet pe „ecranul” de beton, fără a fi foarte convins că pelicula va surprinde ceva din ceea ce ochiul abia bănuia în fluorescența vagă a pastei sensibilă la emanația amprentei foto. Ființe grotești, protagoniștii unui film dispărut. Actori dintre care, cel puțin unul, deja nu mai era.

Treizeci și șase de imagini. Treizeci și șase de poziții pe un film de 2 000 DIN. Asta era tot ce avea să rămână din întreaga poveste. Imaginea se schimba, se metamorfoza sub ochii lui. Blitz-ul fulgera și el înregistra schimbările fără convingere pe celuloid. Nici nu știa prea bine ce fotografia. Făcea totul în viteză, în mod reflex, ca un automat - nu știa dacă surprindea esențialul sau dacă fenomenul va continua sau va înceta, și când. Dar știa că foarte curând va rămâne o singură IMAGINE ECRAN, ultima revelată, prima clipă în ordine cronologică inversă, ca la o sondare psihanalitică în stare de transă a acestui film mut, întipărit pe „retina” și „memoria” pereților orbi. Care va fi acel moment? Poate cel în care intrase el în cameră și atunci tot efortul s-ar fi dovedit inutil. Nu va fi făcut nimic pentru decriptarea Enigmei. Rămânea, după consumarea aventurii brevetul „invenției lui”, a

„scamatoriei” - dar ale cărei utilități practice rămâneau nelămurite.

10. Până să termine el, se înnoptase. Pe perete rămăsese întipărită AURA unei scene odioase. O sugestie de desfrâu răsfrântă pe zidurile și lucrurile care asistaseră la evenimentul consumat în taină aici. Realitatea aceea teribilă impregnase tavanul, ușa, tot. Dar lucrurile nu puteau fi făcute „să vorbească”. Lucrurile rămâneau o acuzație mută ca un stigmat.

Se simțea zdruncinat, întors pe dos, îngrozit. Era acolo ceva care refuza să creadă că poate exista cu adevărat, deși existase, că fusese real, deși TOTUL este real. Și simțea acum dorința să șteargă această dovadă odioasă. Dar nu mai putea.

Ți-am spus că așa o să se întâmple, îi spunea Muza. Dar nu m-ai crezut. Ziceai că ADEVĂRUL merită orice sacrificiu. Acesta e ADEVĂRUL!

11. Developă filmele. Majoritatea sunt, precum bănuise că se va întâmpla, - imagini după venirea lui în beci. Doar ultimele cinci sau șase clișee precedau, premergeau venirea lui în subsol.

Le așeză în ordine. Păreau să continue scena ultimei imagini *întipărită* pe perete ca într-o *Biblie* scrisă pe dos, în care Apocalipsa cibilinică a lui Ioan Teologul era, de fapt, înaintea *Testamentelor Scrisorilor* o profeție premergând ca o *Kabală* blestemată *Procesul templier*.

Anecdotica era lineară: o femeie, Femeia. Și patru Bărbați. Clișeul scabros al unei „reviste” LIVE hard-porno. O execuție. Un monstru - mutant sau extraterestru. Și astfel, a aflat. A dezlegat „taina”. Asta era tot.

Când, dărâmat, se culcă după ziua cumplită, adoarmi greoi printre fantomele ce bântuie camera. Și visează figura Femeii. Dar altfel. Neadecvat. Frumoasă, distinsă.

Iese din scena odioasă și râde către el, se ridică, se apropie cu mâinile întinse... Dar se împiedică și cade. Imaginea de vis se sparge - o femeie de gips, goală pe dinăuntru, descompunându-se în cioburi. Vocea, suavă și dulce, prin timp sună spart și alterat ca un hohot de bețiv, spunându-i cu ton sarcastic și depravat:

— Nu poți afla. „Nu poți ști și mai rămâne în viață.” Nu îți plăcea ADEVARUL *tău*? Voiai să afli ADEVARUL? Ce-ai câștigat? Nu era mai bine să rămâi „prost”? Nu era mai bine când erai naiv? Când mă iubeai?

12. Fantome animate de instincte primare hălăduie în pereți, trăindu-și desfrâul lor de piatră, obscenul „ritual” burlesc al unui sacrilegiu.

Pereții au văzut. Lucrurile au văzut.

Femeia, Muza nu mai vine. Nu îl mai deranjează cu prezența ei „multdorită”, aflată. Stă singur și așteaptă fără să știe ce anume. Nu a anunțat nimic la laborator. Nici nu mai iese din casă de frică să nu îl întrebe cineva ceva.

Și totuși, cei patru, huligani ar trebui pedepsiți. Dar de cine? Și cum?

Ar trebui izolați de lume. Liberi, continuă să fie o primejdie pentru onestitate, pentru Femeie, pentru puritatea noastră, întinându-ne cu atingerea lor impurificatoare. Ofensatoare. Cu ce argumente vor fi reușit să convingă Femeia aceea frumoasă să se depraveze cu ei? Să se bălăcească în asemenea „mocirlă socială”? Bătaie? Afrodisiace? Argumente „filozofice”?

Stătea, în neputință de a acționa, încremenit între simțăminte contradictorii. Stătea, pur și simplu.

I se făcuse rușine de „invenția” lui, capabilă SĂ DEZVĂLUIE. Se gândea să ardă filmul ăla nenorocit surprinzând revelarea unei imagini întipărite pe un zid de beci și să se reîntoarcă la munca sa stereotipă de laborator, să nu mai facă niciodată exces de zel. Oamenii

nu au nevoie de adevărul nud. Viața nu este plăcută decât dacă o iei ca pe un vis frumos. Și fad.

13. Întâlnirea cu Femeia.

Toate acestea s-au întâmplat demult. Acum nu mai au nici o importanță. S-au șters. Viața a mers mai departe.

Poate ieși iar din casă. Noaptea, în curțile și blocurile orașului liliecii sunt înfloriți și luminile aprinse. Muzica de la ceaiurile, discotecile și nunțile urbei pot răzbi iar în străzile desfundate. Chiar dacă pe el îl dezgustă petrecerile lor, mireasa din capătul mesei, aproape o fetiță, râde fericită și totuși speriată. Este Ea, Femeia. Alături de ea, în costum de mire, unul dintre tinerii „boemi” ai unei destrăbălări murale mute. Pereții îi privesc. Lucrurile ne privesc, indiferente - martori ai depravării și crimelor noastre.

În copilărie, Femeia de acum îi citise o poezie. Ea avea paisprezece anii pe atunci. El șaptesprezece. Era vorba, în ea, despre un porumbel care zboară să-i aducă iubitului mesaje. Încearcă să evoce în memorie momentele frumoase. Nu le mai reține. „O frunză veștedă”... În finalul poeziei, Femeia chema iubitul în spatele casei să vină să vadă porumbelul împușcat: o masă de pene însângerate. Un înger căzut.

14. Casa asta în care stau nu mai este decât o ruină. Pereții au căzut pe alocuri.

Opera de artă este o casă. A spiritului. Opera este un om. Omul este o casă a spiritului. Casa este o Lume oglindită. O Lume în miniatură, reflectând deformat Spațiul autorului. Estetica scolasticii medievale.

Casa este pe marginea unei ape. Se oglindește în ape, frântă, confuză.

Vine din când în când aici să mă viziteze.

Este primăvară și știu că, în curând, va dispărea definitiv și această ruină.

Fata râde, povestind ceva despre școală. În casă, pe perete, deasupra patului, o „poză”. Groază de nedescris. Și durere sfâșietoare.

Fata se căsătorește. Bărbatul este dificil și singuratic. Se plânge că este, acum, prea bătrân. Fata râde de ei:

— Care „bătrân”! Nu ai decât cu 10-15 ani mai mult decât mine! Și apoi, te iubesc din copilărie. Suntem îndrăgostiți de atâta timp că pot afirma că te iubesc dintotdeauna.

O scenă sardanapalică deasupra unui pat conjugal.

Acum, nici soția, nici copilul nu mai există. Doar casa.

Ființe josnice, murdare și care întinează totul împrejur prin simpla lor prezență, trec pe stradă, pe lângă mine, pe lângă casă, povestind, cu bravadă jalnică, aventurile lor sexuale - cum au înjosit Femeia din Mine - fără să înțeleagă că PE EI ÎNȘIȘI s-au înjosit, nu pe Ea.

Doar casa mai există, cu pereții curățați acum de memoria lor diabolică. Încă există. Ca o epavă scufundându-se, parcă, în lacul întunecat al Trecutului.

Și beciul, în al cărui colț, lângă peretele de beton - câteva chiștoace, un bec Tungsten și o pată de sânge negru, uscat, lângă un perete de beton mușcat de glonț.

Sursa: *„Almanahul Anticipația 1999*”, S.C. „ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ” S.A.

SFIDAREA

(Pagini apocrife din jurnalul lui Pigafeta)

*Când Tânărul de azi, adolescentul de aici și de acum, se întreabă despre destinul său și al tehnicii în anul 2000, răspunsul este ușor, relativ ușor de găsit. Acest tânăr european va face parte, la sfârșitul secolului, ca om matur și responsabil, dintr-o societate avansată sau superavansată. El se va confrunta cu problemele tehnicii cam în genul tinerilor societății nord-americane de astăzi [...] mersul societății europene către forme superavansate pe urmele societății americane, este un fapt ireversibil. (**Proces umanismului – George Uscătescu, ed. Politică, 1987**)*

1. „I-am spus atunci: – Excelență, și dacă **Noul Continent** nu este chiar atât de nou cât vă place dumneavoastră să credeți că ar fi”?

Amiralul stătea cu fruntea-n palmă și părea să gândească profund la această ipoteză, dar în realitate nu rostisem nimic surprinzător pentru el. Evreul acesta, ca mai toți reprezentanții stirpei lui ascundea taine necunoscute nouă, care în Cabala lor se păstraseră dincolo de uitarea noastră de războinici „viteji”. Istoria noastră era basm cu eroi legendari și minesonguri făcute să placă domnițelor suave picotind în alcovuri în așteptarea seniorilor plecați în nesfârșite vânători sau campanii militare, fapte deformate după gustul curtenilor sau după moda adusă de-a-ncălare de câte-un principe got cuceritor și, numai de prea puțină vreme, Adevărul dezbrăcat de strălucitorul strai diplomatic și oportun era înmagazinat în tainițele Sfintei Frății

(și câtă putere nu le dădeau hrisoavele acestea celor ce aveau acces la ele! Dintre noi nimeni nu se putea pune cu Inchiziția, și numai Cabaliștii aceștia mai îndrăzneau s-o înfrunte, tocmai prin puterea ce le-o dădea știința lor, adunată de mii de ani de Închinătorii Cărții, care păstraseră cu prețul vieții, act de act și document de document, putând intenta oricăruia dintre zbirii Frăției procese răsunătoare. Între ei era lupta cea mare, iar noi, sacrificații, nu reprezentam decât decor de mucava și piese într-un joc de șah de proprorțiile Întregii Lumi; partida o jucau, în umbră, misterioșii înscenatori și mistificatori ai realității, marii farsori ai Carnavalului).

Pentru el și ai lui, Istoria era știință și cunoaștere, document scris și fapt memorat: o armă teribilă și, pe cât de necruțătoare, pe atât de eficientă și rentabilă.

2. „Ascultă, prietene”, spuse Amiralul într-un târziu, ridicând spre mine ochii cu conjunctiva roșie ca sângele, „fiindcă te consider prieten, cu toate că știu că Jurnalul tău de bord nu este altceva decât un act justificativ pentru Inchiziție, dar nu-mi pasă ce hram porți în ierarhia voastră frățească, pe mine gradele voastre mă lasă rece – poți fi orice dinspre partea mea – eu nu judec după scara scalei altor valori și criteriile mele nu pun în discuție fidelitatea ta față de Coroană care, precum preabine știm, nu este decât o fidelă supusă a Ordinului, nici nu-ți cer să-mi divulgi tainele Ordinului dumitale cavaleresc sau necavateresc, fiindcă, dacă vei fi auzit de *Caste*, Casta din care facem noi parte este diferită, și semnele Castei mele nu sunt animale ca totemuri ale Puterii; Casta mea este superioară ierarhic Castei dumitale și, până la urmă, la **Unul Singur** ne închinăm, și eu, și tu, și doar Iluzia vrea ca **Unul** să pară doi, altul de fiecare dată – dar, dragul meu paznic trimis să-ți păzești și spionezi superiorul ierarhic (și ce poate fi mai absurd decât a fi inspectorul șefului tău?), misiunea noastră, precum preabine știm, este una pentru aparență, și cu totul alta în esență, așa cum intențiile și interesele noastre doar **par** să corespundă, și numai pentru o vreme. Și ale noastre, și ale Reginei și Regelui, în numele căruia vom înfige preșurile frumos colorate în colții de stâncă ai tărâmurilor pe unde vom trece, aducându-le

„lumina” Aragonului, și Neapolelui, și Veneției, și Cetății Eterne, în ultimă instanță, dar Cetatea **este** Eternă și, ca orice Casă, este **de locuit**, și noi o locuim întru aceasta”.

„Adică întru Eternitate”?

Dar Amiralul nu mi-a răspuns.

3. Din vorbele sale n-am putut desluși dacă știa sau nu despre cealaltă descoperire – întâia, sau a cine știe câta o mai fi fost și aceea, când Moloh a dat pinteni urdiei sale de fiare, despre care vorbesc textele sfinte și de care se tem Marii Maeștri ai Ordinului ca de o mare și tainică erezie și abatere de la Lege, ca nu cumva să descătușeze Balaurul, că Ferdinant și Isabela sunt alunecoși și nu se știe, până la urmă, ai cărei Puteri sunt sau nu sunt reprezentanți, dar deie Domnul ca Promisiunea să nu fie un vis deșart și, la capătul călătoriei să ne aștepte Raiul și Aurul, că altfel cu mâna mea va trebui să-l sacrific pe falsul Prooroc și, din Amiral, va sfârși pe Cruce, ca un tâlhar și blasfemiator, cu toate că m-a numit prieten al său și poate chiar mă consideră ca atare. Cu lacrimi în ochi i-aș înfige fierul în inimă și i-aș bate cuiele în palme.

4. „Fie că ții sau nu mai ții minte” – mi-a povestit Amiralul *prezicerea* vrăjitorească a zeilor lui, „la cealaltă venire, mi-a zis Zeul, ți se spunea Cel Roșu. Majoritatea voastră nu vă mai aduceți aminte cine sunteți și cine ați fost. Dar înțelegerea fusese nu între mine și un **om**, ci între mine și un Nemuritor, și Nemuritorii, chiar când nu sunt Zei, au puterea de decizie asupra faptelor. Dacă va fi să fie, încă o dată Marea se va deschide, ca să se împlinească vorbele poetului, cum îți place să-i zici. Și cetăți fără nume, adică Nenumite, să se arate încă o dată la sfârșitul vremurilor ce vor să vină. Dar vremurile ce vor să vină vor fi fost deja, și acestea sunt dară după sfârșitul acela”.

„Un nou Început”? l-am întrebat, dar Amiralul, rânjind, a ridicat un deget și a șoptit: - „St! Ai grijă să nu cumva să cazi în erezie”!

Era, afurisitul, uns cu toate alifiile și, păgânul, era în stare să-ți întoarcă vorba cu atâta aprigă știință încât să te prinzi singur

într-însa, mai rău decât cercetătorii Preasfintei. De altfel, aici este Taina, că Satana va da, celor care vor înșela, puterea sa, și va orbi ochii spiritului, de va părea ca și când Lumina ar veni de-acolo de unde se revarsă Întunericul.

5. A fost, întâia dată, vreau să zic, un bici de foc, sau ca un călcâi împintenat înfipt în crupa calului Istoriei, căci Lumea Nouă a Paradisului (de astă dată Iadul, că nu ne vom lăsa păcăliți și vom trece prin foc și fier toată suflarea duhurilor necurate care nu vor îngenunchia sub semnul Sfintei Cruci, smeriți întru umilință înaintea Domnului Nostru Iisus Hristos!) s-a deschis ca o grădină, și toți acei *Desdichados* eretici au năvălit pe Poarta aceea buluc.

Se spune că Balaurul ar fi o Fiară. Dar astea-s gânduri eretice, deși nici Judecătorul Suprem nu mai cred că poate discerne între erezie și Dreapta Credință de la momentul în care apune Steaua Războiului ca să se înalțe Steaua cealaltă.

…

Aceste rânduri le voi rupe din Jurnal. Sunt gânduri pe care omul nu le poate gândi cu minte limpede.

6. A fost ca un imbold dat Fiarei. Erezia omului s-a ridicat până la Zei. Și se părea că nimic nu va mai putea opri Fiara. Fiara era peste tot. Numele ei era pe toate buzele. Până când Secera aruncată a despărțit Pământul în două. Și Fiara nu a mai existat. S-a scufundat înapoi în apă.

Se părea ca și când ea arăta drumul. Dar când s-a stins lumina ei, s-a văzut mai limpede că nu exista nici o lume nouă, ci doar o lume veche și bătrână.

Aurul Fiarei s-a stins. Și Steaua ei s-a scufundat în mare.

7. Dar Amiralul n-a voit să răspundă la întrebarea dacă deschiderea porților Infernului nu va deștepta Fiara, eliberând-o pentru o mie de ani.

„Închide Poarta”, mi-a spus el. „Și Fiara se va stinge”.

„Deschide Poarta”! suna ordinul reginei Isabela.

De câteva zile corăbiile au intrat în apele-de-lumină ale Primului Război – care n-a mai avut loc.

Sursa: „*Revista Nautilus*”, 01.04.2011.

TRANSHUMANȚA

În fiecare zi, șobolanul își face apariția, conform ritualului, la aceeași oră. În urma botului lung, în colțul încăperii se materializează dincolo de zid ființa de fum, așteptând efuzia de sentiment a omului, care să îi dea elanul să străbată spațiul pustiu. Cu timpul s-a înrădăcinat puternic la amândoi reflexul să se adune împrejurul rației, tabiet condiționându-le salivația și secrețiile gastrice cu o promptitudine de-a dreptul pavloviană.

În contact continuu cu omul, șobolanul a început a se umaniza simțitor urmând un straniu mimetism la sfârșitul căruia nu se mai teme să iasă din umbra pereților la larg. Și-a manifestat activitățile superioare cerebrale prin acomodări subtile: nu mai mănâncă decât din mână, luat în brațe; se lasă mângâiat între urechile străvezii și rotunde și chiar tras delicat și blând de coada lungă și cheală; doarme în pat, cuibărindu-se la picioarele celui de care nu se mai teme. Prin sincretism imitator, s-a contaminat de sforăit, de strănutat și de tuse, spre amuzamentul celuilalt. În schimb, prin compensație, omul a fost prada unui proces de dezumanizare, cauzat de deprivare: se surprindea ferindu-se lângă perete, cu gesturi repezi, din calea animalului; se scărpina cu dinții pe burtă și pe pulpe și cu laba de la picior după ceafă, căpătând o mobilitate ieșită din comun; după rarele escapade ale rozătoarei, se miroseau în bot, deducându-și aventurile din diversele damfuri pe care le răspândeau;

de gunoaie, de closete, de paie și așa mai departe; începuse să doarmă ghemuit pe burtă; iar în momentele de dezolare emitea sunete subțiri ce răsunau în încăperea golașă ca un chițăit jalnic.

Și-au tot împrumutat trăsături de caracter străine de condiția firească a fiecăruia, până când șobolanul a fost reperat cotrobăind la popotă, netemător de fetele care l-au pocnit cu ciocanul de bătut friptura, pricinuindu-și atâta silă că nu a mai putut mânca nici una în ziua respectivă, iar omul, care la câteva zile mai târziu, a putut părăsi involuntara detenție, a reapărut „în lume" alarmant de schimbat, căci toți îl știau din fire deschis și vesel, iubitor de societate, pe când acum se fofila cu iuțeală pe lângă pereți, ursuz, mizantrop, veșnic în agitație după locuri întunecate în care să se pitească, fiindcă doar în întuneric și singurătate se simțea în siguranță. Cei care îl surprindeau erau cutremurați de scheunatul subțire pe care îl emitea, zorit să-și ferească înnebunit privirea de căutătura lor. Ca să nu întâlnească ochii celor din jur, fiindcă oamenii obișnuiesc să se privească unii pe alții drept în lumina ochilor, își rotește în toate părțile ochii negri și mici, ca niște mărgeluțe, îndobitociți de o căutătură dementă de jivină.

Sursa: *„Almanahul Anticipația 1983”*, S.C. „ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ” S.A.

UCIGAȘUL DE FLUTURI

Îmbrăcat într-un combinezon negru, cu arma spânzurându-i pe după umăr cu țeava fumigenă în spate, intra în curte, cu un aer nepăsător. Ucigașul de Fluturi. Are ținută sportivă și figura aspră. Nu fumează, nu bea, rumegă chewing-gum și privește apatic spre femeia ce completează formularele. După ce își încearcă arma, își îndeasă pe ochi masca și pornește cu pași mari peste bulgării negri. Scuipă guma în lături și strivește sub tălpile bocancilor aripile palpitând încă. Arma îi fumegă pe umăr, și fluturi învinși se scutură din nori: mii, milioane, miliarde poate, desfrunzindu-se înfrânți în risipirile multicolore de curcubeie de polen de aripi amare, în vreme ce eroul își poartă bocancii atletic peste victimele holocaustului, neînduioșat nici de plânsul culorii perfide, nici de dramaticul declin neputincios al elanului de zbor în pulberea tirană, nici de (în-)frângerea palidă a luminii din înalt. Ucigașul zdrobește nemilos generațiile zborului, când arma-i fumegă pe umăr, criminală. Încă o clipă și marea de zbor s-a năruit în covor viu sub pașii grei, și Ucigașul de Fluturi se poate întoarce la clădirea albă, la femeia contabilizând moartea, pentru a primi semnătură pe actul care confirmă lipsitul de glorie măcel de zbor, pe care își încasează solda. Trecând prin curte, un fluture mare cât o batistă i se așează ca aruncat de vini, pe umăr, și Ucigașul îl apuca delicat între degetele înmănușate în piele atacata albicios de fumul morții, și petala de vis se prăbușește otrăvită de mâna îmbibată de ură. Zbor și

crimă, Icar și eșec. Ucigașul, dezavuat va strivi cu călcâiul Copilul înaltului apus, și drumul îi va fi așternut înainte și înapoi de covorul triumfal de aripi pâlpâind, peste care el, impasibil și crud, își poartă gloria fără glorie ca pe nimic mai firesc, zdrobind, colțuros, greoi, mascat, cu arma pe umăr fumegând continuu spre a răspunde prompt solicitărilor de pretutindeni. Oricine va forma numărul desemnat de biroul de informații sub numele conspirativ „Deparazitare” va primi în timp operativ vizita unei dube discrete ce-l va lăsa la poartă, în combinezonul lui negru, mascat, cu arma la umăr, pe Ucigașul de Fluturi.

Sursa: *„Almanahul Anticipația 1983*”, S.C. „ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ” S.A.

ZBORUL

Fluturi moi, de-ntuneric, se plimbă pe față, sărută pe mâini și pe gură cu-atingeri înstelate și umede. E o mare de zbor spre înalt întru care ne putem rătăci mai ușor ca oricând. Ne întoarcem din zi către horbotul de la hotarele vieții: fluturi se preumblă pe straie desenând un motiv mai floral și abstract. Ne-mbăiem într-un limbus de planete celeste, îmbătați de esența de zbor dezinvolt și urcăm; soli din noapte către ghizdu-existenței: mesageri din oglinzi tremurând, din adânc.

Tot mai multe semnale de noapte 'ntretaie năluca evoluției către, însă nimeni nu se poate abate din motivul floral mai prejos, mai presus.

Cimitir de balauri suavi, impalpabili, monade 'mpietrite în cochilii de timp, eșuarăm pe-un țărm, pe o plajă ce duce spre limanul Țelului Fericit.

Însă când vom ieși dintre unde la aer, când vom scoate deasupra trăgându-ne-n sus: întâi mâna, și capul, și bustul, și trunchiul, și sufletul însuși, încă ud, picurând; când vom fi întru totul Dincolo, când din fluturi spre cer, când din zbor spre înalt ne-om fi smuls, lăsând goale crisalidele alături, vom rosti zborul-cânt ca ființe de-Adânc.

Însă când, din înalt ne-om întoarce, Icari, poposind pe-nserat atingând ghizdul nopții, fluturi blânzi aripi-pleoape vor bate pe ochi, deschizând poarta somnului lumii de Dincolo; doar atunci, pătrunzând în cristalul invers întru care Lumina-n culori se desface: vom fi scufundare-n Adânc plutind iar duși de-un Happy spre o mare de aripi

obscure: coborând din înalt, mesageri poposind în cădere’ntre o Vale de Plângeri înfrânte.

— Pendulare pulsând din Adânc spre înalt, din înalt spre Adânc, definind nonfinitul printr-o poartă-de-timp, printr-un spațiu tunel, pe sub bolte de flori, printre fluturi-parfum, morganând pe un fond de-ntuneric și vag, când străfulgeră, numai prin ploaie.

Sursa: *„Almanahul Anticipația 1983*”, S.C. „ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ” S.A.

DESPRINDERE LENTĂ

Orice carte este istoria unei nedreptăți sociale,
a unei erori sau a unei iubiri.

— Doamne, spune tipul din fața mea, au schimbat ăștia manualele școlare. Complet le-au schimbat. Nu știu ce interes urmăresc, dar fiecare generație e educată în spiritul altor „adevăruri fundamentale” decât generațiile care o preced. Poate că *îi* interesează să creeze între noi o stare de incomunicabilitate, sau altceva de genul ăsta... „Pe vremea mea”, cum ziceau ăia dinainte, când eram cu tânăr - ne bârâiau la cap cu altă propagandă. Fiindcă, să știi de la mine, „adevărurile fundamentale” sunt propagandă și nimic altceva. De exemplu, dacă ai fi pomenit numai de parapsihologic în tinerețea mea, erai gata. Sau de OZN-uri. Nu-i vorbă, că și acum asta reprezintă un risc - eu urmăresc problema și toți ăștia care vorbesc de OZN-uri mor ciudat. Uite, chiar și artiștii... Caută ăștia fel de fel de explicații pentru moartea lui Jimmy Hendrix dar eu cred că e în legătură cu chestia asta cu OZN-urile. Știi că a fost urcat în slăvi - mare artist mare - și-a făcut de cap, a spus tot ce a vrut, a zis de Vietnam când la ei nu era voie, nu i-au făcut nimic, a fumat marihuana și s-a masturbat pe scenă, nu i-au făcut nimic - la ei îi lasă pe artiști să se dea în bărci, au un adevărat cult al marilor artiști, cum îl avem noi pe al politicienilor și soldaților (ei îl au și pe al filozofilor - uite, Sartre, de

exemplu...), dar, Hendrix, vreau să zic, cum a făcut un cântec cu OZN-uri, cum a încurcat-o. Ai ascultat *UP FROM THE SKIES* de pe *AXIS: BOLD AS LOVE?* (fac semn din cap că nu - sincer să fiu, mă cam plictisește cu vorbăria lui m-aș duce mai degrabă să dansez și eu, ca ăilalți din grupul meu, cu vreo gagică, la discoteca lor, dar m-a agățat ăsta și nu pot să plec așa, pur și simplu - cică e unul dintre ăia „marii" din gașca ăstora - până și ministrul îi acordă importanță, iar eu nu m-am prea lămurit care este protocolul lor). Ei bine, zice tipul, eu cred că de la asta i s-a tras lui Hendrix. Ascultă *UP FROM THE SKIES* cu atenție și o să vezi că e ceva mai special...

Tipul pare la vreo 40-45 de ani. N-am reținut cum îl cheamă: Tudor Popescu, sau Ungureanu, sau Grămescu... E îmbrăcat cu blugi, poartă o geacă din piele neagră și are un aer destul de snob, ca toți ăștia din grupul de la București, pe care nu prea știi de unde să îi apuci. Se spune de ei că ar fi fost mari scule de dizidenți înainte de Revoluție, dar se învârt cu grangurii și nu prea cred să fi fost așa cum li s-a dus buhul.

Pe de altă parte, voi sunteți generația televizorului, sunteți pompați cu înscenările ăstora până când nu mai știe niciunul dintre voi ce e adevărat și ce e fals. Arta are caracter repetitiv, îmi arată spre filmul de pe ecranul televizorului din sală - cred că am mai văzut aiureala asta de câteva ori, dar, cică, e o peliculă celebră, a luat nu mai știu ce mare premiu... - da' ce mi se pare interesant e că nivelul intelectual a scăzut în asemenea hal, încât majoritatea dintre voi, chiar dacă urmăriți ce se întâmplă pe ecran, nu sesizați nici măcar că e vorba de un film science-fiction și *de ce* este un film de imaginație. Fiindcă habar n-aveți de ipoteza științifică la care face aluzie filmul. Iar voi sunteți (din păcate) *cel mai elevat* eșantion al tinerilor de vârsta voastră, al publicului mediu - ori, dacă voi nu înțelegeți nimic, de ăilalți ce să mai zic?...

Îmi face semn spre ecran și mă întreabă dacă știu cum se numește filmul.

— *Desprindere lentă.* Așa-i zice. DESPRINDERE LENTĂ. Dar despre ce e vorba în el? Uite, ideea e, de fapt, că Luna s-a desprins de Pământ printr-un proces lent. Lin! Că „s-a urcat la cer” încet-încet, la un moment dat. Că nu era întotdeauna așa - că la început făcea parte din planetă dar, conform teoriei Kant-Laplace, că masa însumată depășea masa critică a sistemului care, când a prins să se rotească, s-a desprins lent și s-a îndepărtat până la punctul în care a amortizat momentul cinetic inițial. Ia zi, crezi că printre cei cinci sau șase, câți am mai rămas acum aici, există măcar unul care să fi înțeles și conștientizat povestea de pe ecran? Mă tem că nu. Recepționați, *dacă* recepționați ceva, în mod superficial. Sau, neavând suficiente informații, luați lucrurile ca atare, orice aiureală vi s-ar spune - voi scoateți cuminți caietele de notițe și vă consemnați ce vă dictează cei desemnați drept „specialiști” și „profesori”, fără să fiți în stare să înțelegeți că toți acești „academicieni” și „decani” au fost promovați pe argumente politice, așa că sunt tot atât de diletanți ca și voi în problemele de specialitate, iar majoritatea lucrurilor despre care vorbesc le cunosc de prin cărți de popularizare - pe cele mai multe nu le știu nici ei ca lumea - dar vin și vi le predau vouă ca pe niște adevăruri indubitabile.

Privește către ecranul pe care imaginile filmului ale cărui efecte speciale au fost probabil simulate pe calculator - un cadru monumental al catastrofei cosmice și, în același timp, fascinant.

„Când apele s-au despărțit de ape” îl aud murmurând.

E un film fără actori - aproape un documentar științific dacă imaginile nu ar avea acel aer artistic. Cine l-o fi realizat? Când? Cum? Unde? Planetele uriașe evoluează lent, în desfășurări spațiale privite din cosmos - culori mirifice, când pale, când înflăcărate, ilustrează cum, o dată

cu partajarea făcută, reacțiile exoterme provocate de creșterea presiunii produsă de presiunea excesivă se liniștesc. Luna se răcește mai repede. Apa luată după sine din oceanul primordial se întoarce înapoi înghețată din spațiu, răcind scoarța fierbinte.

— Și, se întoarce iar către mine, ipotezele astea ale pământului PLAN. Și ale ISTORIEI SCURTE... În pofida argumentelor de natură sensibilă, care păreau să susțină ipoteza Pământului sferic, și cu care ne-au îndopat pe noi până la saturație, că ar fi „singura ipoteză confirmată de cercetarea științifică” și alte aiureli, știința, iată, se întoarce la ipoteza PĂMÂNTULUI PLAN... Tot ce părea să susțină ipoteza privind realitatea altor planete n-au fost decât înscenări și exagerări ale fanaticilor ipotezelor lui Ticho Brahe și Bruno. „Zborurile cosmice” - niște înscenări cinematografice ale serviciilor de propagandă ale Marilor Puteri. *Adevărul* - monopolul celor 7 mari concerne-trusturi ale Informației mondiale. Vin ăștia acum și ne spun că, de fapt, lucrurile sunt mult mai complicate. Că senzația de sfericitate e provocată de bombarea cristalinului. „Ați văzut voi cu ochii voștri vreun astru sau vreo planetă rotindu-se? Nu! Luna e nemișcată, iar alte astre nu se văd cu ochiul liber. Ceea ce așa zișii oameni de știință v-au prezentat drept alte planete nu au fost decât iluzii provocate de sistemele optice prin care v-au spus să vă uitați - înșelătoriile Satanei”

— Și care e adevărul? îl întreabă un tânăr din generația ‘90, care s-a apropiat de noi.

— Și eu de unde vrei să știu..., ridică din umeri tipul. Știi? Cam pe vremea lui Cristos, nu mai știu ce rabin (parcă nu era totuși Maimonides), scria că „în vremea noastră știința a ajuns la *certitudinea* că Pământul, Luna, Soarele și alte astre și planete sunt rotunde și că planetele se rotesc împrejurul Soarelui. Azi, nimeni nu se mai îndoiește că planetele sunt sferice și că există mai multe

lumi populate”. Și totuși, iată, pe parcursul întregului Ev Mediu TOATĂ LUMEA (cu câteva mici excepții), ca și acum, conform celor mai noi cuceriri ale cunoașterii, vedea Pământul *plan* și planeta Pământ singura lume locuită...

În filmul de pe ecran, imensa masă plană a Lunii se ridică tot mai sus pe cerul negru. Strălucește alb, polarizat, pe cerul negru, plutind aproape paralel farfuriei Pământului albastru în ceața diafană a aerului înalt al stratosferei.

— Cum îți spuneam, se întoarce către mine iar, arta are caracter repetitiv, spre deosebire de știință. Așa că, în vreme ce informația tehnică ne parvine în flux continuu, modelele pe care se bazează imaginea noastră despre lume, cele formative, sunt datele cuprinse în imaginea-plastică a unei poezii sau în metafora acesteia, care ne-a impresionat fără a putea explica prea clar de ce.

— Dar ce părere ai, îl întreb, de faptul că știința modernă a căzut, după atâta timp, de acord cu dogma religioasă și în privința vechimii Lumii. Istoria nu are decât 3.000 de ani... de fapt 5.000...

— Da... Facerea Lumii, vreme de milenii a fost considerată doar cu câteva mii de ani înainte de Cristos. Apoi, când religia a făcut concesia de a admite că nu era strict cât scria în Cartea Sfântă jup! s-a și dus la „milioane și milioane de ani în urmă”, deși termenul acesta, „milioane”, nu are nici o încărcătură de reprezentare pentru om. Sau poate tocmai de aceea... Înscenări. Propagandă. Când, până și „dovezile de mii de ani” ale Bisericii (care, orice s-ar zice, sunt cele mai vechi și de încredere) nu au, cel mai adesea, decât câteva sute de ani - e consemnată la Vatican data când s-a admis înscenarea și cine și cum a „fabricat” moaștele respective... N-ar fi de mirare să aflăm că, de fapt, nici nu sunt „mii de ani” de Istorie, ci că Istoria nu are decât câteva sute de ani poate nici măcar atât cum spunea o dată o fată, Ruxandra

Andrian, sefistă și ea. Eu nu am trăit nici 50 și mă tem să vorbesc până și de realitatea evenimentelor mai vechi la care am participat.

Iar tipii ăștia, făcând pe oamenii serioși și dându-și importanță, au neobrăzarea, cu un arșic de nu se știe ce vită între degete - arșic pe care ei nici nu știu exact când, cine și unde l-a găsit sau fabricat - să țină tirade sforăitoare și foarte convingătoare despre ce era „acum milioane de ani”. În urmă. Înainte de Cristos. Sau despre ce era pe vremea Genezei. Cosmice. Sau chiar înainte... O tâmpenie. Deducții înguste la minte și nedocumentate pornind de la niște modele ale lumii care nici măcar nu se confirmă, scoase din niște minți incapabile să mă lămurească mulțumitor măcar de ce a fost acum cinci ani, sau care o să fie vremea mâine. „Profeți mincinoși”

Văzând că un nou sosit părea să se fi „lipit” la „maestru”, m-am ridicat și am plecat în sala cealaltă, unde se dansa. De la Revoluție încoace nu mai știe nimeni nimic. Toți bâjbâie.

Trec pe lângă alți doi „maeștri” care discută despre prăbușirea prețului și a tirajului la reviste și cărți și despre intrarea pe Internet, în pofida faptului că în Occident i s-a deschis proces, sub acuzație de spionaj (sau poate tocmai de aceea - o sculă bună, „garantată” pentru hoții de la noi). Apoi mă încurc cu o tipă care-mi prezintă un fost securist „autentic”. Dansăm în semiîntuneric și discutăm, despre moartea lui Dan Merișca. Un puști. Adrian Bănuță, mă acostează că, cică, vrea să scoată un săptămânal de science-fiction al „generației ‘90”. Îl asigur că o să-i dau și eu ceva deși nu am încă nimic concret scris, dar, dacă asta e condiția de a te distra cu ăștia, de ce nu? o să scriu și eu ceva SF. Nu poate fi prea greu... Cică „ăia buni” sunt invitați nu plătesc nimic la întâlnirile astea ale lor. Cât o mai ține...

Sursa: *„Almanahul Anticipația 1998*”, S.C. „ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ” S.A.

IPOTEZĂ NEORTODOXĂ

Motivul pentru care pe vârfurile munților se găsesc fosile de trilobiți subacvatici este că formele de relief s-au format ulterior apariției vieții acvatice - în urma răcirii Pământului - apa având elongația mai mică decât metalele la 4 grade Celsius - cam cât e acum temperatura medie globală. Munții s-au format prin încrețire, din cauza presiunilor cauzate de diferența de elongație. În Cambrian, întreaga suprafață a planetei fiind acoperită de un strat mic (sub un metru) de apă - cât revine întreaga cantitate a Oceanului Planetar raportată la întreaga suprafață a Uscatului.

La o temperatură cu 3-4 grade mai mare, volumul Pământului (Planeta) era mult mai mare. Forma actuală apărând ca urmare a unui fenomen asemănător celui prin care o minge se dezumflă, aceasta provocând încrețirile scoarței.

Celulele din oase sunt o sugestie că avem ascendențe sifonofore, printre actinii - ca și faptul că în cazul tendoanelor cartilaginoase tăiate, ele se „deșiră” continuu până „culeg tot ghemul”.

Omul a ieșit din mare după dispariția saurienilor, mimând alte animale terestre prin tactici de camuflaj. El este un organism plural - o colonie de celule, cum sunt coloniile coralifere, nu un animal unic. Cameleonismul uman poate fi comparat cu cel al Dedițelului de mare, care mimează, ca să se apere, diferite alte forme animaliere

agresive (pești răpitori). Dar static.

Antropomorfismul nostru, uneori, se estompează și, atunci, se întrezărește în formele pe care le luăm, structura noastră reală. Ariciul de mare, castravetele de mare sau radiolarul din care Marele Scamator ne-a cârpăcit.

Probabil că rudele noastre cele mai apropiate biologic sunt coloniile de corali.

Suntem o specie dirijată genetic de mutațiile produse de radiații, tranzitorie între regnul vegetal și cel animal? Sau combinație hibridă intercelulară între Euglenia Viridis și bacteriile de fermentație ale stârvului lui Tiphon, titanul răzvrătit, trăznit de Zeus în Titanomachia?

Colonii exacerbate de unicelulate. Entități sociale, cu percepție și gândire multiplă, plurală, de grup. Madreporali. Plancton deshidratat rămas pe țărm după modificările tectonice cauzate de răcirea planetei. „Măicuța Geea și Tătucul Okeanos”... Într-o a VI-a Creație, mult mai recentă și cu o variabilitate mult mai „activă” decât a trilobiților sau viermilor din care se trag insectele.

Așadar: întâi flora, apoi fauna: insectele (din trilobiți) și abia apoi coloniile gregare de plancton, miniaturizate de deshidratare până la dimensiunile unor universuri după chipul și asemănarea Cerului, care se oglindește în ele.

Apa vie, organică, devenită gel.

Nașterea reproduce desprinderea sporului de colonia-mamă originară.

Mamiferele nu se trag din reptiliene! Reptilienele se trag din viermii parazitari. A treia vârstă. Mamiferele se trag din Bureții de mare. Doar mimând cameleonic animalele de pradă, ca să le impună respect. „Unghiile omului nu sunt făcute să sfâșie”, constata Platon, ci doar să mimeze sistemul cornos al solzilor de apărare. Nu au cioc, precum sepiile. Ci dinți - ca ai Edițeiului de mare. Omul se trage din plantele carnivore. Lente, și cu sistem

mixt de asimilație, și heliofil (hemoglobina), și de fermentație - dar cel de fermentație fiind străin - paraziți în simbioză - flora palafită stomacală.

Și, oare, aceste generații spontanee de homunculi continuă să fie generate și în prezent? Proliferarea lor fiind împiedicată doar de faptul că sunt consumate „în embrion” de celelalte specii?

Când sifonoforele se retrag complet în oase, în stâncile oaselor, ele devin spori de rezistență care, după înmormântare, reprezintă germenii faunei și florei subpământene din mâzga coloidală a humei.

„Oamenii sunt asemeni viermilor - vin pe lume din mâzgă, fără nici un sens sau scop anume”, spune Heraclit din Efes. Larvele, lemiile, fiind doar a doua etapă a neoteniei materiei vii, care se întoarce înapoi în apă, alcătuind circuitul viului în natură, pe fluxurile apei, care iese din izvoare subpământene, spre a se întoarce înapoi în ele. Doar cu scopul să roadă stânca. Obiectul dur care le stă în cale.

Bărbatul imită stânca. Femeia imită apa. Care pătrunde în piatră și o erodează încet. Bărbatul, „tarele”, este cel consumat, victima. Femeia, „moalele”, este cea rezistentă, învingătoarea. Bărbatul este prada. De pe care femeia-păianjen desface încet, ca să nu-l ucidă dintr-o dată, straturi succesive.

Bărbatul mimează plantele, dar fără să mai fie plantă. O prefăcătorie pe care femeile spongier se prefac a o accepta. „Se lasă păcălite”. Un joc felonic al celor două forme de manifestare ale aceleiași specii cameleonice. În care tarele trebuie să se prefacă perfid în a fi moale și în care moalele îmbrățișează ipocrit, mimând tăria. Care îi lipsește. Fiindcă omul nu are os erectil, cum au celelalte mamifere.

Oamenii sunt clăbuci. Care doar își insinuează realitatea în lumea asta. Embrionul uman, cartilaginos, reprezintă

surplusul de calciu pe care apa suprasaturată din care e alcătuită femeia simte nevoia să-l elimine ca să nu cristalizeze.

Structura ancestrală umană este, ca și la rechin, cartilaginoasă. „Bătrânețea” nu e altceva decât acumularea excesivă de calciu și minerale, din roca în suspensie. O disfuncție a metabolismului. Care se autoreglează hormonal. Dar în ochiurile plasei unei rețele energetice predeterminate. Câmp electrostatic care a premers acumularea de materie. Îngreunând-o.

O disfuncție a eliminării materiilor grele. Cauzată de schimbarea mediului. De trecerea de la hrana lichidă, la cea „pământeană”. De la alimentația cu sucuri de plante (sau sânge) a ambroziei, la cea „cărnoasă” - uscată. A cărei asimilație și dezasimilație se face mai încet.

Alimentul „funcțional”, energetizant, fiind dextroza și fructoza. Lipidele și proteinele fiind greu dezasimilabile. Și acumulându-se în spațiile intercelulare, în țesuturi, în organe, îngreunându-le funcționarea normală.

Dacă vei sta noaptea, vara, când e lună plină, la țărmul Oceanului, sau al Mărilor, vei vedea ieșind din apă atrași de lumina polarizată, umbre mimând statutul uman. Vor spune că au ieșit la scaldă - dar nimeni nu i-a văzut vreodată venind spre plajă. Litoralul se umple brusc de o generație venită de nicăieri, fără acte, fără haine, fară bani. O generație nouă, care nu știe nimic, doar imitând, la început greoi, dezlânat, apoi din ce în ce mai aproape de model, pe ceilalți din jur. Aici nu se miră nimeni de această invazie anuală care umple peste noapte toate corturile, căsuțele și locurile de campare din zonă. „Așa e când începe Sezonul” - ridică din umeri băștinașii, prefăcându-se că nu văd brutele dure care fac comerț cu aceste ființe în devenire - adunându-le, docile, bucată cu bucată, sau în grup, cu vehiculele lor închise, spre a le plasa apoi, ca mână de lucru, sau de agrement - celor care au venit aici

să se distreze, să cheltuie sau să facă afaceri, de pe la fermele agroindustriale de pe Continent. Ființele subumane, homunculi în devenire, se strecoară printre ceilalți, „turiști”, unii nici nu știu să vorbească, dar câțiva găsesc totuși pe câte cineva care pretinde că-i recunoaște și se aciuiază pe vreundeva, cerșesc, fură, sau mor pe mal, redevenind, aproape imediat, movile puturoase de alge, bâzâite de muște. Ființe ale abisurilor, dincolo de ai căror pseudo-oceoli poți percepe rețeaua spongieră în ochiurile căreia folfăie în suspensie viețuitoarele minuscule ale planctonului, thrilul compactat, gata să săgeteze spre a se retrage și ascunde la cea mai mică primejdie în firidele interioare ale coloniei.

Ceea ce e cel mai interesant, la specia umană, e farsa nașterilor, regizată cu grijă, în maternități. Se simultează, cu mare taină, misterul unei procreări asemănătoare celorlalte mamifere terestre - deși este evident, dacă privești cu atenție, ca puii de om sunt deja bătrâni atunci când sunt livrați „părinților” lor.

Din ce în ce mai uscați de soare, buretoși, se scofâlcesc și ridează în scurt timp, nemaiputând mima forma umană. Atunci, li se înscenează, cu propriul acord, o moarte oarecare, și sunt înmormântați în mocirlă, pentru a-și continua așa viața larvară în masa amorfă din care alte plante își extrag seva hrănitoare. Și, uitând din când în când că sunt acum în faza vegetală, în nopțile cu lună de vară, își mai reiau pentru o clipă forma antropomorfă și mișcările greoaie, subumane, care ne sperie atât de tare, pe unii dintre noi, fiindcă ne aduc aminte ce suntem, de fapt, și ce ne așteaptă!

Sursa: http://www.srsff.ro/2010/07/ipoteza-neortodoxa-mihail-gramescu/

ZIPPY RACE

1. — Ne-am computerizat!... exclamă țigăncușa din holul blocului când trec pe lângă ea.

Gașca de golani și „colorați” izbucnește în râs, cu mine batjocoritoare, de „mari specialiști”.

Mi-am luat un mini-computer de jocuri marca „Genius”. De când m-a părăsit nevasta mă plictisesc teribil. Casa goală nu îmi mai spune nimic. Sunt singur, trist, evitat de toți, sau luat în derâdere, ca de idioții ăștia de copii ai vecinilor care, dacă le-au băgat calculatoare pe la școli își imaginează că, doar prin asta, au devenit o altă specie, superiori nouă, mai deștepți dintr-o dată, mai „în pas cu vremea”. De mine, care nu aveam bani să-mi iau nici măcar un joc electronic (de! familie de ținut din salariu muncitoresc, când nici nu fur, nici nu am lucrat pentru Securitate, ca părinții lor...) lansaseră zvonul la un moment dat că aș face parte din nu-știu ce sectă...

Dar de unde or fi știind că mi-am luat jucărie? Oare chiar în asemenea hal suntem de urmăriți că nu pot să caut un post pe scala radioului, la mine în casă, fără ca toată mahalaua să afle imediat ce post am ascultat și ce reacție am avut? Auzisem eu că, prin Vest, erau montate pe televizoare camere ascunse care înregistrau, după dilatarea pupiliară, gradul de interes pentru o emisiune sau alta, și că ei așa făceau topurile de popularitate, dar la noi...

2. Când am venit de la servici mi-am pus joculețul în

priză, l-am cuplat la TV, i-am băgat discheta și am început să mă joc. Am o singură caseta, cu patru jocuri: șah chinezesc, un joc cu tancuri (dar eu am alergie la „sculele” astea de când stau tocmai în cartierul de lângă Fabrica de tancuri, vecin cu fiii obraznici ai gradaților de acolo), un joc cu „vânătoare de rațe” și... Zippy Race, o cursă cu o motocicletă. Zippy Race.

M-am acomodat foarte greu cu jocul. Țin minte că după primele câteva zile, deși făcusem febră musculară la degete de atâta butonat, abia reușisem să ajung la sfârșitul primei curse a primului nivel. Când treceam prin holul blocului adolescenții tupeiști care hălăduiau pe scări râdeau de mine de se umflau și-i auzeam spunând: „Uite-l și pe cretinul ăla. Lasă-te, tataie!”

Ei „fumaseră” joculețele astea din scutece, aveau ani de zile de experiență, și judecau capacitățile omului după cât de bine butonează. Erai deștept sau prost în funcție de scorurile de la aiurelile astea - aveau, probabil, și un top al valorilor în funcție de care își acordau onorurile între ei direct proporțional cu numărul de puncte pe care li-l acorda mașina fiecăruia. O ierarhie mecanică a punctelor. Nu aveau respect decât pentru ce li se impunea prin cifre mari.

Altfel, jocul meu era destul de simplu. O caricatură de motociclist cu care trebuia să „ghidonezi” printre mașini, pe un „drum” schematic și stupid, cu situații repetitive. Motocicleta putea accelera până la 90 km pe oră. Drumul era împărțit în câteva etape: Los Angeles - Houston, Houston - Saint Louis, Saint Louis - New York, la sfârșitul căreia primeai un bonus de câteva sute de puncte și „benzină”.

Când am ajuns prima oară la NY, după câteva săptămâni de chin, m-am bucurat ca un copil cretin: am țopăit prin casă, m-am dat tumba, mi-am pus un pahar de Coca Cola să sărbătoresc evenimentul, dacă aș fi avut ceva de băut

probabil că m-aș fi și îmbătat.

Trecem prima oară de cele 20.000 de puncte semnalate în program ca Hight Score, după care intrai în memoria computerului.

Totul se baza pe reflexe și cunoașterea mecanismelor de depășire și a semnelor de circulație. Și... pe mușchii degetelor. Iar mie, care nu condusesem niciodată (când eram puști mergeam pe bicicletă, dar cu bicicleta puteam să merg și pe trotuar - nu eram obligat să urmez decât câteva reguli elementare de circulație), mi-a trebuit o vreme până să înțeleg ce vor să spună semnele ale căror indicații, dacă nu le respectai erai imediat penalizat cu puncte, „vieți” sau chiar cu întreaga partida.

La început, mai ales, mi se părea teribil de plicticos și obositor: nu reușeam să stau mai mult decât câteva minute înaintea claviaturii, nu reușeam să mă concentrez, nu reușeam să fac mai nimic. Când îmi etala lista cu bonificațiile: de la 900 de puncte cât reușeam eu să obțin cu mari eforturi, până la... 6.000! Șase mii de puncte numai premiul, mă întrebam cât o fi acordând jocul ăsta un asemenea premiu? Exista, oare, cineva, care să reușească să facă o asemenea performanță? Câte zeci de ani trebuia să freci joystick[2]-ul ca să ajungi la nivelul la care să primești un asemenea bonus?

3. Am auzit, sau am citit pe undeva, nu mai țin minte, că psihologii americani au ajuns la concluzia că jocurile astea pe calculator dau un soi de dependență, recomandând prudență în folosirea lor. Așa cum avertizează și că radiația catodică a televizorului are efecte nefaste asupra sănătății - că strică ochii, că poate favoriza cancerul... Că

[2] Dispozitiv alcătuit dintr-o articulație sferică mobilă, ale cărei deplasări unghiulare sunt transformate de un traductor în semnale electrice analogice, convertite apoi în formă numerică, prelucrate și afișate pe ecran sub formă de punct sau cursor grafic.

jocurile, prin caracterul lor stupid-repetitiv sunt o metodă de „spălare a creierului”, ca și rugăciunile și practicile fanaticilor religioși.

Mie, însă, puțin îmi mai păsa de toate avertismentele lor. Și așa, de când m-au părăsit ai mei, sunt atât de trist de-mi vine să mor. Ce importanță mai are cum mă simt? Oricum mă simt groaznic. Mai rău de atât nu are ce să-mi mai fie. De la servici m-au dat afară, de lucru nu-mi găsesc, nevasta m-a părăsit... Cum ajung acasă mă așez în fața televizorului și mă joc. Zippy Race. Ajutorul de șomaj abia-mi ajunge să-mi plătesc întreținerea. Mănânc la „cantina săracilor” și mă îmbrac din „ajutoarele” pe care, din când în când, ni le aduc niște tipi, cu Tir-urile.

4. De câteva zile am renunțat complet să-mi mai caut de lucru. E inutil. Nimeni nu are nevoie de un bărbat de aproape jumătate de secol - chiar de a fost el cândva ce o fi fost. Milioane de șomeri disperați așteaptă o angajare cât de amărâtă - tineri cu diplome vând la tarabe în piață... Mie mi se oferă „posibilități de recalificare”. O idioțenie. Auzi: „recalificare”. Ce să te „recalifici” la aproape 50 de ani? Mai bine stau acasă și joc Zippy Race. Măcar nu mai tocesc și tălpile pantofilor degeaba.

5. De când am început „să dau performanțe” la joculeț, tinerii din holul blocului nu mai râd de mine când trec pe lângă ei. Mă privesc cu ură. Probabil că rezultatele lor la joculețe le aduceau cine știe ce avantaje obscure, pe care acum le pierd. Acum, de când eu, care nu sunt de-al lor, le depășesc punctajele.

— Uite-l pe ăla! zice un puști holbând ochii la mine.

— Dă-l...! scuipă a lehamite celălalt, un țigănos de vreo treișpe-paișpe ani.

— Ai auzit că, zilele trecute, a întrecut-o și pe Aia Mică?...

— Am auzit, zice celălalt, cu ciudă.

Pe „Aia Mică”, mai zilele trecute, o găsisem la ușa apartamentului meu, pe scări, după ce tocmai îmi pusese acolo niște oase de pui și o coajă uscată de pâine. „Îmi fac vrăji țiganii”, îmi trecuse prin cap, și mă enervasem. Deci, de aia îmi purta ea sâmbetele, că o depășisem la joculețe...

Dar de unde știau ei la ce scor am ajuns eu, singur, la mine în casă, noaptea? Probabil că aparatura de urmărire a apartamentelor din vremea Tiraniei funcționează în continuare, și ăștia au acces la ea.

6. Acum câteva zile mi s-a întâmplat un lucru ciudat. Când am plecat să-mi cumpăr de mâncare și să mă duc la „Bursa locurilor de muncă” să văd dacă nu găsesc ceva, la colțul străzii mă așteptau și s-au luat după mine doi tipi de vreo patruzeci de ani cu figuri urâte. Îi auzeam vorbind între ei:

— „Asta e.”

— „Sigur?”

— „Sigur”

— „Și ce vrea

— „Nu știu. Vrea să ne dea afară pe toți. Să ne bage pe toți la handicapați.”

Apoi, oarecum către mine, unu dintre ei mi-a strigat, când mă urcam în mașină:

— „Lasă-te, bă! Potolește-te, fire-ai al dracului cu performanțele tale!”

Dacă nu ar fi fost îmbrăcați ca vai de lume aș fi putut să cred că lucrează pe la calculatoare, pe undeva, și ăia de acolo, care au acces la informațiile secrete culese de prin casele noastre de aparatul de urmărire, le fac lor normele în funcție de nivelul „neprofesionist”. De aceea având ei interesul ca performanțele noastre să fie cât mai mici. Ori, eu, stând în fața televizorului de câteva luni, am început, probabil, să le depășesc capacitățile (după frunțile înguste

și aerul stupid-agresiv era de presupus că, ăștia doi cel puțin, nu erau cine știe ce „dotați” intelectual).

Dar cum m-or fi urmărind? Că, doar, zidurile blocului sunt de beton armat care ecranează. Iar televizorul nu e în dreptul geamului, ca să zic că mă filează cu binoclul de prin blocurile din jur. Știu că există metode de scanare și din satelit, dar ăștia doi, sau puștii țiganilor de la parter, nu par să fie, totuși, dintre cei care au acces la datele secrete ale NATO, sau mai știu eu cine o dispune de o aparatură atât de sofisticată...

7. Când mi-a întins buletinul, polițistul de la circa de Control al populației, m-a privit cu un soi de uimire și... stimă în ochi. Cred că am devenit o adevărată „Personalitate” a joculețelor. Multă lume pare să știe de mine.

— „Tot nu v-ați găsit de lucru? mă întrebă condescendent.”

— „Încă nu, îi răspund. Dar caut...”

— „Bine. Succes! Sunteți un om extraordinar...”

Mă întorc în apartamentul meu rece și pustiu să joc Zippy Race. În curând va fi vară. Mi-a expirat perioada în care primeam ajutorul de șomaj și în câteva zile nu o să mai am nici cu ce să plătesc întreținerea. După care...

După care nimic! Mă așez înaintea jocului și ecranului luminos. Încep cursa.

Trec de primele niveluri ușor, în câteva minute. La trecerea într-un nivel superior se schimbă și viteza motocicletei, și acuratețea și stilizarea desenului. „Ați trecut la un nou nivel” - mă anunță calculatorul. Străbat acum traseul New York - Winnipeg. Am 300 km la oră. Bag Pauză și mă duc la bucătărie să mănânc o bucată de pâine și să beau un pahar cu apa. Fumez o țigare întrebându-mă cum o fi, oare, ultimul nivel? De la o vreme reușesc să ajung foarte sus: pe la nivelul treizeci, treișdoi chiar. Oare

jocul ăsta nu are nici o limită de punctaj? De obicei, jocurile au un punctaj de la care „se dau peste cap”, adică se întorc la zero și o iau cu numărătoarea de la capăt. Nu reușisem niciodată să dau Zippy Race peste cap. Totuși, trebuie să aibă și el o limită.

Mă întorc la joystick. Winnipeg - Fort Nelson. Apoi Dawson. Alaska. Am ajuns la 360 km/h. Viteza avioanelor.

După șase-șapte ore de joc, străbătând etapele Nijnekolinsk - Bijing - Ulan Bator - Omsk, ies la Magnitogorsk din zona asiatică și trec la penultimul nivel Kirov - Moskova - Smolensk - Kiev, la care am mai ajuns o dată acum câteva zile. Acuratețea desenului a ajuns aproape ca o hartă. Este un nivel foarte ridicat. Viteza maximă este de peste 700 km/h și imaginile pe televizor sunt aproape o simulare. La cât ajungea oare Săgeata albastră - mașina de formula 1 care deținea topul de viteză în adolescență mea? Parcă 760 km/h. Dar asta pe pista de sare.

Desigur, motocicleta mea este o motocicletă virtuală - nu are nevoie să se conformeze strict criteriilor de verosimilitate. Este o motocicletă de joculeț pe calculator, o motocicletă ideală.

„Ați ajuns la ultimul și cel mai înalt nivel” - mă anunță calculatorul. Literele de pe ecran sunt chirilice. Zâmbesc. Plăcuța indicatoare anunță „Șoseaua Kiev - Odesa”. Fantastic, îmi spun, este aproape o poză. Domne’, ce simulare... Este incredibil ce performante poți găsi pe un jeg de casetă la care primul nivel e un kitsch ca o caricatură.

După vreo trei sferturi de oră ajung la ultima etapă: Odesa - Chișinău - Iași. Aproape recunosc, în Chișinău, teii pe sub care am trecut acum câțiva ani, când am fost acolo într-o excursie. Și acum, iată-mă, pe ultima ruta: Iași - București. Urc până la 750 pe oră. Pe ecran se perindă ca fulgerul dalele șoselei București - Pitești. Km 42 trece pe

lângă mine pe ecran cazând în urmă ca un bolovan în Abis. La intrarea în Zona de centură încetinesc. Apoi accelerez din nou, către Centru, pe autostrada spre Politehnică. Nu-mi vine să cred că o casetă de joculeț poate avea asemenea performante tehnice: strada e chiar stradă și disting, când opresc la stopuri, trecând pe lângă mine, oameni reali, figuri aproape cunoscute. Ecranul are transparența și coloristica unei transmisiuni autentice. Aud până la amănunt zgomotele străzii acoperite de huruitul motorului. O iau la dreapta, pe la Eroilor, trec de Piața Unirii, și accelerez pe Călărașilor până la parcul Lia Manoliu. Apoi depășesc șoseaua Cățelu către casă. Aproape că nu mai pot sta în fotoliu de tensiune. Și, când intru pe strada mea, aud jos, în fața blocului, huruit de motor. E dimineață de-acum, încă nu s-a luminat, mi se încețoșează ochii după douăsprezece ore de joc neîntrerupt - abia mai văd, dar, iată, blocul meu: este chiar blocul meu pe ecran. Parchez înaintea lui. Zgomotul de motor de jos încetează. Lumina de far care mi s-a plimbat o clipă pe tavan se stinge. Pe ecran a rămas afișată intrarea blocului cu o țintă de linii și cercuri indicând etajul și apartamentul la care stau, cu ochii mari zgâiți la imagine pe care se conturează cu litere aurii decizia „TOP MAXIM! FELICITĂRI!” și numele meu. Numele și figura mea.

Sună la ușă. Mă ridic tremurând (de emoție, de oboseală) și deschid. În fața mea, un bărbat solid, șaten-blonziu, tuns scurt, cu ochi albaștri, cu un loden cenușiu, de lână groasă, cu o cască de motociclist în mâna stângă. Mă salută din cap. Îl salut. Îi fac semn să intre dar el dă din mână că „n-are importanță”. Intră totuși în hol, scotocind cu mâna în buzunarul interior al hainei. Ușa a rămas întredeschisă în spatele lui, spre holul luminat de un bec chior de 15. Mâna necunoscutului iese din buzunar cu un revolver cu amortizor pe care îl îndreaptă spre mine.

— De ce? îl întreb zâmbindu-i perplex.

— Ești prea deștept, îmi spune, răgușit, stins, vocea străinului. Ești primejdios de deștept.

Aud clinchetul percutorului și un vâjâit scurt. Apoi iar clinchetul și iar vâjâitul și vocea aspră, joasă, repetând, mormăind plat:

— „Primejdios de deștept”,

în timp ce surprind cu coada ochiului pe ecranul din cameră, afișajul: GAME OVER, peste imaginea care se descompune ca o oglindă spartă în bucăți de un glonț.

Sursa: *Exploratorii lumii de mâine*/27 oct. 2002

MOLIA

Nu sunt o tipă cine știe ce, dar nu e nimeni să-mi reziste, atunci când vreau să-l dau gata. Uite, până și ciubota de prof. de desen, ăla creț ca o oaie și plin de sine ca un curcan împăiat, că vorba ceea, nu mulți absolvenți ai institutului ajung titulari la colegii de tradiție, ca al nostru; ce să mai discutăm, mare sculă de preț proful ăsta, chiar dacă nu aruncăm noi pe el nici două parale și Jeni zice că ins mai nesuferit nici nu poate exista pe lume de vreme ce șobolanul, ori poartă degeaba ochelari, ori este prost de se lasă amurgul pe unde trece, de se tot hlizește ea degeaba de jumătate de an la el, când, se știe, Jeni este de departe cea mai a'ntâia gagică dintre noi, pe deasupra tac-su fiind cine e, nepurtându-se decât în țoale din alea... însă când i-am zâmbit eu odată lu' mătălângă la o oră când mă scosese la tablă și mi-a trăsnit iac-așa, brusc, și în loc să dau glas, că de știut știam, unde nu mi-a venit nu știu ce ambiție, și m-am scuzat că n-am putut învăța, ca el să mă întrebe „de ce?", și când m-a întrebat, atunci eu l-am spoit cu miere și langoși de zâmbet și uitături furișate printre gene un: „m-am îndrăgostit!" de toată frumusețea, oftând din rărunchi și țintindu-l drept în lumina parbrizului cu ochii ăștia ai mei de răspândesc, atunci când am eu chef, parfum de migdale amare, sub care șobolanul a paralizat cel puțin

cinci minute, de toți ăia din clasă căzuseră pe sub-bănci de râs, pe cuvântul meu. Până la urmă, protozorul și-a băgat nasul în hârțoagele de pe catedră și a mârâit ceva de genul: „Dar să nu se mai întâmple altădată”, de-a fost un chiu și-un vai printre noi de cred că s-a prins până și fraierul că făcusem de fapt caragață, dar ce să mai zică, fiindcă eu am rămas acolo ca de stâncă, nici n-am clipit, că nu degeaba mă antrenez câte șapte ore pe zi la oglindă ca Peter O'Toole. Ochi în ochi cu șarpele cu ochelari, zâmbeam de zor cu zâmbetul ăla al meu de-i dă gata pe toți fraierii din lume, oricât ar fi ei de șmecheri - așa că, după ce s-a mai zgâit conopida la mine o dată, circumspect ca un inspector de la poliția cu mustăți, și după ce nu a întâlnit nici acum decât mecla mea convingător de nevinovată și inocentă, nu a mai întrebat, totuși, de cine sunt îndrăgostită, ca eu să-i pot arunca poanta anecdotei, care a rămas din cauza asta în suspans până la partida următoare, spre deziluzia ălora din clasă care se așteptau la stagiune completă. Înduioșându-se tot, ca o bunică rămasă fecioară până la 80 de ani, când e invitată la dans de nepot la balu' bobocilor, a mai murmurat doar un dulce-dulce (de parcă ar fi mâncat numai rahat cu stafide în ultimele două-trei mii de ani): „Bine, fetițo, stai jos, poți să stai!”, spre delirul general și ireversibil al elementelor recalcitrante.

Nu sunt eu cine știe ce, ei bine, însă nu pot admite să stau jumătate de oră față în față cu un tip care nici măcar nu-și ridică ochii dintr-ale lui să vadă cu cine are de-a face. Unul care ori se preface, ori e de-a binelea (prost), așa încât nu mă pot stăpâni să nu-l fac să cadă cu botul pe

labe, mai ales dacă mai punem la socoteală și faptul că măciuca este blond și punk, de cel mult 22, hai să zicem 23, dar în niciun caz peste, că are obrajii ca piersica și că lucrează dincolo de o vitrină mare etalată în plin centru sub firma „Inexinfcorporation” (chestie care mie, de ce să mint, nu-mi zice nimic), moșmondind de zor la o mașină de calcul, părăsit săracu’ și cu un aer nefericit ce nu s-a mai pomenit de când e lumea și pământul.

Oare ăsta nu are ochi decât pentru rahaturile alea ale lui de circuite la care lipește cu pistolul făcând mereu aceeași plasă de pase magice de parcă și-ar da în bobi? Nu mă vede cum stau ca proasta de atâta vreme înaintea vitrinei la numai un pas de el? Oricât de concentrat ar fi cineva, este imposibil să nu îi intre, fie și pentru o clipă, în unghiul vizual, silueta unei tinere zâmbind unei vitrine goale de circa o jumătate de oră!

Nu am fost de felul meu niciodată o gagică înfiptă, ca Jeni de pildă, care e în stare să intre în vorbă până și cu vânzătorul cel înțepat de la „Bijuteria”; eu sunt, de fapt, o timidă cum nici nu se poate mai timidă, și chiar și poantele pe care le comit nu provin decât din stânjeneala stârnită celorlalți de exteriorizarea prea ostentativă a stărilor mele de penibil interior. Fac gafe, calc în străchini cu premeditare, și șmecheria asta am deprins-o târziu, abia când mi-a căzut fisa că atunci când roșești, să zicem, înaintea unuia care te-a dat gata, a unuia „superb”, singurul fel în care poți evita dominația psihologică este să domini tu, să iei inițiativa și, când îl vezi gata să caște gura, sigur de el; să nu-l lași să-și ia prea tare elan cu vreun „Ce s-a întâmplat, fetițo, ce ai pățit?” după care,

dacă apucă el să facă prima mutare, ție nu-ți mai rămâne decât să joci rolul gâsculiței fâstâcindu-te, ci înainte ca Don Juan să facă remarca, tu să îl lași cu dinți-n sus, aplicând cea mai dură tehnică. „Nu mă vezi cât sunt de emoționată?” îl întrebi. „Ba parcă...” o înnădește el, în cel mai fericit caz. „Știi la ce mă gândeam? Nu? Ei bine, mă rușinam toată la gândul că-mi vine să tabăr pe tine. Tu cum procedezi în situația în care o tipă cam ca mine, își cade ca o muscă beată de dragoste la pieptul păros?”

Și, dacă șmecherul mai are destulă prezență de spirit încât să-i mai rămână atâta de să mârâie vreo tâmpenie oarecare, i-o spulberi și pe aia, demonstrându-i, răbdător și calm, de ce e vită, și cum ar fi trebuit să se manifeste dacă ar fi fost băiat deștept și ar fi știut să profite de avantajul net pe care l-a avut pentru o clipă asupra ta.

Dar de timidă sunt timidă, și în niciun caz nu mi s-a întâmplat niciodată să mă înnebunesc după cineva în așa hal, încât să nu mai știu de mine. Însă de data asta am simțit pur și simplu că mi se face rău de la stomac dacă nu-l determin pe amețitul ăla de punk-ist din vitrină să se uite la mine și să-mi vorbească. Ba, mai mult, mi-am propus ca sâmbătă, de ziua mea, să-l invit la ceai, ca să le fac praf și pe Sanda și pe Jeni, când o să fie să-l prezint la toată lumea: „prietenul meu”.

— Auzi! am zis intrând pe ușa oficiului, uluită eu însămi de ceea ce întreprind, fiindcă m-aș fi așteptat din partea mea la orice altceva, doar că o să ajung să agăț bărbați venind de la școală cu geanta la subsuoară și codițe cu fundițe, nu! Auzi, ești chiar atât de ocupat încât nu-ți poți ridica și tu ochii măcar o clipă la mine să te uiți la cum ar fi

arătând nenorocita care a căzut de-un ceas înaintea vitrinei?

Mi-a răspuns pentru început doar prin ridicarea privirii, pur și simplu, fixându-mă ca pe un circuit împuțit căruia i-ai pierdut schema. Rămăsese blocat ca un releu ruginit, dar pe chip i se oglindea o tristețe fără margini, și, oricât ar părea de paradoxal, cea mai expresivă inteligență din câte mi-a fost dat să întâlnesc la semenii mei.

— Fata arată foarte bine, a rostit într-un târziu, zâmbind, în sfârșit. Dar, spre părerea mea de rău, am de lucru, nu pot face conversație și protocol. Șefu' a zis ca să termin astea până diseară, și abia dacă reușesc să le dau de cap...

Mi-a întins justificativ, ca și cum mi-ar fi așteptat confirmarea, încurcătura de mațe de plastic peste care stătuse aplecat. Avea un aer de nevinovată îngrijorare care m-a făcut să răsuflu, abia acum, pe deplin ușurată, că a fost să iasă bine până la urmă, și am roșit și mai tare, dacă se poate admite că există un superlativ al superlativului, când m-am văzut silită să trec iar la atac, înțelegând că în relația asta stranie cu „bărbatul" va trebui să-mi asum eu întreaga inițiativă:

— Ai putea să mă inviți măcar la o plimbare, după program? Eram contrariată de privirea aia a lui deschisă, și sinceră, și gentilă, și toantă de convențională, dar, slavă Domnului, că era așa și nu altfel, vulgară, de exemplu, sau insinuantă, cum ar fi avut destule motive să fie. Pe de altă parte, însă, cel mai tare mă minuna ambiția stupidă cu care mă cramponam în insistențe fără noimă, împinsă înainte, probabil, de chiar modul în care lua el evenimentul

ca pe nimic mai firesc, în ceea ce simțeam, în cum mă comportam.

— Cred că ar fi prea târziu, domnișoară, s-a explicat el cu o infinită blândețe inofensivă, scrutându-mă cu întunericul de dincolo de pupilele holbate cât întregul iris, într-o căutătură ce-mi dădea frisoane.

Pur și simplu i-aș fi sărit în brațe, l-aș fi mângâiat și l-aș fi pupat ca pe o păpușă mare, i-aș fi strâns la piept găgăuța pe bigudiuri, până s-ar fi înăbușit de pasiunea ce mă anima. De când nu mă mai jucam cu păpușile nu mai avusesem instincte atât de copilăros-atavice (oare o fi existând un asemenea cuvânt?).

— Ba nu ar fi deloc târziu! am bătut din picior, ca o cretină mică.

— Ba da, a insistat el. Mămica ta s-ar îngrijora, și nu este frumos să-i faci una ca asta mamei tale.

Nimic mai agasant în relațiile cu un tip decât să-ți amintească de familie și de dependența ta atunci când e vorba de o întâlnire, de parcă nu te-ai putea îndrăgosti decât cu consimțământul expres al „celor mari” care să te împingă de la spate: „Hai, micuțo, e ora mesei!”, în lipsa avertismentului competent tu fiind atât de chioambă, după părerea ăstora, încât, neavizată, ai fi în stare să sucombezi de inaniție cu mâncarea sub nas, fără să știi ce se întâmplă cu tine.

Vai, ce nu-i pot suferi eu pe ăștia care mă tratează ca pe o vacă, și nu înțeleg cum de au celelalte fete baftă doar de flăcăi romantici care, după primele cinci cuvinte schimbate, le și invită să fugă cu ei în lume (și proastele refuză). Uite, Jeni așa a pățit cu Mufi-studentul, și au

rămas împreună, și doar eu am noroc numai și numai de moamfe din astea care, în loc să-mi facă ei curte ca tot omul, îmi propun doar chestii serioase de genul: „Mă lași să te conduc până acasă pe jos? Sau, mai bine, ia metroul, că, uite, s-a făcut târziu și mama ta trebuie să fie îngrijorată, că ai întârziat cinci minute.” De parcă mama nu ar avea altceva de făcut decât să-mi cronometreze mie performanțele pe suta de metri plat.

— Bine, zic, dezamăgită, înțeleg că nu ai chef azi, dar sâmbătă seara vii la mine? Dau o serată și dintre colegele mele eu sunt singura fără partener.

— Nu știu, zice el. Zău, nu știu. Mai bine ai vorbi cu șefu’.

Ia te uită, câte fasoane? Ăsta e mai rău ca o fecioară speriată de faptul divers! Mă mir că nu vrea să i-o trimit pe mama să-l ceară șefului. Oare ce m-o fi lovit amorul tocmai cu fecioara asta îmbătrânită precoce?

— De ce rețineți muncitorul în timpul programului, domnișoară? se răstește în spatele meu o voce aspră.

Am ghicit din prima încercare (deși aveam dreptul la trei, conform contractului din povestea cu ghionoaia și baba-cloanța), că ăsta trebuie să fie vestitul „Șefu’”. Curajul meu și-a înfipt iar nasu-n mațele încurcate pe masă, abordând figura jalnică a inculpatului surprins în flagrant delict. Dacă nu aș fi mânată înainte de patima asta absolut anormală, într-o situație firească ar trebui să-l scuip în ochi pe nătâng și să mă topesc în zare fără a-i mai arunca nici măcar o privire în urmă, ca unui laș nenorocit ce e. Dar în loc de așa ceva, mă pomenesc cu gura vorbind fără mine:

— Sunt prietena muncitorului dumneavoastră.

Îmi pironesc privirea pe mațele prin care „prietenul meu muncitorul” scormonește ca disperatu’, doar să nu-i mai văd ăluia mutra tâmpă și uimită de șuchie cu care se holbează la mine ca la alte alea. Pe chipul șefului ăstuia, nimeni pe lume nu ar putea citi, oricâtă bunăvoință și-ar da, altceva decât o zeflemea de escroc bătrân umflându-se-n burtă cu osânză pe seama amărâtului meu de iubit la prima vedere, pe care-l stoarce și suge de toată vlaga și tinerețea lui nenorocită.

— Sâmbătă e ziua mea. Sunt sigură că îl veți învoi, nu?

Norocul meu drag cu păr pe moațe nu zice nici câr, nici mâr, când porcul bătrân de Șefu’ se zgâiește la mine obraznic și măcăne râzând icnit:

— Desigur, dacă sunteți prietena lui…

— Da, zic, ridicând ochii.

Sunt, probabil, mai roșie ca sfecla.

— Mama dumneavoastră știe de asta?… rânjește insinuant Șefu’, lua-l-ar dracu’.

— Da, rostesc sec.

Mă bucur că la replica asta vocea mea a avut exact intonația pe care am dorit-o: înghețată, protocolară, tăioasă.

Simt o ură fără margini împotriva blestematului, exploatându-l pe prostul meu scump ca pe o oaie stând cuminte la muls, cu nasu-n jos, fără să crâcnească. Poah!

Toată noaptea n-am putut închide ochii de revoltă. Mă tortura înjosirea acceptată cu atâta indiferență de dragostea mea dintâi, și mi-l imaginam robotind încă în spatele vitrinei, ca un sclav sârguincios, pentru ca mâine

să-i permită Șefu’ să vină la mine. Parcă-l vedeam înnodat între mațele de naylon, scrutând cu privirea neagră și obosită încâlceala de pe bancul de lucru, executând fără speranță comenzile idiotului ăluia obscen, executând fără comentarii, ca un prost, harnic și modest, rușinos și nefericit, executând de parcă nu ar fi venit pe lume decât ca să execute comenzile tuturor imbecililor și îmbuibaților...

Sâmbătă, la școală, abia dacă am mai putut ține ochii deschiși, dar când a sunat de ieșire, am străbătut în fugă străzile până la atelierul de sub firma cifrată „Inexinfcorporation”. L-am zărit prin vitrină încă dinainte de a intra. Muncea sârguincios, cu pistolul de lipit într-o mână și șurubelnița de tensiune în cealaltă, dar era înțolit cu o cămașă albă cu danteluțe și papillon, numai bun de însurătoare.

Intru și-i zic: „Bună!”, și el se oprește din treabă și se ridică politicos, își trage pe el un frac negru pe care-l atârnase pe marginea scaunului. În tot atelierul se răspândește un miros de levănțică de să-ți mute nasul din loc. Mă ia de-o toartă cu dezinvoltură și mă scoate de acolo, mai lansând din ușă spre perdeaua roșie din fundul încăperii un „săru’ mâna, Șefu’” respectuos. Dar, după aia, mă poartă victorioasă pe străzi către casă. Doi-trei vecini care trec pe lângă noi mă recunosc și întorc mirați dovlecele, în vreme ce eu trec mândră de el, că îi stă excelent așa, pus la patru ace — nici nu ai spune că e un simplu muncitor, ci, cine știe ce grangur. Are o prestanță nemaipomenită. Când vin gagicile, mă invidiază toate, că

niciunul dintre păduchioșii lor nu știe să fie atât de salon și tandru totodată, atât de discret și decent ca muncitorul meu de la „Inexinfcorporation”.

— De ce-ți pierzi timpul în atelierul ăla nesuferit? îl întreb. Ai putea găsi, cred, ceva mai bun. De ce te lași exploatat atât de josnic de un mizerabil?

Îmi zâmbește deschis, sincer, stupid. Dar nu-mi răspunde nimic, privindu-mă cu ochi mari.

Am băut mult, prea mult. Nici nu știu de ce mă supăr pe el și îl las de fraier la mijlocul unui dans. Plec în cealaltă cameră să mă sărut cu un coleg pe care nu pot să-l sufăr. Colegii care, până mai ieri, nici nu se uitau la mine, foiesc în jurul meu. Se vede treaba că mi-au crescut cotele, de când au prins de veste cam cu ce soi de tipi îmi trec eu vremea. Mă zbânțui ca o nebună. Și, cum mă zbânțui așa, îmi dau seama că aș suferi nemaipomenit dacă el s-ar supăra din cauza tâmpeniei ăsteia și ar pleca. Îl caut din ochi și nu-l văd. „Dacă a plecat?” Dar nu, el mă aștepta în cealaltă cameră. Îmi zâmbește de dincolo de valurile mării, de tărtăcuțe goale, țopăind între noi, purtate sus cu mândrie de asistență, și, când îi fac semn cu mâna, fericită că e acolo, el îmi strigă: „La Mulți Ani!” și toate găinile mele de colege turbează de invidie, de ce noroc porcesc pot avea eu, afurisita.

Mă duc lângă el să văd ce face, și el stă de vorbă. I-a strâns, cu gura căscată pe lângă el, pe toți tipii mai de doamne-ajută, și le zice ca din carte. De dansat nu dansează decât cu mine, dar dansează nemaipomenit. I-a amețit pe toți de i-a luat apa, iar eu sunt de-a dreptul fascinată.

Mai târziu, nu știu cum vine vorba de muzică și artă, câțiva „artiști” se dau în spectacol, și atunci ne cântă și el o compoziție, a lui, dedicată, cică, special mie. Nici ăia de prin formațiile la care plătești biletul cu creditele de pontaj pe trei luni nu ar fi în stare de ceva mai dichisit. Bietele mele exerciții școlărești pentru sintetizator sună după aia atât de fals, că nici nu mai suport aplauzele de complezență care pot fi sigură că ar urma, ca la toate aniversările mele. Că de mică puradelă mă punea mama să fac bâlci ca bleaga, când, e clar, nu am niciun fel de aplicație spre așa ceva. E suficient să asculți 10 secunde de muzică adevărată ca să-ți dai seama că, oricât m-aș strădui, n-aș ajunge să compun așa ceva nici peste 1000 de ani. Îmi lipsesc geniul, forța, cunoștințele necesare.

Trântesc peste instrument capacul negru, lăcuit, în care figura mi se reflectă rânjind ondulat. Începe iar dansul și plutim amândoi, ochi în ochi, împrejurul camerei din ce în ce mai largi, cum n-a mai fost niciodată, până când rămânem numai noi doi și mama, pe care o expediez în camera ei să se culce. Pe el îl rog să mă aștepte să mă schimb, ca să ieșim să ne plimbăm în parc. Dau fuga, să-mi pun rochia albă cu decolteu în spate. În ea îmi stă mie cel mai sexi. Îmi pun și cerceii cu diamante false, îmi dau și ruj pe buze. Cu totul și cu totul nu lipsesc mai mult de o jumătate de oră în care îl aud tot timpul cum cântă la sintetizator.

Când mă întorc în sufragerie, îl găsesc întors cu spatele, aplecat peste clape, reflectându-se în apele negre de lac. Are cea mai perfectă ținută din câte am văzut. După cum cântă, ar putea oricând să dea spectacole, fie și la Ateneu.

Undeva, în adâncul imaginii oglindite, mă văd și pe mine, albă, fragilă, ca eroinele din filme. Îmi dau lacrimi. Mă reped hotărâtă să-l sărut... acum ori niciodată. Dar când mă aplec peste el, și când el se întoarce spre mine, zăresc molia.

E o molie mare, cu aripi multicolore, în tente liliachii întunecate. Cine știe câtă vreme a stat ea ascunsă printre țoalele alea străine, de împrumut, care îi dădeau totuși „prietenului meu” atâta prestanță. „Prietenul meu”, cum făcusem tâmpenia să îl prezint tuturor.

Parcă vedeam figura maică-mi mâine, când avea să sosească decontul de închiriere de băieți cu antetul „Inexinfcorporation”. Am scrâșnit din dinți neputându-mi dezlipi ochii de pe molia ce bătea încet din aripi, rozând. Își mișca picioarele păroase chiar pe gura lui, printre firele de naylon ce răzbiseră prin ochiurile leproase căscate în anvelopa simulând carnația suavă ce îl făcea să semene atât de bine a om. Pergament! Asta era, pergament, ambalaj frumos colorat de sub care se ițea acum la vedere țesătura sintetică a substratului roz-bombon tapisând gingia spartă.

Evident, el habar n-avea de catastrofă și mă fixa mai departe cu ochii inexpresivi, pe care îi crezusem, în naivitatea mea de până acum, triști. Auzi: „triști”! Ce eroare!

— Pleacă, am spus.

El s-a ridicat cu gesturi țepene, nu protocolare, ci țepene, a salutat mecanic și a plecat, ca nimic mai normal. Chipul frumos i se descompunea din ce în ce mai profund degradat, mutilat de molia cea mare și liliachie. L-am

urmărit în gând cum coboară treptele casei, cum străbate orașul purtându-și ca pe o țigară, molia în colțul gurii, cum pătrunde în atelierul pustiu la ora înaintată a nopții, cum se autointroduce în cutia de ambalaj, ca o jucărie cuminte și deșteaptă, așteptând până cineva desface capacul și nu mai găsește din ei decât scheletul nichelat scufundat în praful de sământă de molie liliachie în care s-a transformat tot ceea ce, cândva, mimase atât de bine viața cea frumoasă și atrăgătoare. Multă vreme am stat neclintită lângă sintetizator, sigură în liniștea casei pustii, jucându-mă neatentă cu cordonul de alimentare pe care îl smulsesem din priză în momentul de furie. Coborând într-un târziu privirea, am remarcat ce țineam între degete, și l-am extras cu un gest firesc și din mute din dreapta capacului negru și lăcuit al instrumentului în care încă mă mai oglindeam: mică și penibilă în rochia mea albă, exagerat de decoltată în spate. Și, ca și când aș li urmat un plan de demult pus la punct până în cele mai mici amănunte, m-am urcat pe taburet, atentă să nu mă dezechilibrez, am aruncat unul dintre capetele cordonului de nailon peste brațul lustrei, i-am făcut celuilalt lațul pe care mi l-am trecut pe după gât, și cu o lovitură de călcâi am zburat de sub mine taburetul.

„Ce prostie”, îmi zic, aruncând cât colo cordonul sintetizatorului.

Ies din casă trântind ușa.

Afară miroase a primăvară. Din penumbra trotuarului de vizavi, un derbedeu mă fluieră, interpelându-mă cinic:

— Hei, fetițo, încotro?

— La agățat, i-o trântesc eu, obraznică. Tu?

Sursa: *Jurnalul SF* Nr. 1/1992

INTERMUNDIUL

Eulhaster îmi spunea adesea:

— Vino afară să ne batem, și ieșea afară fără să privească în urmă.

Eulhaster ieșea afară și părea a ști ceva mai presus de mine. Velsilani își roade unghiile și văd lucirea mată a colților ei când trec prin raza incidentă. Velsilani mă vede și mă cheamă. Și eu mă apropii.

Întrebare 1: De ce pare atât de indiferentă: se preface, se stăpânește sau este?

Întrebare 2: De ce teama de lovituri, zgârieturi, moarte, când Eulhaster îmi spune:

— Vino afară să ne batem.

— Ascultă, îmi spune Velsilani, cine era aici mai înainte?

— Cum așa, „mai înainte”? o întreb.

Velsilani își mișcă pielea de pe pântece și blana face cute care se scurg de-a lungul mușchilor coastelor spre gât, apoi spre coadă, și iar spre gât.

— Nu știu.

Mă uit dacă se mai vede cuvântul. Se mai vede.

CNOSOS

Eulhaster intră și iese la anumite intervale. Și când intră mă privește cu ură. Apoi se apropie tiptil de Velsilani și o mușcă. Asta ca să demonstreze că el este stăpânul. Velsilani țipă și eu mârâi la el. Și atunci Eulhaster spune:

— Vino afară să ne batem, și iese.

Întrebare: Ce este afară? Știam că afară nu este nimic.

Dar cu excepția lui Eulhaster nimeni nu a mai ieșit.

Întrebare: Există lucruri care sunt și totuși noi nu le vedem?

De ce nu le vedem? Căci ar putea fi văzute, și spun asta pentru că odată, de mult, de dimineață cred, am ieșit pe furiș după Eulhaster să văd ce face el afară. Făcea ceva, dar nu am înțeles ce. Pentru mine, afară nu era nimic. Un spațiu gol. Doar Eulhaster care mișuna și opera cu câte ceva, dar eu nu am putut înțelege cu ce.

Velsilani plânge cu sughițuri.

— Se aude ceva dincolo! îmi spune și arată îngrozită spre partea de unde se aude.

Mă reped să văd ce e. Când mă întorc mă întreabă ce era.

— Când am intrat nu am remarcat nimic. Toate erau la locul lor. Dar brusc cineva m-a întrebat: „Ce faci acolo?” și când mă uit, celălalt era pe tavan. Stătea acolo cu capul în jos așa cum stăm noi pe podea. Se uita la mine contrariat.

— Și? mă întreabă Velsilani.

— Și nimic. L-am întrebat ce face pe tavan, și mi-a spus că eu sunt pe tavan; nu el.

Întrebare: Și dacă într-adevăr eu sunt pe tavan?

— Apoi el a plecat în cealaltă direcție.

— Și tu?

— Și eu am venit înapoi.

Velsilani se caută de purici câtva timp. Colții îi sticlesc în blană.

Eulhaster intră iar.

— Vino afară să ne batem.

Și atunci mă reped la el și îi înfig o labă în obraz.

— Linge-mi picioarele! îi ordon.

Eulhaster îmi linge labele docil.

Întrebare: De ce se teme de mine? De ce nu-și înfige colții lui ascuțiți în laba mea gelatinoasă?

Întrebare: De ce m-am temut de Eulhaster? De ce nu îmi

dădeam seama cât este de laș, cât sunt de puternic?

Mă îndrept spre ieșire și ceilalți vin să vadă ce o să fac. Și eu ies afară, și văd.

Întrebare: De ce oare până acum nu am remarcat niciodată această deschidere? Un obiect cu patru picioare tronează în mijloc. Ființe bipede se plimbă de colo-colo. Una, cu păr de lumină, mă vede. Țipă. Și una cu păr întunecat vine la mine. Cât de frumos sticlește lumina în obiectul străveziu de pe obiectul cu patru picioare. Asta este lumina. Iar alea sunt niște lucruri mirositoare pe care nici eu, nici părinții mei nu le-am văzut niciodată, și totuși le cunosc. Sunt flori.

Plante. Un fel de ființe.

Ființa bipedă a ajuns lângă mine, deasupra mea.

Eulhaster strigă:

— Fugi! Fugi!

Dar eu nu fug.

Ființa cu păr întunecat ridică laba. Mă calcă. Mă strivește.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 19*/1992.

MIROSUL FRICII

1. Câmpia caroiată de arăturile diferit orientate. Casă, cu trei etaje, izolată îi mijlocul câmpului. Îngrăditura de beton. Ghereta soldatului de la poartă. Automobilul din curte. Parcul împrejmuit cu plasă de sârmă. Pădurea roșie de stejar. Vâjâitul monoton al aerului înălțimilor. Cerul albastru. Soarele. Din nou câmpia ajurată. Casa. Gardul de sârmă descriind un ocol vast cât întreaga rezervație. Iarba înaltă. Ochiul de apă. Trestiile de pe mal. Broasca sărind. Cercurile de unde tremurând. Un nufăr. Apa deschizându-se într-o căutătură oarbă. Miriștea.

Și pe miriște, iepurele mare, cenușiu, ridicat pe labele dinapoi să-și roadă ghearele.

Iepurele. Aerul țiuie sfredelitor.

Iepurele. Vântul vâjâie ascuțit. Căpățâna iepurelui.

Iepurele încremenit. Aude vâjiitul din înalt. Orice iepure aude vâjâitul, dar iepurii fug, pe câtă vreme iepurele ăsta rămâne încordat, neclintit, cu laba ridicată la bot.

Iepurele mare și cenușiu s-a oprit din rosul ghearelor. Îi cresc repede și îl împiedică la fugă. Incisivii grăbiți nu mai toacă materia cornoasă. Incisivii puternici, mai lungi de un deget. Ochi întunecați se plimbă opaci asupra lizierei pădurii roșii. Cealaltă labă frământă argila udă. În zori a plouat.

Ceva țiuie în înalt apropiindu-se, căzând.

Iepurele nu-și mai roade ghearele. Buza de sus se ridică într-un rânjet. Labele se contorsionează, crispate,

proiectând afară ghearele arcuite ca niște pumnale. Osul erectil țâșnește din teaca abdomenului, zvâcnind. Ochii neclintiți cuprind un orizon larg.

Cerul albastru. Punctul prăbușindu-se din înalt. Aripile strânse pe lângă trupul fusiform. Clonțu coroiat. Ghearele. Ca niște pumnale.

Unghiul vizual al păsării se îngustează. Imaginile marginale se estompează din pricina apropierii. În ultima clipă iepurele devine invizibil, intrând în unghiul mort al ochilor răpitoarei. Dar imaginea lui e păstrată de forul interior. La viteza cu care vulturul cade, parametrii nu au cum să se modifice. Ghearele se încleștează să înșface. Clonțu lovește.

În imaginea din ochii rozătoarei, vulturul crește vertiginos. Dar când pasărea ajunge peste el, timpul își încetează curgerea. Ultima fracțiune de clipită se extinde parcă în infinit. Și iepurele se rupe din nemișcare. Cu o viteză extraordinară, trupul cenușiu se destinde într-un salt lateral, bustul se torsionează, gustul ascuțit umple gura, excită glandele salivare din gingii. Cu balele curgându-i, iepurele se răsucește prin aer. Vătuiul de peste cinci kilograme se desprinde din mocirla miriștii într-un salt spre înalt. Incisivii necruțători se înfig în pieptul și gâtul răpitoarei. Ghearele labelor din spate scurmă în abdomenul păsării, sfâșiind.

Cele două animale se prăbușesc, rostogolindu-se. Sub apăsarea incisivilor ascuțiți, osatura gâtului trosnește. Capul vulturului se frânge, dându-se pe spate. Aripile fâlfâie neputincios. Picioarele zvâcnesc în gol. Din ciotul gâtului împroșcând sânge, scapă un cârâit stins.

Iepurele, încălecat peste cadavru, sfâșie, cu botul plin de pene, bucăți mari de carne, mișcând sacadat și energic din fese, scurmând cu ghearele extraordinar de lungi în trupul din care viața s-a scurs în pâlpâieli intermitente.

2. Damian își desprinse ochiul de pe vizorul lunetei. Își șterse îndelung pleoapele roșii cu pumnii strânși, oftând din greu.

— Ei, doctore, ce părere aveți? îl întrebă Leonov.

— Uluitor, murmură Damian, apăsându-și încă pleoapele obosite. Haide, însă, înăuntru. Mi s-a făcut frig.

— Da, confirmă celălalt. După atâtea ore de nemișcare, te cam ia frigul.

Cei doi bărbați, cu parpalacele strânse pe ei, se îndreaptă cu pași șovăitori către ușa terasei. Din prag, se întorc să mai arunce o privire în urmă, spre terasa cu lunetele întoarse acum cu obiectivele în jos. Cu toate că nu e mai mult de ora șase, soarele stă să apună. Razele oblice și însângerate ale astrului nu mai au suficientă forță să încălzească emisfera pregătindu-se de iarnă, așa încât frigul a devenit tăios. Deși în laborator nu se făcuse focul, lor, venind de afară, li se păru îngrozitor de cald.

— Ia spuneți-mi, reluă bărbatul scund, cu început de chelie, nu doriți un ceai, o cafea, un coniac, ceva?

— Nu. Mulțumesc, răspunse Damian. Aș prefera să mergem undeva să mâncăm. Mi-e foame.

— Desigur. Numai că avem ceva drum de făcut până în sat, chiar și cu mașina. Iar aici nu vă pot servi cu nimic. La ora asta cantina s-a închis.

— Nu te formaliza, dă celălalt din mână. Să mergem. Restul detaliilor mi le vei furniza pe drum. Oricum, eu nu mai pot întârzia, fiindcă mâine sunt așteptat în capitală, să dau raportul.

În vreme ce Leonov încuie ușa Centrului Experimental și pornește mașina, Damian mai face un tur împrejurul clădirii. Cercetează cu ochi critic ghereta soldatului, care ia poziție de drepți, și firma roșie de deasupra intrării.

— Ar trebui pusă o placă mai mare, își dă cu părerea, lăsând capul într-o parte și mototolind la spate, mănușile fine de căprioară.

— Acum nu mai are nici un sens. În câteva luni am terminat, și altfel zona asta nu prezintă un interes deosebit. O să rămână aici un simplu centru de urmărire, cu un portar și unul sau doi tehnicieni.

— Mda… zice celălalt, urcând în mașină și trântind portiera de câteva ori până să se închidă. Ai dreptate.

3. — Deci, câte doze spuneai că li s-au injectat? întreabă Damian, încercând să-și curețe cu talpa uneia dintre cizme noroiul de pe cealaltă.

— Ăstora una singură. Prenatal, răspunde Leonov, nedesprinzându-și ochii de la drumul desfundat, cu hârtoape, scos la iveală din neant de farurile slabe ale mașinii.

— Și, după aceea, i-ați lăsat tot timpul în semilibertate? se interesează Damian.

— Da. I-am ținut sub observație fără să intervenim.

Cei doi rămân tăcuți, fiecare cu gândurile la ale lui.

— O să fie o bombă! exclamă Damian într-un târziu.

— Și noi sperăm, răspunde Leonov.

— Deci, propune Damian, să recapitulăm, ca să-mi fie clar ce scriu în raport. După trei generații, cei injectați cu stimulentul A păstrează informația toată viața.

— Ba chiar o transmit ereditar. Mutația e persistentă. Adrenalina în exces le schimbă complet caracterul, ducând la modificări morfologice și de nutriție…

— În ultimul timp, da. Cei din ultima generație sunt carnivori. Și ați remarcat cum se dezvoltă? Vătuitul de azi nu avea mai mult de șase luni. Iar cei de anul trecut au depășit douăzeci de kilograme. Însă nefiind decât a doua generație, sunt mult mai puțin agresivi. Ăștia tinerii, însă, sunt de-a dreptul feroci.

Lumina bordului cade pe figura ridată a lui Leonov dând trăsăturilor un aer crunt. Damian îi scrutează profilul, încercând să pătrundă taina de dincolo de masca blajină și

conformistă a inginerului. Fiindcă ceva tot ascunde omul ăsta! Altfel ce ar căuta acolo, cu vechimea, experiența și vârsta lui?

Dar el, Damian, ce caută acolo?

Ei, cu el e altă situație! El e în trecere. A fost trimis aici de cineva, cu un scop precis...

Și Leonov fusese trimis cu un scop precis.

Da, însă Leonov avea câți ani avea, pe câtă vreme el era tânăr. A venit, s-a uitat, a ascultat și acum pleacă. Îl așteaptă apartamentul confortabil în vila de la Șosea, catedră, studenții (în fiecare an tot mai puțini, din ce în ce mai puțini), funcția de răspundere.

— Auzi, Leonov, uite, abia acum mi-a dat prin minte, toate măsurile voastre de protecție sunt menite să protejeze rezervația de răpitori. Însă, în clipa asta îmi dau seama: ce măsuri ați luat să protejați mediul, exteriorul, de șobolanii ăștia turbați? Fiindcă, ia închipuiește-ți, te rog, ce s-ar întâmpla dacă o namilă din asta de douăzeci de kile, să zicem, ar da buzna într-o turmă de oi!

Leonov ridică piciorul de pe pedală acceleratorului. Mașina încetinește brusc, frânată de mocirlă. Inginerul răsuflă greu. Deschide gura să spună ceva, dar nu rostește nici un cuvânt, rămânând așa, cu gura căscată și ochii scufundați în întunericul de dincolo de parbriz.

— Ce vrei să spui? întrebă Damian speriat. Adică nu ați luat chiar nici o măsură?

— Dar dracu s-a gândit să păzească lupii de pericolul iepurilor! izbucnește inginerul ofuscat. Tovarășe Damian, am senzația că de data asta am dat-o-n bară.

— Nu știu, Leonov. Treaba ta. Te descurci... zice Damian, clătinând din cap.

Tac amândoi. Mașina saltă iar peste denivelările drumului de țară.

— Și nu știu dacă ați remarcat, dar parcă sunt făcuți să ajungă fiare de pradă! zice Leonov. Vă dați seama? Un

răpitor cu salturi de patru-cinci metri, cu incisivi ca dălțile, cu o viteză de înmulțire...

— În direcția înmulțirii nu s-a semnalat nici o modificare? întreabă Damian îngândurat.

— Din contră, răspunde celălalt. Ce mai una alta, o să fie prăpăd! Vânătorii sunt de obicei mai mici și mai puțin numeroși decât animalele vânate. De data asta, dacă au scăpat dincolo de țarcuri...

— Nu pricep cum de nu v-a dat prin cap nici unuia! murmură dezaprobator doctorul. Sunt animale de vizuină, sapă pe sub pământ...

— Puterea obișnuinței, răspunde inginerul, „Micuțul iepuraș” are în mințile noastre o formă și un loc precis. Cum să te gândești să te aperi de iepuri?

— După experiența nefastă cu Australia, unde tot „micuțul iepuraș” a pustiit un continent, ar fi fost cazul să fiți mai suspicioși.

— Trebuie pornită, fără întârziere, o razie. Dacă au trecut dincolo de plase, e nenorocire!

4. Iepurele adulmecă vântul rece al iernii. Își linge botul și gustul sângelui închegat îi întărâtă foamea. Deși mănâncă tot timpul, foamea îl devoră neîncetat. Noua hrană i se pare volatilă. Organismul i-o asimilează într-o clipă. Nici nu isprăvește de înghițit ultima bucată că se și năpustește în căutarea altei victime. Cu ochii sticlindu-i roșii în noapte, veșnic hămesit, veșnic hăituit de foame, iepurele aleargă, alungat din spate de spectrul cumplit. Explodând de energie. Bolnav de foame.

Întrezărește în zare o lumină. O casă, acoperită cu neaua iernii grele.

Străbate în goană distanța până la ea. Din întuneric, un câine hămăie leneș. Apoi furios. Iepurele se aruncă din fugă asupră-i. Lătratul se transformă în chelălăit. Apoi în urlet în pragul casei apare un om. Asistă fascinat la luptă.

Când iepurele uriaș prinde a mânca din câine, omul se apropie, făcându-și cruce. La doi pași de fiară, aceasta ridică spre el botul picurând de sânge. Omul îngheață. Un hârâit adânc izbucnește din pieptul jivinei. Și omul, cu părul măciucă pe cap, o ia la fugă spre casă.

Ajuns dincolo de ușă, se lasă în genunchi, plângând. Un miros agasant i se degajă din straie. Un miros de viețuitoare hăituită.

— Ce s-a întâmplat, Ioane? îl întreabă femeia, speriată.

— Nu s-a întâmplat nimic, femeie. Nu s-a întâmplat nimic. Du copiii la culcare, și mâine să nu-i trimiți la școală.

— De ce? întreabă femeia.

— Lasă... zice omul. Să nu-i trimiți.

— Au dat lupii? întreabă femeia în șoaptă.

Omul tace. Apoi aprobă din cap, fără convingere. Cum să spună că „au dat iepurii”?

Se duce, clătinându-se, în colț, la cantă[3]. Încearcă să scape cu apă de mirosul scârbos de care se simte impregnat, dar duhoarea persistă, ia cana să bea, dar dinții-i clănțăne pe ceramica rece.

Femeia a culcat copiii. Se întoarce lângă el și îl întreabă ce a văzut acolo, afară. Cine era?

— Dracu', răspunde omul ursuz.

Femeia nu insistă.

După măcelărirea câinelui, iepurele flămând dă târcoale grajdului. Calul fornăie. După zgomot, iepurele simte că are de-a face cu o pradă mare. Excitat, sare de colo-colo, căutând o intrare. Excesul de adrenalină, stimulat de mirosul fricii omului din casă și al animalului din grajd, îi dă frisoane. Prin limbă îi trec furnicături și blana i se zburlește pe spinare. Își înfige incisivii în lemnul putred al ușii, rozând frenetic o gaură prin care să se strecoare dincolo, în grajd, la calul nechezând de spaimă. Din casă

[3] Găleată, vadră.

răzbesc înjurăturile omului și plânsetele cu sughițuri ale femeii și copiilor.

5. Vânătorul traversează dealul în diagonală, mergând agale în urma câinelui filând prin zăpadă. Din loc în loc, animalul se oprește, așteptându-și stăpânul. Amândoi au un aer apatic și oropsit. Două însingurări sub cerul cenușiu.

Nici măcar descoperirea urmelor de iepure nu-i scoate din apatie. Își fac, parcă, o datorie de servici, cu plictiseală bolnăvicioasă.

Prin haina cu mâneca sfâșiată, frigul pătrunzător se insinuează nemilos. Vânătorul își suflă în mâini să și le dezmorțească. Armei vechi îi clămpăne patul.

Ce vânătoare ciudată! Încă din zori, în sătucul în care-l lăsase cursa, nu întâlnise nici un om. Toată pustietatea părea lăsată pradă paraginii. Ici și colo, gorgane uriașe se ridicau pătând imacularea zăpezii.

— Băi băiete, să știi tu că ăsta-i Mama Iepurilor! i se adresă vânătorul câinelui, ca și când ar fi vorbit cu un om care să-l priceapă.

Câinele își întoarse privirile cercetător către stăpân, dar cum vânătorul nu mai adaugă nimic, animalul își zborșește iar nasu-n pământ, amușinând.

Urmele duc spre unul din tumulii stranii. Când ajung la vreo douăzeci de pași de el, din movilă răsare un cap rotund, cu urechi date pe spate. Ochii negri, iscoditori, se mută de pe câine pe om și invers, cercetându-i cu lăcomie.

— Ce mare e, fir-ar să fie! șoptește vânătorul, ridicând pușca.

Și atunci, iepurele țâșnește drept către el. Vânătorul, un vânător încercat, se ferește un pic spre dreapta din traiectoria urecheatului, își scuipă-n palme, ia pușca la ochi și trage. Salva de alice izbește în plin, smulgând smocuri de păr alb și bucăți roșii de carne.

Dar iepurele e prea mare să cadă. Din încă un salt ajunge la câinele culcat pe burtă în zăpadă. Incisivii lungi sclipesc în ceafa câinelui care chelălăie prelung, zbătându-se să scape. Cu un impuls nestăpânit, vânătorul descarcă în plin și a doua țeavă. Iepurele icnește. Câinele urlă.

— Fir-ar al dracului să fie! izbucnește omul.

Câinele se tăvălește de durere. Omul se apleacă să constate rana. Jumătate din încărcătură l-a plesnit de la mai puțin de cinci pași, peste pântece și bot. Jumătate din cap îi e carne vie.

— Mă, afurisit iepure! zice vânătorul, scobindu-se în bandulieră după cartușe cu alice de calibru mare. Măi Grivei, tristă soartă ai mai avut și tu pe lume, săracu' de tine.

Câinele nu mai urlă, nu se mai zbate, îl urmărește cu ochii plini de lacrimi pe stăpân cum încarcă arma. Vânătorul îl țintește în cap și trage. Animalul zvâcnește scurt Din dreptul țestei spulberate se deschide un evantai de creieri și sânge.

Ridicând privirea, vânătorul surprinde o mișcare în dreptul gorganului. Doi iepuri uriași țâșnesc spre el ca apucați.

— Mă să fie! mârâie omul nemulțumit.

Vânătorul ridică pușca și trage într-unul dintre ei, fără să-și mai facă probleme că alicele de mistreț vor ciurui, stricând blana. Iepurele lovit se dă peste cap.

Dar celălalt își continuă cursa vijelios. Omul face un pas îndărăt cu ochii măriți. Iepurele este de-a dreptul imens.

Ajuns la câțiva pași, iepurele-i sare drept în piept. Doar gestul reflex, cu care vânătorul folosește arma ca pe o măciucă, deviază rozătoarea, care trece hârâind pe alături, prăbușindu-se în zăpada din spate. Însă odată atingând pământul, fiara se răsucește ca turbată, aruncându-se asupra piciorului omului îngrozit. Sub fălcile puternice, glezna cedează, frângându-se. Cu un muget de disperare,

ridicând arma cu amândouă mâinile, omul zdrobește dintr-o lovitură țeasta iepurelui. Dar în aceeași clipă, din stânga, un alt ghem monstruos de puf îl izbește, dezechilibrându-l și trântindu-l. Pleznind cu patul puștii în dreapta și-n stânga, vânătorul încearcă, cu ultimele puteri, să se tragă înapoi de sub avalanșa de boturi cu incisivi tăioși.

Dar mirosul insuportabil care se degajă îi răscolește măruntaiele. Mișcările i se înmoaie. Se lasă pe spate, vomând. Când incisivii lungi îi perforează gâtlejul, se îneacă în sângele podidindu-l, sufocându-l.

6. Neavând printre ei decât un singur veteran, se strânseseră cu toții împrejuru-i. *Și ia* zi, *măi Pavele, cum a fost?* îl solicită unul din soldați, ardeleanul blond și uscățiv, cu pielea ca pergamentul.

— Păi nu v-am mai povestit o dată? se eschivează veteranul.

E un moldovean spătos, cu nas borcănat și ochi vicleni. A făcut parte dintr-o patrulă, și cât a fost vara de lungă s-a fâțâit prin zona potopită. Văzând că oamenii așteaptă să le mai istorisească o dată, prinde a-și depăna amintirile, încercând să găsească vreo secvență inedită.

— Iaca, tot locul era împânzit cu mușuroaie. Și din mușuroaiele astea ieșeau buluc. Prin locurile de s-au împuiat, au ros și coaja de pe copaci, au scurmat și după viermi. N-a mai rămas nimica în urma lor.

Oamenii clatină din capete și fac țî-țî.

— Și, ia zi, nea, chiar așa, vin la tine șnur, fără să clipească? întreabă un bucureștean oacheș, cam bătrâior, de fel de prin Ferentari, de care face toată compania garagață, strigându-l „Cioară”.

— Vin, bre. Vin buluc. Tu tragi într-înșii, și lor nici că le pasă. Dacă nu-s destui trăgători și ajung la om, te sfâșie de viu. O vreme a tot umblat zvonul că o să primim întăriri, că savanții fac nu-ș ce soi de cercetări. Da' pân' la urmă nu s-

a ales nimic, și acu două săptămâni când au roit, că o dată pe lună roiesc, probabil în legătură cu fătatu' iepuroaicelor, deci acu' f-o două săptămâni, ne-am pomenit potopiți și n-am mai făcut față. Atunci l-am pierdut pe Vlad. Băiat bun, Vlad ăsta. L-au mâncat iepurii...

Bucureșteanul face iar țî-țî și dă din cap.

— Da, continuă moldoveanul. Ne prinseseră într-o poiană și, până să ne ridice cu elicopterele, a fost iad. Că nimeni nu rezistă în prima linie mai mult de o zi, două. Că nu poți sta popândău toată vremea, să tragi în urecheați, fir-ar ei ai dracului, fără să te odihnești sau să închizi și tu ochii o clipă, ca omu'. Acolo, dacă ai închis ochii, apoi nici că-i mai deschizi!

Soldații tac. Moldoveanul morfolește o bucată de pâine. Apoi continuă:

— Și tot de atunci m-am molipsit și de damful ăsta. Voi nu simțiți cum miros? le întinde el mâna, spre exemplificare.

Vreo doi își apropie nasurile și pufnesc.

— Da. E un miros scârbos, de care nu mai reușesc să scap orice aș face. O duhoare de ți se întorc mațele. Din pricina asta, te miști toată vremea abătut, dărâmat...

Sirena alarmei îl întrerupe cu chiuitul ei amenințător. Soldații se reped, care mai de care, să-și ocupe posturile.

La început nu se zărește nimic. Apoi, într-un chițăit de-ți ia mințile, câmpul se luminează de iepuri. Miriarde de iepuri vin în goană către trăgători. Armele răpăie. Mortierele lansează bombe brizante. Aruncătoarele de flăcări pârjolesc.

Dar iepurii năvălesc mai departe. După câteva ore, tancurile patinează pe cadavre. Câteva au rămas părăsite în câmp, nu se mai urnesc. Țevile mitralierelor sunt roșii de cât s-a tras cu ele. Iar iepurii continuă să năvălească, infinit de mulți. Din om în om, un miros insuportabil prinde a se răspândi de-a lungul lanțului de luptători. Un damf

grețos, insuportabil, făcând ravagii în rândurile trăgătorilor. Mirosul fricii.

7. Orașul se scufundase în ceața înserării. Grupuri tăcute se strecoară de-a lungul zidurilor, cu timiditatea unor străini rătăciți printre blocurile cenușii. De câteva zile nimeni nu mai aprinde lumina când se lasă seara, de teamă să nu atragă cu ea haitele dezlănțuite.

Pe terasa cafenelei, doi inși vorbesc în șoaptă. Nimeni nu-i întreabă ce mai așteaptă la ora asta, nici de ce nu pleacă, de ce întârzie. Puținii trecători circulă grăbiți, cu frunțile aplecate.

— Multă vreme, spune unul din cei doi interlocutori, multă vreme, doctore. Omul a avut conștiința de specie dominantă pe planeta asta. Și câtă vreme a purtat convingerea că e de neînfrânt, chiar a fost așa. Chiar dacă ieșea tăvălit rău, chiar dacă abia-și mai târa ființa zdrobită de sub dărâmături, în luptă cu ființe uriașe, cu mamuți și balene, sau în luptă cu numere impresionante, cu roiuri și mușuroaie de insecte, să zicem, el a suferit adesea înfrângeri, a pierdut bătălii, dar a purtat nestrămutată convingerea că va câștiga Războiul. Și sorții victoriei au înclinat balanța de partea lui. Dar iată că a venit clipa când omul a început să dea înapoi. Ne punem problema dacă suntem, într-adevăr, specia privilegiată. Și dacă ne punem această întrebare, înseamnă că știm dinainte răspunsul, că am pierdut credința nestrămutată că suntem cei mai buni. Câștigătorii. Și nici nu mai suntem câștigători. Am devenit, peste noapte, niște animale printre celelalte. Nu mai suntem regi. Am fost detronați. Privim împrejur și realizăm, abia acum tremurând de spaimă, cât este de mare Universul ce ni-l arogăm. Mirosim a frică. Și concurenții biologici, care ne simțeau și ne recunoșteau până acum de stăpâni, percep mirosul ăsta nou pe care-l exhalăm, și dacă până mai ieri nu aveau curaj să ne atace,

astăzi suntem la cheremul lor.

— Nu e prea târziu, răspunde celălalt. Mai avem vreme. Ar mai fi suficient timp. În trei generații, la noi poate chiar mai repede, stimulând hormonii adormiți de civilizație...

— Spui prostii! îl întrerupe cealaltă umbră. Ar însemna să ne sfâșiem între noi. Noi, fiecare în parte, nu însemnăm nimic. Civilizația noastră e totul. Sentimentul civilizației ne-a dat puterea. Și tot ea ne-o ia.

Tăcerea apasă o vreme ca un linţoliu funerar. Nu se aude nici un zgomot. Nu trece nici o mașină. Se spune că fabricile și uzinele și-au închis porțile. Prin piețe, azi, nu s-a mai găsit nimic. Tarabele sunt deziluzionant de goale, nici un vânzător nu-și mai strigă marfa. O neliniște mută plutește-n aer.

— Ai ascultat la radio? întreabă cel căruia i se conferise atributul de doctor.

— Da, răspunde cealaltă umbră. Dar nu poți pune preț pe ce spun ăia. Vor să ne încurajeze, să nu dea ocazia panicii să se instaureze. Or, când se procedează așa e cel mai catastrofal. Nici măcar străinătatea nu furnizează informații reale. Am prins Radio Moscova. Și ăia încercau să mușamalizeze pe cât posibil. „Mici incidente ecologice”...

— Poate că, într-adevăr, s-a terminat. Poate că ăia de la Armată s-au descurcat. Cu tehnica și tehnologia actuală...

— Nu. Nu cred. O victorie ar fi anunțat-o cu surle și tobe, nu ratau ei ocazia să se bată cu pumnu-n piept.

De undeva, din întuneric, prinde să mugească o sirenă de fabrică. Apoi încă una. Peste orașul asediat, corul sirenelor se înalță ca de pe un vapor scufundându-se.

8. Muncitorii mobilizați de organizația sindicală așteaptă grupați înaintea intrării în fabrică. Delegatul strigă prezența. Nu au răspuns convocării decât foarte puțini tovarăși.

— Băieți! ia cuvântul tovarășul director. Vă mulțumesc din suflet că ați venit. Va trece pe aici și o inspecție de la Centrală, și am fi căzut foarte prost dacă ați fi lipsit și dumneavoastră. Vă garantez, tuturor celor aflați de față, că vom aranja în așa fel încât să vă luați fiecare câte două recuperări pentru ziua de azi. Și este inutil să vă mai asigur că toți chiulangii vor fi sancționați sever. Cei ce nu sunt aici, cu noi, vor avea absență nemotivată, care se trece în cartea de muncă și se scade din vechime.

Directorul încearcă să fie volubil, dar oamenii rămân ursuzi, cercetându-și cu priviri critice armele improvizate la nimereală din bare, bastoane, ciocane și alte piese grele. Gărzile patriotice fac grup separat, sub comanda tovarășului Sofronie, îmbrăcat și el în uniformă de căpitan de gărzi.

— Tovarășilor din Gărzi, spune directorul, întorcându-se spre Sofronie, li se vor înmâna cu semnătură câte cinci gloanțe de război. Trăgătorii de elită vor primi câte un întreg sector. Dar, tovarăși, vă rugăm să nu risipiți inutil muniția. Precum știți și dumneavoastră, fiecare cartuș costă optzeci de lei și șaptezeci și cinci de bani.

— Da, spune tovarășul Sofronie. Și vă rugăm să păstrați cartușele trase. Răspundeți pentru ele!

Directorul, cu ochii închiși, dă din cap aprobator.

Sofronie, trecând printre rânduri, începe împărțirea muniției. Oamenii îl așteaptă cu beretele în mâini. Sofronie aruncă în chipiu cele cinci tuburi aurite cu vârf vinețiu, își bifează persoana în carnețel și trece mai departe. În urma lui, cei ce au primit gloanțele își încarcă armele, făcându-le cu ocazia asta și o ultimă revizie, dacă funcționează ușor, dacă alunecă piesele componente, dacă au cătarea reglată și așa mai departe.

Din lungul străzii se aude un urlet.

— Vin, tovarășe director! Vin! schiaună servil Ionescu de la Personal.

— Aud și eu, Ionescule, că nu sunt surd! scrâșnește directorul printre dinți. Apoi tare, către salariați: Succes, copii! Sunt alături de voi!

Într-adevăr, tovarășul director ține și el o armă în mână.

Primii iepuri, mari cât cangurul, țâșnesc în goană de la intersecție. Văzând oamenii strânși în mijlocul străzii, virează în fugă, îndreptându-se către ei cu horcăieli și chițăieli sufocate, scrâșnind din boturile de care atârnă spume însângerate. Câțiva trăgători cu nervii mai slabi, apasă pe trăgaci fără ordin, și fiarele se dau tumba una câte una. Directorul, cu arma fumegând, strigă ușurat „Ura” și prompt, câteva voci neconvinse îi răspund „Ura”, dar strigătele se sting imediat.

Sofronie spune tare, să fie auzit și de cei de pe trotuarul celălalt, că, după terminarea muniției, cei ce se mai simt în stare să tragă, pot veni cu cartușele trase să mai ia un set. Dar să fie pregătiți, fiindcă muniția nu se acordă decât nominal, pe baza buletinului și legitimației de servici vizată la zi. Tovarășul Sofronie rămâne deci, mai departe, acolo, în mijlocul străzii, lângă lăzile cu muniții, în mâna dreaptă cu un carnețel și un pix cu pastă de trei lei douăzeci și cinci, cu stânga ținându-și arma de țeavă în poziția „la picior”.

Când începe năvala propriu-zisă, surpriza e atât de mare încât cele două sau trei salve trase în plin rămân fără nici un rezultat, fiindcă turma de iepuri nu încetinește nici o clipă, năpustindu-se asupra muncitorilor al căror cordon se rupe sub presiunea fantastică a puhoiului de ghemuri întărâtate.

9. Vârtejul îl prinsese pe mijlocul străzii. Se aflase în primul rând, și când cei din spate cedaseră, el avusese o clipă de ezitare. O singură clipă. Dar atât a fost suficient să rămână singur, înconjurat de puhoiul năvălind.

Și atunci, spaima i se transformă în furie. Simte pe limbă

un gust iute, cum e cel al curentului electric, când încerci o baterie, dacă e încărcată.

Ochii i se aprind. Umerii se îndreaptă într-un gest mândru. Ridică ranga cu amândouă mâinile și izbește. Sub oțelul greu, craniile rotunde se sparg, scrâșnind din oase, împroșcând cu sânge.

Sângele îi face sete. Izbește iar, și observă cu uimire că ochii animalelor se strâng, clipesc în clipa supremă, trădând din partea lor frică. Se tem, deci. Totuși se tem.

Năvala se împotmolește de el, îl ocolește, făcând un pas în lături, scurgându-se prin dreapta și prin stânga lui. Dar el, cuprins de o furie de nedescris, înaintează pas cu pas, asemeni biciului lui Dumnezeu, semănând cu dărnicie Moartea.

Din cutele memoriei confuze, îi parvin niște versuri, pe care le declamă printre icnete, cu glas mare, rotind mereu ranga să rupă, să-și facă pârtie, să ucidă.

„...Mai bine dracu te tocmească
La iepurii din Iad păstor”...

Privit de sus, de la ferestre, strecoară în inimi o sămânță de speranță.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, voinicule! îi strigă Florica, de la Magazia de Materiale, uitând cu totul de șeful de secție, aplecat și el peste pervazul ferestrei, să vadă minunea.

Înaintând din greu prin masa vie, își face loc cu maiul teribil de metal, recitind în gura mare ca disperatul:

„Spun unii că-l văzu-n devalmă
Prin văi cu iepurescul trap
Încălecat, ca Statu-Palmă,
Pe jumăta de Iepur Șchiop!”

— Așa, băiete! strigă și tovarășul Director. Trage-i tare! Pe luna asta ești premiat, pe cuvântul meu! Cum îl cheamă pe flăcău? întreabă, întorcându-se spre Ionescu, de la Personal.

— Nu știu exact, tovarășe Director. E unul dintre noii angajați. O să mă uit în registru.

— Uită-te Ionescule, uită-te! spune tovarășul Director, întorcându-se către fereastră.

În stradă, nebunul urlă acum, zâmbind cu gura până la urechi într-un rânjet strâmb, de-ți dă fiori prin șira spinării când îl vezi:

„Dar n-o da dracul să-l întimpini
Prin flăcăratele otrepuri
Or prin însângerate câmpini
Trecând cu oastea lui de iepuri!”[4]

În acest moment, ranga îi scapă din mâini, zburându-i peste umăr. Puhoiul mai întârzie o secundă, ținut parcă în loc de căutătura lui sângeroasă, dar când, cu un urlet sălbatic, omul se repede, cu spume la gură, să izbească, să sfâșie, să muște ca o fiară, animalele tabără pe el din toate părțile.

„Păcat că suntem atât de puțini”, îi trece prin minte.

Un trup îmblănit îl izbește puternic în umăr, trântindu-l. Apucă, în învălmășeală, două gâturi, și izbindu-le capetele rotunde unul de celălalt, se împroșcă de creierii care-i țâșnesc drept pe față. Durerea, ca un pumnal înfipt în spate, îl face să se zvârcolească zdrobind cu pumnul, sfârtecând cu unghiile. Dar e deja acoperit de trupurile pufoase, ce sfâșie din el cu furie. „Păcat că suntem atât de puțini”, îi trece prin minte, în vreme ce glasul i se mai ridică o dată, peste chițăitul și fornăitul străzii năpădite:

[4] *Păstor la iepuri* - Tudor George, din volumul *„Țara migrenelor”*.

„Mai bine dracu te tocmească...
La iepurii... din Iad... păstor...”

După care se lasă tăcerea. Una câte una sirenele amuțesc și ele.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 63*/1994

RETORTE DE ABISTHOS ȘI GESTA

Motto:

„Vezi, dragul meu Trotta, îi spune împăratul, situația este într-adevăr neplăcută. Dar nici unul din noi doi n-a ieșit prost din afacerea asta. Să lăsăm povestea așa."

Gerhard Prause

Rp. Prin simplă rostire ori scriere (cine știe, poate chiar și fără de ele atunci când gândul e vorbă... - șoptește magicianul, care pretinde la reprezentații că a aflat prin farmec ceea ce știe - spre uimirea naivilor, iar nu prin scamatorie, de la cei cu care a împânzit galeria și cu care, după spectacol îi trage câte-o foiță să-i scuture de mărunțișul ciordit în înghesuială, la intrare ori ieșire), nu, la circ nu e suficient gândul! Fapta este totul. Cuvântul! Fiindcă altfel, ceea ce este numai în cap reprezintă doar posibilitate, potență, valență sau cum vrei să-i spui, însă numai Cuvântul scoate din haos și luminează - REVELĂ - oferind circuitului informațiilor, dăruind prin semeni semenilor și prin clipă Istoriei. Cuvântul!

Rostire ori scriere, deci. Tot ceea ce ai pronunțat DEVINE printr-o poetică înfiripând ființarea - se toarce firul poveștii, o casă ideii în care aceasta petrece. Scenele

se perindă în ordinea dată și mistificatorii: regizorii, decoratorii, actorii, montajul de sunet și lumină, cel care rupe biletele la intrare, puicuțele cu bomboane... agricole și „gumă” trecând „aranjate” printre rânduri, cu fustițele de-o palmă, să-și expună pulpițele apetisante - cu toții contribuie. Înscenarea se înfiripă pe marginea scenariului dat:

— Astă seară se joacă Oedip-rege.

— De cine, dragă?

— De Sofocle.

sau:

— Astă seară se joacă Marat. SE JOACĂ!

Se joacă asediul Troiei, căderea Constantinopolului, uciderea pruncilor, răpirea din serai sau execuția lui Carol I. Remember!

Și în vreme ce protagonistul urcă muntele eșafodului cu călăul în cârcă (viziune regizorală „modernă”), carnavalul pestriț dansează și cântă-n hohote pe laitmotivul „improvizației” pregătite la repetiții cu multă grijă, ca să fie cât mai „autentică”, spontană. În vreme ce protagonistul își dă ochii peste cap, leoarcă de sudoare, horcăind cu buretele îmbibat de oțet între dinți (conform scenariului), condamnat de juriul constituit „ad-hoc” (consemnat la scena respectivă de autor) pentru delictul de înaltă trădare a Legilor Clanurilor (a încălcat consemnul, dezvăluind - fie și sieși - „adevărata față a celui ce nu poate fi cunoscut și mai rămâne în viață”). El va fi dat de minciună prin întrebarea „de ce m-ai părăsit?”. Ultimul „prognostic probabil” nu s-a împlinit, cum nu se împlinesc niciodată proorocirile celor cărora li se dezvăluie scenariul și sunt atât de idioți de deștepți încât să întrezărească Autorul real în spatele scenariului, strigând: „Eureka! Te-am prins de caftan! Eu sunt acela! Istoria mă plagiază!”, fără a pricepe că prin atare profanare sfâșie vălul iluziei (pe de o parte, pe de altă parte)

CONFUNDÂND particularul cu generalul, fiindcă, într-adevăr, „și este acela”, dar „el” în accepțiunea în care TOȚI MEMBRII CLANULUI, LA UN LOC și DE COMUN ACORD, tot carnavalul acesta, prin reprezentantul decernat - Unul, dar multiplu: Omul care își joacă rolul, și „minunea” profeției nu se împlinește (fiindcă „decanul”, Blaga sau Kant, a păcătuit, prin TRUFIE - dând dovadă că nu a învățat nimic din experiența înaintașilor săi din Stagiria[5] și nu a fost în stare să abstragă esențialul: că până și bucoavnele după care se dau seminariile sunt perisabile; colectivele redacționale se schimbă, și cele noi au gusturi și idei diferite, altceva înțeleg din scenariu, reprezintă alte agenții de presă; este o greșeală de neiertat, la fel ca deconspirarea Legii, a-ți imagina un corp profesoral imuabil și a vorbi cu Istoria ca un decan etern al ei; podiumul care-ți închipui că-ți conferă o autoritate eternă este de mucava - un amănunt de butaforie asemeni eșafodului și burgului din planul secund al scenei cu mulțimea pestriță „piftată”-n fundal; când vorbim cu Istoria trebuie să ne manifestăm cu prudență și modestie, ca niște eterni ucenici ce ne aflăm, fiindcă Istoria ne va privi întotdeauna din vârful unei columne amețitor de înalte de unde chiar și celor mai prejos dintre cei ce vor veni să-și țină diatriba, grandomania noastră festivă le va stârni atâta milă și silă încât nimic nu-i mai ridicol decât orgoliul nostru pigmeu înaintea Timpului). Dar dezertorul dintr-a cincea „palestiniană” (trimisă întru reprimarea ereziei) realizează șansa unică ce i s-a ivit de a modifica scenariul („sunt și eu dăruit cu har”) și, adunând mărturii, spre contrarierea stupidă a corpului regizoral desemnat, care, luat pe nepregătite se amuză (la început) de idee ca de o demistificare carnavalescă, de aceea lăsându-l să-și continue bâlciul („cine ar putea lua în serios asemenea farsă”?) în vreme ce fariseul cu căutătură șireată își freacă

[5] Stagira f. - oraș în Macedonia antică, patria lui Aristotel. (Stagiritul).

mâinile sub anteriu șoptindu-și în barbă că nu peste cinci ani, dar nici măcar peste cinci săptămâni doar dracu o să mai poată descâlci ghemul și discerne ce-a fost cu adevărat de ce s-a adăugat ca simplă contrafacere și că abia atunci va scoate și el mărturiile cu semnătură adunate acum: probe incontestabile care vor transforma o poveste-parabolă circulând prin folclorul carnavalesc în realitate faptică de netăgăduit.

Că toată această aiureală îl poate costa pe temerar viața, asta o cunoaște prea bine, dar își asumă riscul, fiindcă numai gesturi ca acesta te urcă pe soclu (și ce sunt soclurile altceva decât eșafoduri de butaforie). Cine are obrăznicia (curajul) să însceneze realitate, asemeni Absenței, dezvăluie chipul și nu mai poate rămâne în viață.

Jucăm diverse roluri într-o farsă burlescă, „încurajați" tacit de tarsieni care nu pândesc decât momentul și fraierul care să-l lanseze într-o escrocherie istorică.

„Tu ești"! îți șoptesc aceștia. Dar dacă ai avea posibilitatea să-i asculți mai mult, ai vedea că asta o spun tuturor: asta-i nada cu care ademenesc mărunții peștișori și broaștele pornite să se umfle la întrecere cu taurul - *„ad majorem deii gloriam*". Rolul lor este să sugereze în șoaptă, ție, că ești, spectatorilor: „Îl vedeți? Eu l-am recunoscut încă de la început!". Și în vreme ce tu „iei poză", petrecăreții puși pe tragice ghidușii dau din capete ca papagalii: „Da - da, îl recunoaștem! El e!" convinși că participă tot la o glumă după care se vor veseli nemaipomenit.

La scena de groază din dramaticul deznodământ, doi „specialiști" se înfruntă doct lângă locul de supliciu artizanal înjghebat, mutând de ici, colo, discret, un coif, un coș cu ouă, elemente minore de decor. „- Hai, domne, nu mă mai enerva! Aici era! Știu sigur!", iar celălalt îl pune la loc încet: „- St! Taci! Aici era unde l-am pus eu! Nu deranja, că se joacă fără reluare"! (și trage cu coada

ochiului împrejur dacă „actorii pe viu” au sesizat dialogul incompatibil cu scenariul răbufnit din „culisele în aer liber'').

O înscenare. Și, ca în orice transpunere există și aici o recuzită, un scenariu, regizori, operatori și... protagoniști. Cei care nu se potrivesc pe rol sunt schimbați cu discernământ (Nu, nu e acesta!).

Marii tragedieni unși cu toate alifiile: un Kierkegaard, un Pirandello, un Dostoievski. În genialitatea lor excentrică ascund singurul tertip cu care se poate urca de mai multe ori scara soclurilor pustii fără a juca rolul martirului, remediul ca să stai în prim-plan, sub reflectoare, fără să-ți frângi totuși gâtul: nu te opri la nici o contrafacere anume! Schimbă mereu măștile, carnavalește! (Celălalt „tertip” prin care ajungi pe eșafod fără să-ți pierzi capul nu se poate obține prin concurs. Rolul călăului este DAT.)

Scenarist și interpret în operă „Paiațele” de Leon Cavallo: Omul. Realitatea este precum el o face. Altfel, nu!

Hei, domnilor regizori universali, vă rog să-mi respectați contractul! Să nu trișați! Rolul meu e bine stabilit! Nici simplu figurant, nici multașteptatul! Pentru rolul titular tariful este mai ridicat!

Dar aplecați-vă cu grijă asupra textului: piesa din seara asta se termină cu happy end! După atâția ani de dus tava am devenit și eu un specialist în regie! Vă rog să ne faceți un spectacol pe cinste, că altfel, cum v-a zis-o și Jean-Baptiste Rousseau: *„Pour nos argents, nous siflons les acteurs*”! La intrare, pe afiș scria că e vodevil! Vodevil am plătit, vodevil să ne dați, nu horror, că de când cu living-ul și happining-ul Hitchcock nu mai are cine știe ce căutare! Și apoi, fiecare gen cu publicul său, iar noi îl preferăm pe Pierre Richard în „Marele blond”.

— Bine... concede Kriterion, în cazul în care mi-acceptați condițiile și sunteți dispuși a juca onest, voi țese vraja mai departe. Dar, Demiurgos, nu ca data trecută, când cu

crahul bancar! Și să nu te mai aud cu amenințări, că-ți fac un scenariu de tragedie antică! În loc de Faust optimist iese o Fedră cu cap de Medusă, de nu se mai înțelege nimic! Vreau libertate de creație, dar LIBERTATE, fără tertipuri ingrate, că altfel degeaba-mi afișezi tu mie libertatea lumii „de pe scenă” dacă nu mi-o acorzi mie, creatorul ei. Și câtă vreme nu mi-o dai, orice discuție despre curaj este o aiureală. Curajul, când nu este inconștiență, e trufie și fals. Curaj să ce? Să aperi? Să salvezi? Să dărâmi? Ce este curajul? Curajul Jertfei? Dar dacă jertfa cere curaj și este curajul, atunci supraviețuirea ce? A fost curajos Luther, când a aruncat cu călimara sau Faust care a stat să se tocmească? Să te vinzi pentru o lume mai bună decât cea dată, dar a fost contractul respectat? La ce manieră?

Eu nu sunt nici Luther, nici Faust. Eu sunt eu însumi. Orb. Ca pisoii la naștere. Slab. Rătăcit.

Dă-mi puterea, Demiurgos, arată-mi calea, și abia după aceea judecă-mă, cu amendamentul că de la Protagoras citire se știe că elevii nerecunoscători sunt oglinda educației profesorilor lor.

Cărțile adunate împrejur vorbesc cu tine. „Vezi lucrurile cum vorbesc”? întreabă Macedonski. Fiecare lucru din casa asta vorbește. Larii casei. Vechii lari ai gintei tale latine, clăditorii Cetății Eterne a Spiritului și culturii unei Pax Romana de neînfrânt. O casă uriașă ca un dom, construindu-se pe sine din sunete, cuvinte, legi. O casă pentru Logos.

„Iată la ce este bun un gol, iată la ce slujește o absență”.

Tot ceea ce se rostește aici, devine. Iar ceea ce nu s-a rostit încă, este Lipsa, în spațiul dintre pereții vorbelor se învolbură viețuitoarea cu ochii adânci. Casa vorbelor crește triumfal, cu fiecare rostire, scoțând din neant cu fiecare nouă firidă, cu fiecare zid adăugat, cu fiecare cameră. O ființă vie într-o armătură de material, de suav

suport sonor, vizual, palpabil.

Să nu te temi că pereții de vorbe sufocă Absența, acumulându-se tot mai masivi! Ideea nu există decât în lanțul (cromozomial? logic?) lațului lor! Fără zidul de cuvânt, nici visul nu e! Dacă nu e Cuvânt, nimic nu e!

Cu cât casa crește, cu atât cotloanele ei se înmulțesc, din ce în ce mai numeroase, germinând în toate direcțiile, excelsior: morulă, gemulă, blastulă, embrion, plantulă, homuncul, arbore, om, societate, Istorie.

O snoavă în care se reflectă Totul. O lumină orbitoare în care micile întunericuri se întregesc.

A rosti!

Rostesc!

Iată Puterea!

Sursa: *Jurnalul SF* nr. 45/1993

RUPERE DE RITM

1. Când ești foarte obosit, visul se întrepătrunde cu veghea, și după aceea este extrem de greu de precizat, din ce rămâne după trezirea din somnul lung urmând prăbușirilor nervoase, ce au fost realitate și ce iluzie vană, fiindcă un vid cât o viață se întinde între epoca tulbure a fumului imprecis în care te vei fi îmbăiat, și lumea rece, ostilă chiar, de dincolo de poarta de corn prin care se pătrunde în patria viselor adevărate. Între tine și tine însuți se întinde pustiul Timpului-Orb, prin nisipurile sterpe hălăduind Fete-Morgana ce nălucesc dintre valurile terne spulberate zvârcolit de vântul Celui-Ce-Curge, prefirând firele celei mai adânci clepsidre, în care fiecare bob scurs este o lume de departe gravitând împrejurul unui soare de demult stins pentru eternitate.

Rătăcit în dezolarea Curgerii, un om își duce traiul searbăd, născându-se, devenind, urmând o cale socială determinată parcă de propria lui voință autonomă, când în fapt nu este decât o aplicare de legi imuabile, formule fixe în care altcineva a transcris parametrii cu mult mai universali decât ne încântam noi că sunt.

Un om ca mine, ca tine, un om oarecare, măgulindu-se cu importanțe fictive, acordându-și-le sieși cu dezinvoltură și dărnicie, dar, în esență, un oarecine, ce se va împerechea conform hazardului legându-se cu jurământ să calce de-a pururi prin nisipul pustiei alături de o pereche nesemnificativă, presupusă de el drept absolut originală,

osebită prin trăsături adânci de toate celelalte, când soțu-i va fi parvenit doar conform unor sorți statistic planificate, conform nici-unei-selecții, contrar supozițiilor subiective cu care ne măgulim fiecare.

Omul își va trăi viața la întâmplare, cu o aparență de siguranță de sine absolut ridicolă pentru Martorul obiectiv ținându-l de undeva, de foarte de sus, de extrem de departe.

Doi străini, un străin alături de o străină, crescându-și copiii străini, într-o lume străină pe care-și vor fi luat proasta deprindere de a o intitula, foarte plini de sine: „acasă”, „la mine acasă”, „acasă la noi”. Acasă...

Uneori vei fi trist, uneori vesel, uneori te vei manifesta cu inutile precauții, alteori cu naivă sinceritate. Dar vei fi mereu singur. Și străin în viața ta.

Și noi suntem la fel. Și noi suntem tot așa. Nu e nevoie să afișezi prea multă condescendență pentru personajul de care ți-am vorbit, așa cum nici pentru tine nu resimți cine știe ce, deosebit. Bântuiți de o indiferență inconștientă, conviețuim subzistând asemeni: ne desparte un secol și mai bine - cataracta unui fluviu mirific deformând încercările dintre noi în asemenea măsură încât ceea ce te-am întrebat azi, va primi răspuns din parte-ți prea târziu, niciodată, pot spune, citindu-l pe înțeleptul Costea Andrei, care mi-a dezvăluit pentru prima oară toate acestea.

2 Sunt prins ca un șoarece în capcană, între limitele zbaterii mele fără ieșire. Toate încercările mele de a evada sunt sortite eșecului. Mă întorc în fiecare zi, la aceeași oră, de la același servici la care voi pleca în fiecare dimineață, la aceeași locuință, mereu și mereu în contact cu aceleași persoane, schimbând aceleași stereotipe replici învățate parcă pe de rost. Execut mecanic o țesătură de gesturi; abordez de complezență, atitudini obositor reproduse unele după altele. Până și gândurile care-mi trec prin cap

sunt de fiecare dată aceleași. Până și visele pe care le visez sunt similare și perfect omologabile unele cu altele.

Dacă lași jocul de pe simulatorul televizorului să funcționeze singur, după câteva pase, creierul cibernetic își depistează soluția de echilibru optimă, economică, de nedecizie, oferind disputei imaginare o rezolvare deschisă și imparțială: POP-POP-Ti-TI/POP-POP-TI-TI, impas de echitate în rezolvarea problemei. La fel și eu am găsit cândva un algoritm al formulei-șablon: POP-POP-TI-TI/ POP-POP-TI-TI, repetată atunci ca pe o groapă entropică de decizie în care m-am scufundat și pe care îmi este imposibil să o mai depășesc.

Pentru mine, nimic nou sub soare.

3. În lumina verzuie, de acvariu, de sub luminatorul din hol, stăteam la taclale cu Marcela, garderobiera.

— POP-POP-TI-TI/ POP-POP-TI-TI.

Din principiu, nuanța POP-POP-TI-TI-ului era ca și când i-aș fi făcut curte, cu toate că nici ea, nici eu nu ne manifestam ca atare.

Marcela privea, vigilentă, peste umărul meu, către ușă, ca nu cumva să ne surprindă Șefu’, iar eu, POP-POP-TI-TI/ POP-POP-TI-TI, îi ziceam de-ale mele, despre soți și soții, întrerupt din când în când de algoritmul Marcelei.

— TA-TA-POP-TI-TI-POP / TA-TA-POP-TI-TI-POP.

Îmi denunța, agasată, gelozia soțului ei, care nu voia deloc să priceapă, deși ea îi repetă zilnic asta, că dacă, ar fi vorba, la o adică, toate măsurile lui de precauție ar fi inutile, fiindcă nimic nu ar putea-o opri, dacă ea ar vrea, dar ea nu voia.

E drăguță Marcela. Dar cu toate că TA-TA-POP-TI-TI-POP ar apare ca un răspuns la POP-POP-TI-TI, în realitate nu au nimic una cu alta. Fiecare cu melodia lui. Și când ea se întrerupe, eu îmi reiau POP-POP-TI-TI-ul, declarându-i ritos că și nevastă-mea e geloasă, iar ceea ce spun eu nu

are nici în clin nici în mânecă nici cu TA-TA-POP-TI-TI-POP, nici cu gelozia lui bărbat-su, nici cu nimic altceva decât cu POP-POP-TI-TI-ul din care nu mă mai simt în stare să ies, orice aș simula, spre universul înconjurător.

Marcela îmi face semn discret cu capul către ușa din spate. Și eu, fără ca nimic să se modifice în aparența dintre noi, schimb instantaneu tematica POP-POP-TI-TI-ului, care pare să abordeze acum o dispută „serioasă”, pe subiect de serviciu.

În vestiar a pătruns o fată cu păr blond, alb de blond în lumina filtrată de sticla groasă a luminatorului, lumină împrumutând tuturor lucrurilor din jur degradeuri de nuanțe nefirești.

— Dați-mi, vă rog, un umeraș, perechea de papuci și halatul de care am nevoie, rostește făptura blondă cu voce suavă.

Deși nu are nici pic de accent străin, se vede că nu-i „de-a noastră” după felul, de altfel corect, dar prea corect, de a construi propoziția și de a se exprima, în general.

Stă cu spatele către mine. Este aplecată către Marcela, deasupra tejghelei, nu-i zăresc decât profilul, iar ea nici nu mă ia în seamă. Poate că nici nu mi-a remarcat prezența. Pentru ea nu sunt decât „ceva” în uniformă, cam ca o mobilă, un simplu element de umplutură într-un spațiu dat.

4. Și, în fond, eu cine sunt? Ia, unul dintre mecanicii de întreținere a piscinei la care vine să se scalde fata asta bogată de prin alte părți, rătăcită aici ca să-și petreacă vacanța, sau cine știe din care alt motiv obscur.

Bolnav și obosit, nu mai fac față realității. Stress-ul mă demolează. Nu mai întrezăresc nici o soluție de îmbunătățire a situației mele sociale viitoare. Mă simt apucat de fălcile de oțel ale unui animal mare și rău care mă sfărâmă fără milă. Asist din ce în ce mai indiferent la propria mea agonie și nu mai am suficientă forță nici măcar să mă zbat. Peste extrem de scurtă vreme, peste tot

mai puține ceasuri, numărabile aproape, termenul scadenței va bate, și pricep că nu am lăsat în urmă nici măcar o rază de speranță. În zori, alb, gol și vulnerabil, voi fi un boț colcăind sub stele.

Cine am fost, cine mai sunt?

Am fost tânăr, am fost chipeș, am fost orgolios și tare, am fost cinstit. Dar toate acestea nu mi-au ajutat la nimic, să nimic. Mă spulberă vintul nemilos, și în urmă-mi rămâne doar hăul avid, neputința și dezolarea.

În vestiar intră Șefu', și eu îl abordez să-i explic POP-POP-TI-TI, și abia atunci fata cea blondă se întoarce către mine, și o văd cum arată, și mi se taie respirația.

Este nemaipomenit de frumoasă.

Șefu' tace și el, și o privește ca și mine, cu gura căscată.

Vorba ceea: „Ce-i frumos îi place și lui Dumnezeu”.

Fata zâmbește, trece pe lângă noi zicând „pardon” și urcă scările spre bazin.

Atunci ne dezghețăm. Eu continui să bâigui POP-POP-TI-TI/ POP-POP-TI-TI, șeful zice TI-POP-TA-TA, Marcela intervine mieros TA-TA-POP-TI-TI-POP, și totul reintră în firesc și banal. După un minut, eu mă retrag la mine în subsol, „la șobolani”, cum glumim, referindu-ne la locul meu de muncă, aflat cu un palier mai jos de al celorlalți colegi.

5. Uneori îmi place să stau la taclale cu băiatul de la garaj. Cu ocazia asta intru la el și trag cu coada ochiului la mașini. Spiritul forței brutale, superficiale, fără trecut și fără viitor, al veacului, zace întrupat în vehiculele strălucitoare parcate aici. Fiarele sclipitoare mustind de energie, cu toată criza bântuind planeta - mostre ale inventivității unei civilizații tinere și puternice, înălțându-se din mocirlă spre stele. Iată câte obiecte diferite ca formă, destinate aceluiași scop!

Printre bijuteriile tehnice de aici, modele lansate cu mai

multă sau mai puțină pompă de firme celebre, în ultimele zile am remarcat o minune cum n-am mai văzut. O marcă absolut necunoscută, a cărei amprentă încifrată heraldic pe botul bolidului ne-a consternat, și pe mine, dar și pe băiatul de la garaj, mai ales pe el, care era convins că văzuse la viața lui cam tot ce s-ar fi putut vedea.

Geamurile-oglindă sunt concepute de o asemenea manieră încât ne e imposibil să distingem ceva înăuntru. Caroseria îi era mult mai „scufundată” decât la mașinile obișnuite, drept pentru care nici nu i se zăreau roțile, complet mascate și din părți de aripile joase, sub care, oricât ne-am străduit, nu am izbutit decât să bănuim niște cauciucuri late și mici, ca de „formula 1”. Designul degaja și el un aer imperial, de nezdruncinat. Era extrem de lată, robustă și turtită, iar suspensiile ei erau absolut colosale: prima oară când ne-am sprijinit de ea a fost gata-gata să-mi rup gâtul. Faruri îngropate, portiere invizibile, tot ce vrei și ce nu vrei avea mașina asta! Sub neonul subteranei era atât de argintie că părea să iradieze lumina din jur, mai degrabă decât s-o reflecte. Până și numărul îi era absolut aiurea, în loc de litere și cifre, purtând semne stilizate, de neînțeles.

După câteva zile îl întrebasem pe băiat a cui era mașina, fiindcă mi se părea curios să o regăsesc aici în fiecare zi. O dată, rătăcită din greșeală, hai, să zicem, dar de o săptămână parcă își făcuse casa la noi.

— Ea unei puștoaice, o străineză… îmi spusese el. Ea, sau taică-su, ei sunt principalii investitori ai hotelului. El sunt „patronii”. Pe banii lor s-a făcut totul. Mă mir că n-ai remarcat-o încă. Vine la voi, la piscină. E una cu părul foarte-foarte blond, aproape alb.

6. Am pândit-o când a ieșit de la bazin și am dat fuga, prin subsol, până la garaj, să ajung înaintea ei. Mă proptisem de un stâlp de susținere și fluieram a pagubă. Când blondă a apărut și ea, m-am mirat că deși era ditamai

căluțul, cam cât mine de înaltă, se purta cu o delicatețe de păpușă.

I-am zâmbit, mi-a zâmbit, și, oprindu-se cu mâna pe un pliu al portierei, pliu pe care nici nu-l remarcasem atunci când cercetasem mașina cu băiatul de la garaj - se vedea treaba că trebuia să știi exact locul pentru ca, apăsând pe clapa de metal, aceasta să se deschidă dându-se peste cap - blonda m-a scrutat întrebătoare, crezând probabil că aștept ceva de la ea.

— Nimic, domnișoară, nimic... am bălmăjit eu cuvintele, încurcat. Voiam doar să văd cum e autoturismul pe dinăuntru...

— Vrei să te urci? a întrebat blondă, parcă uimită.

— Nu, nu! Cum mi-aș permite? Nu, doar voiam să-mi arunc ochiul să văd bordul când deschideți ușa...

— Dacă te interesează, poți să urci, a zis ea, foarte binevoitoare, întredeschizând a invitație portiera.

După aceea a roșit, și, nu știu de ce, am roșit și eu, murmurând:

— N-aș vrea să abuzez...

— Deloc. Încotro stai? Te pot duce până acasă...

7. Îmi venea să intru-n pământ de rușine. Nici nu știam dacă am voie sau nu să-i explic că sunt în timpul programului și că n-am posibilitatea să părăsesc legal incinta hotelului, mai cu seamă că nici cu străinii nu prea eram sfătuiți să stăm la discuții - dar ce să mă mai complic? Băiatul de la garaj îmi făcea semne disperate să-mi iau elan - mi-am făcut ochișorii roată și n-am mai zărit pe nimeni altcineva în afară de noi pe acolo - băiatu-mi făcea semn din spatele blondei: „du-te, nu fi fraier!”, ondulându-și totodată gâtul ca un șarpe încercând să vadă cadranele bordului luminat, din care așa, de sus în jos, nu pricepusem nici eu mare lucru, și am zis atunci „Hai să merg, dar nu-i nevoie să mă conduceți nicăieri anume, ci doar rulați așa, un pic, ori încotro, și cobor într-o clipă, nici

n-o să sesizați că am fost”, după care am urcat în mașină, ferindu-mi cu grijă creștetul de pragul scund. Mi se părea atât de joasă ca o jucărie, încât îmi fusese teamă să nu cumva să fiu prea bine dezvoltat pentru marca asta de autovehicul. Când am ridicat privirea, de dedesubt, parbrizul mi-a apărut galben-rozaliu, luminos ca și când soarele ar fi luminat dintr-o dată interiorul garajului. O mașină a intrat în mare viteză, și băiatul s-a îndreptat spre ea. Privind peste umărul blondei, am observat coborând, din mașina oprită în spatele stâlpilor, un tip în salopeta hotelului.

8. Blonda a demarat în trombă înfundându-mă pur și simplu în scaun. Am strâns din dinți, holbându-mă îngrozit la defilarea stâlpilor de beton printre care mașina executa un slalom dement. Când ne-am angajat pe pista prin care se ieșea din garaj, din față ne-a venit un alt vehicul în mare viteză, atât de repede îndreptându-se drept către noi, că geamu-i părea, ca și al nostru, oglindă. Am închis, pur și simplu, ochii. O fracțiune de secundă mai târziu eram deja pe autostradă. M-am minunat prin ce miracol scăpaserăm nevătămați.

— Ptiu! fir-ar, făcea-r-ar și dregea-r-ar! am izbucnit cu năduf la adresa ălora de ne puseseră viața-n primejdie. Cum or fi intrând ăștia așa în garaj fără să se asigure!...

Și POP-POP-TI-TI / POP-POP-TI-TI, tot așa mai departe, fascinat de zâmbetul misterios din profilul blondei conducând cu dezinvoltură.

Dar, privind înainte prin geamul strălucitor, am remarcat subit că mașinile pe lângă care treceam atât de lin, nu stăteau nici ele. Sau, mai precis, nu am remarcat, ci am dedus că nu puteau staționa, unele chiar pe banda rapidă, așa că m-am înecat în cuvinte, simțind că mă ia amețeala. Nu înțeleg cum, stomacul mi s-a întors pe dos în asemenea hal că am avut senzația că stă în piept, cu nasul

înfipt într-o materie vâscoasă, întors cu picioarele-n sus, ca parașutiștii.

„Mamă, asta-i nebună!” mi-a fulgerat prin minte, și nu am răsuflat mai ușurat decât după ce am răzbit pe autostrada către mare. Am presupus că afară trebuie să se fi întunecat, fiindcă lumini aprinse au prins a defila către noi pierzându-se într-o clipă în urmă. Dar prin parbrizul derutant, totul continua să se străvadă însorit, ca la amiază.

— Vă grăbiți foarte tare? am murmurat către blondă.

— Eu? s-a mirat ea. Nici gând! TU te grăbești, după câte am înțeles.

Asta cam așa era, dar totuși graba mea nu era la maniera la care să mă întorc înapoi cu picioarele înainte.

Fără să-și ia ochii de la cataracta de lumini în care ne prăbușeam, fata a întins o mână și a declanșat un casetofon, oarece, că peste noi a răbufnit o muzică extraordinară. Era ceva progresiv, o polifonie sintetică al cărei ritm când se frângea, când se împletea în țesături de fraze melodice diafane, de necuprins cu mintea. Au ăștia, dom’ne, niște formații nemaipomenite, de răsar în fiecare zi câte două-trei, ca ciupercile după ploaie. Nu ca la noi, să rămână câte-un ghilabadist o mie de ani să-ți zică de-ale lui Gică Petrescu până-ți crește barba albă.

— Câți ani ai? am întrebat-o pe blondă.

— Câți îmi dai? mi-a răspuns ea.

Mă uitam la figura-i concentrată asupra volanului despicat, ca de avion, al mașinii.

— Nu știu. Nu-mi dau seama, am zis.

— Cincisprezece.

Am căscat gura ca prostul.

— Dar nu încerca să faci paralele... a continuat. Tu cât ai?

— Treizeci, am murmurat.

— Sunt mai mare ca tine, a zis.

Mă uitam la ea prostit.

— Cum adică? am întrebat-o.

A tăcut o vreme, privind pe geam drept înainte, fără să clipească.

— E greu de explicat, a zis. Nu o să înțelegi.

Mi-am aruncat iar privirea afară. Luminile veneau către noi ca fulgerul, nici nu mai pricepeam ce reprezintă: faruri, focuri, lumini de orașe... Un punct violet ca un mic soare răsărea undeva, înainte, în centrul parbrizului. Apoi creștea până acoperea orizontul, trecând pe lângă noi într-o dâră incandescentă ce se pierdea în urmă. Forme și culori vii, ciudate, ca și când ar fi luat contur din neant: nori luminescenți, îngrămădiri de bulgări de lumină, uriașe pete de roșu, mase verzi de flacără. Un delir. O beție.

„Beția vitezei”, mă gândeam.

— Tu nu ai visat niciodată o femeie? Femeia-din-vis?

— Ești căsătorit? m-a întrebat ea îngândurată.

— Da.

Am vrut să mai adaug ceva, dar ce să mai spun? POP-POP-TI-TI? În nici un caz! Discuția cu fata asta, întâlnirea noastră, îmi stârneau impresia că aș putea, acum ori niciodată, să ies din stupizenie. Vedeam ceva dincolo de cursa de șoareci în care mă simțisem închis de atâta amar de vreme că renunțasem până și la speranțe.

— Ei bine, a continuat ea, relaxându-se pentru prima dată de la plecare și întorcând ochii spre mine (mașina gonea mai departe, ca din pușcă), ei bine, poate că nu te-ai gândit niciodată la una ca asta, dar femeia din visul tău trebuie să viseze și ea ceva. Visul ei este un bărbat. Ești tu.

Am cumpănit în minte ipoteza. Da, dacă ea este visul meu, de ce nu aș fi, la rându-mi, visul ei. Așa era firesc.

— Între tine și ea există însă o prăpastie de timp. Între tine din visul ei și tine cel real se cască o cataractă de 5-10 ani. Între visul tău și ea, aceeași cataractă, dar cu semn contrar.

— Dar atunci... am tresărit, străpuns de o idee.

— Da, spune! a părut ea interesată de ce voiam să zic.

— Atunci, eu cel prezent, sunt trecutul visului ei. Vorbind despre visul ei, ea mi-ar vorbi despre viitor.

— Exact, a confirmat blonda.

— Foarte interesant., am murmurat. Și tu... pardon (mi-am luat seama imediat), și ea...

— Nu-i nimic, mi-a zâmbit blonda. Continuă.

— Și ea, cea din prezentul visului meu, este trecutul celei reale.

— Întocmai, a confirmat fata.

— Cei doi din vis sunt despărțiți de o crevasă de timp aruncându-i pe veci departe unul de celălalt!

— Absolut corect, a aprobat ea.

— Ce porcărie! am exclamat. Întreaga lor viață reală sună asemeni unei sinucideri spirituale.

Fata nu a mai zis nimic.

De de parte, din zare, se îndrepta către noi un soare galben.

L-am depășit iute, înfigându-ne într-o pată de verde și albastru.

Într-o clipă m-am regăsit în trepidația autostrăzii. Ca și când mi s-ar fi luat o pânză de pe ochi, recunoșteam în petele de lumină bulevardul, hotelul, poarta garajului. În frâna care a urmat mi s-a părut că mă dau peste cap. Atmosfera de ulei s-a retras. Am zărit venind peste noi din întunericul garajului o mașină cu geamuri ca oglinda. Am strâns involuntar din pleoape.

Când am oprit, am avut impresia că într-o lumină din dreptul ușii zăresc un ins în salopeta hotelului, lângă care o fată blondă urca la volan, dar portiera s-a trântit imediat și mașina abia întrezărită a demarat, într-o clipă, în mare viteză. Nici nu știu când i-am mulțumit blondei, mașina a țâșnit părând că nici nu atinge solul, clipind din luminile roșii de poziție. Băiatul de la garaj venea către mine,

consternat, întrebându-mă când m-am întors:

— N-ai mai plecat cu blonda? se uită la mine de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Ești un fraier!

Nu i-am răspuns nimic. În mintea mea se oprea o stranie disociere.

Am intrat în vestiar, aiurit. Marcela, prinsă într-o șuetă cu Șefu’, măcănea monoton: TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP / TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP. Dintr-o dată urechile minții mi s-au deschis și am priceput ce spune:

— Bărbatu-meu este cel mai de comitet om din lume. Nu mă controlează niciodată când vin, unde mă duc, ce fac. Mai zilele trecute l-am și întrebat dacă nu se teme că s-ar putea să-mi fac de cap cu altcineva, și el mi-a răspuns „Treaba ta”. Ce părere aveți? „Treaba ta”.

— Și nevastă-mea la fel, m-am băgat eu în vorbă. Mă auzeam fredonând un cântec necunoscut și nou, de care mă minunam, de parcă, străin de mine însumi, aș fi asistat la un spectacol dat de altcineva în rolul meu:

— TA-TA-TA-POP-POP-TI-TI-POP/ TA-TA-POP-POP-TI-TI-POP.

Șefu' intervenea și el din când în când:

— POP-PI-PA-TA-TA-TI-PIP-POP / POP-PI-PA-TA-TA-TI-PIP-POP, punctat de Marcela:

— TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP/ TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP.

Și noi suntem la fel. Și noi suntem tot așa. Nu-i nevoie să afișezi dezgust față de personajul descris, așa cum nici față de tine nu resimți nimic deosebit. Subzistând asemeni, astăzi, un secol și mai bine ne desparte, durata crescând direct proporțional cu pătratul distanței. La întrebarea pusă, pusă azi, răspunsul tău va ajunge prea târziu, niciodată, se poate spune, cum îi plăcea înțeleptului Costea Andrei să mă citeze adesea.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 56*/1994

SALA TRONULUI

Imperiul era construit în șapte niveluri concentrice, așa încât atunci când intrai în contact cu Tirania aveai un timp impresia unui tot omogen, când, de fapt, orice victorie asupra ei nu reprezenta decât o luptă marginală de care sorții războiului nu erau deciși în nici o măsură.

Primul conflict l-am avut cu ei atunci când eu abia terminasem școala militară și purtam cu multă mândrie uniforma nouă cu fulgerele încrucișate sub fluturele cap de mort brodat pe epoleți, semnalând cunoscătorilor că fac parte din elita celei mai de temut arme: Arcașii lui Memnon[6]: condotierii spațiului timp.

Te-ai duelat vreodată, pe simulatoare, cu vreun arcaș? Mai mult ca sigur că nu, fiindcă majoritatea voastră aflǎ despre noi doar din auzite, că, plictisiți cum suntem de lungile antrenamente care ne răpesc tot timpul, în concediile dintre două manevre suntem mult prea sastisiți de ciocniri ca să nu preferăm postura de incognito în care să ne vânturăm prin planetele discrete și pașnice, făcând, cu aerul cel mai inocent de poeți ai beției albe, curte vreunei efemeride pledând pentru dragostea liberă, în vreme ce noi ne lălăim pe lângă ea încercând să camuflăm

[6] Fiul zeiței Eos (Aurora), rege legendar al etiopienilor. În fruntea acestora, a participat la Războiul troian de partea Troiei. A fost ucis de Ahile. Zeus, impresionat de lacrimile mamei acestuia, l-a făcut nemuritor. Numele lui a fost dat unei statui uriașe a faraonului Amentohep III din Teba.

cât mai bine aripile înspăimântătoare sub bluzoanele de foaie de ceapă de vagabonzi siderali. Orice s-ar zice, încă înainte de atacul asupra Troadei, noi eram deja de mult sătui de luptă, și doar pe voi vă mai încântau (și de ce să nu fim drepți, vă mai incintă și astăzi, chiar și după ce ați trecut prin toate câte ați trecut) defilațiile armelor sclipitoare, fulgerele de foc ale demonstrațiilor de forță, și, poate, cel mai mult, fermecătoarele noastre aripi ucigașe, ireparabilele, invulnerabilele noastre aripi, despre care ați fost instruiți de mici copii, prin cărți, prin basme și legende, că ele sunt arhetipurile, adică cel mai moral și perfect lucru posibil pe care îl poate dori cineva, din rândurile naivilor împărtășind aceste convingeri aberante, de altfel fiind și recrutați cei ca noi, meniți a ajunge mai târziu, prin sacrificiul nostru voluntar de viață, confirmările vii ale mitului, păcălitorii păcăliți ce vor răspândi mai departe obscurantismul fantasmagoric, pe jumătate realități, pe jumătate fantoșe, ascunzând sub formele bombastice flacăra mistuitoare a Războiului. Cel Ce Distruge se vădește astfel a avea un chip mult mai puțin înspăimântător pentru ochii celui ce îl privește din față, decât pentru cel ce privește din spatele vizierei.

Numele meu este Cine Este Cel Asemenea Lui? și am semănat moarte în toate trecerile mele prin Intermundii. Semnul meu este o pasăre cu aripi de curcubeu ținând în gheare șarpele de foc. Dacă îți voi arăta vreodată chipul meu cel adevărat, să nu te mire că port masca lui: Stigmatul și pecetea, Conchista și Eglisem!

După căderea celui de-al doilea limbus[7] am petrecut o

[7] Limb s.n. 1. Partea lată a unei frunze, legată de ramură prin codiță. 2. Marginea gradată a scării unui instrument de măsură. ♦ Marginea unui astru. ♦ Creastă marginală a unei formații anatomice circulare. 3. Navă pentru operații de limbare. // s.m. (Teol.) Loc în cer unde catolicismul presupune că ar sta sufletele drepților și ale copiilor morți nebotezați, înainte de venirea lui Cristos.

noapte de neuitat cu o detracată siderală tristă și exaltată. Ne-am cufundat într-o baie de sulf (și ei îi plăcea să facă baie în Stix ca să-și sporească senzațiile tari) trăgându-mi peste ochi o glugă chinocefală ce îi creștea într-o excrescență subpatibulară.

I-am spus: „Să nu privești în ochi mei! Sunt mai adânci decât fântânile din oricare limbus! Să nu privești! O să cazi!” dar ea a dorit probabil să sfideze, fiindcă steaua dublă tocmai se ridica atunci, însângerând bălțile de pucioasă dintre sulițele negre de stuf.

După prăbușirea celui de-al treilea limbus, am pus pariu cu unul dintre conducătorii troazi pe arma mea, contra secretului lor, și am jucat mizele într-un duel pe simulator. EL se credea probabil un vendetator al neamului, dar eu eram în floarea bărbăției și încă îmi mai plăcea să îmi expun puterea și știința pentru ca naivii să se minuneze și să mă nemurească în lliade și Odisei. Simulatoarele din lumea lor creau drept spațiu de duel o lume de sinteză între cei doi combatanți, fiecare având posibilitatea să-și introducă în realitatea simulată acele elemente noi pe care le credea avantajoase, și tehnica îndeobște folosită de ei era prinderea adversarului în propriile lui interpolări care se strângeau cu fiecare unitate din ce în ce mai stufoasă până când îl sufocau pe cel mai puțin abil, pe cel care nu cunoștea tertipurile jocului. Lumea simulată devenea pe măsură ce elementele individuale erau introduse în scenariu, așa încât fiecare armă folosită putea deveni un dușman perfid pe tărâmul alunecos al incertitudinii.

Eram deja condus cu câteva puncte de final, îmi târâiam oboseala printr-o junglă mișunând de făpturi dușmănoase ce îi erau numai lui prietene (la prima vedere). Din fiecare tufiș mă pândea câte o moarte ipocrită. Așchiile de oțel ale punctelor de final fluierau continuu prin aerul dens ca de mercur, țintind mai ales în ultimele mele inele ale abdomenului, pe care îmi era imposibil să le trag după

mine suficient de repede. Ne impopistraserăm unul pe altul cu tot felul de apendice și anexe menite să ne împiedice sau să reprezinte ținte sigure pentru așchiile de punctaj lansate, și atunci am fost sigur că este momentul să aplic primul principiu al loviturii lui Memnon. Dușmanul se prezenta în nenumărate trupuri, prin diviziune încercând să-și decidă favorabil soarta duelului. Am făcut deci un salt prin timp și am lovit, plasând toate loviturile dintr-o dată în toate întrupările lui, declanșând totodată principiul: să izbești prin spațiul timp de două ori în același loc, întotdeauna a doua oară atât de repede încât a doua lovitură să ajungă înaintea primei, pentru că dacă prima a fost parată, a doua să lovească în același loc în care a fost parată, fiindcă numai acolo nu va exista parare; iar dacă ești lovit în spațiu timp să te mai lași o dată în același loc, atât de repede încât a doua lovitură să cadă înaintea primei, anulând cauza efectului poziției a doua, fiindcă primind a doua lovitură, prima nu mai există, iar fără ea a doua nu mai este cerută.

Am răzbit multitudinea lovind în același timp. Arma mea a sticlit atunci când aripile s-au deschis orbitor; și am fost spate în spate cu mine însumi, acoperind sfera întregului pentaplan. Vocea simulatorului a decis victoria mea cu o lovitură de tot punctajul, incluzându-mi adversarul ca trup în nume. Așa am aflat de tainicul tron al împăratului. Căderea limbusurilor nu mi-a mai spus nimic, masacrele devenind inutile porți spre... Spre ce?

Când conducătorii lor mai luau și acum decizii atât de arbitrare derutând orice lege a oricărei rațiuni sfidate, știam, de atunci, că ei nu făceau decât să respecte fără nici o competență, directivele unui for mai presus de înțelegerea profană care hotăra pentru ei.

Acesta era adevăratul dușman, într-adevăr pe măsura unei puteri ca a noastră, și cât timp nu răzbeam până la Giniu, victoriile se vădeau suspendări de decizie într-un

duel spațio-temporal la nivel de realitate, iar suspendările erau ca și înfrângeri pe care le-am fi suferit, fiindcă trupurile pe care le striveam în pulbere, împroșcând cu mocirla din ele mocirla din jur în suferința necontenită de dincolo de cel de-al cincilea limbus căruia nu numai ei, dar nici măcar eu, care eram protejat de armă, nu îi puteam face față, nu însemnau nimic într-o cetate în care eram acum stăpâni peste cele șase limbusuri de foc, după ce împrăștiaserăm peste tot groază, ură și durere, disperare și zbucium, dar nu deciseserăm soarta războiului nici cu o pagină de Istorie mai mult decât în prima clipă, fiindcă în sufletele lor oropsite mai dăinuia speranța, nezdruncinată.

Zadarnic îmi irosisem forțele metagalactice într-un război minor, pe o planetă pitică dintr-un fleac de constelație, într-o înfruntare de nimic - dar cu o forță ce se vădea mai tenace decât cele mai mari comandamente ale Taberelor Războiului Universal. Vârsta începuse să își spună și ea cuvântul: tinerii arcași mă considerau deja un veteran al movilei de ruine - iar eu, de fiecare dată când credeam că am reușit să aflu câte ceva despre împărat, ajungeam să mă conving până la urmă că, de fapt m-am înșelat, în vreme ce unitățile temporale treceau, treceau necruțător, și eu eram de-acum aproape asemenea băștinașilor simțind termenul care se apropia incoruptibil de ultimul soroc admis.

Colindam prin ultimul limbus în urmărirea unei efemeride și când, în sfârșit, am depistat locul spre care se strângeau toate firele, am pătruns în clădirea tronului, spulberând cu o singură lovitură năucitoare năluca amfitrionului superficial de sex feminin, răspândind în trupul de organic durerea - care este mai presus de putința de exprimare a viețuitoarelor.

Era sfârșitul incursiunii și mă întreceam pe mine însumi acum, la intrarea victorioasă în Sala Deciziilor Arbitrare în care furia mea avea să triumfe. Călcam peste sâni

însângerați de fecioare și peste trupuri strivite de prunci - peste toate semnele imperatoriale. În fața ultimului prag am fost pentru o clipă semnul Gloriei: înfiorător, sumbru, cu părul coliliu, cu barba răvășită, duhnind a sânge, a fum rece în vatra pustie, a desfrăbălare - a tot ce poate fi mai înălțător la un război.

Am înșfăcat ultimul dintre ritanții păzind - și acesta a atârnat, mic și nesemnificativ, la capătul ghearei mele de oțel străpungând mănușile de velur mai fin decât poate simți pielea celui mai fin senzor de microparticule - și i-am sfredelit conștiința cu psihotestorul. După confirmarea la întrebarea al cărei răspuns îl cunoșteam deja: „Aici este Împăratul vostru?”, și după ce i-am „supt” ce mai era înregistrat prin cutele cortexului, i-am aruncat deoparte cochilia seacă ce a foșnit mototolit, strivindu-se de țărâna în al cărei praf s-a scufundat.

Am estimat, în clipa în care treceam porțile de altar, valul de sânge peste care trecusem până la acest prag, ca să pun în balanță și să văd dacă Momentul merită sacrificiul adus.

Era o încăpere liniștită, cu ferestre mari, deschise spre cer sub arcuri boltite. Era o încăpere cu pereți goi, fără nimic pe jos, fără nici o mobilă, absolut goală. Curat, liniște, pustiu. Nimeni.

„Deci aici e EL”, mi-am zis. Și când m-am pătruns de sens, mi-am lăsat aripile în jos - puternicele aripi, inutile acum.

„Asta era. Asta e”.

Arcașii mă așteptau să ies, scânteind din aripile mari, cu armele vibrând neîncetat prin spațiul timp discontinuu, în vreme ce mulțimile spasmodiau însângerate la picioarele lor, ca talazurile unei mări ucise.

Și eu, veteranul, după nouă unități temporale de luptă, după atâta bătălie încrâncenată, după ce coborâsem limbus cu limbus în tot acest infern îngrozitor de suferință,

în loc de Împărat, aduc, ieșind din sala tronului, îngenuncherea mea în public, punând ofranda armelor pe prag.

Și atunci mulțimea îngenuncheată se ridică și vine spre mine cu gurile și brațele pline de imnuri vechi și de flori ofilite. Mâinile lor mă mângâie pe aripi, și înțeleg, și ultimul limbus se deschide.

Străinii îmi șterg lacrimile de pe fața ascuțită ca Moartea, că mă supun, îngenuncheat, înfrânt, Împăratului lor. Victoria acestui *game* stă de partea celui înfrânt, și ceilalți arcași privesc și ei înăuntru și repetă mereu, pe rând, același lucru: „Bine, dar este o cameră complet goală!”, și ceilalți îi aprobă muți, fericiți, eliberați; și arcașii, năuci, își aruncă râzând armele pe jos, smulgându-și de pe chipuri vizierele și scoțându-și armele și aripile. Acum și aici, ne îmbrățișăm și sărutăm unii cu alții, când în camera goală razele se cern oblic din ferestrele înalte.

„Troa”, ne spunem unii altora. „Ilion”. „Trois”. „Terra”. Imperiul. Împăratul. O cameră pustie.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 42*/1993

SCURT ESEU OBSCUR

Într-o bună zi i se întâmplă să fie oprită de necunoscuți, persoane pe care nu le mai văzuse niciodată mai înainte dar pe care, în urma nenumăratelor confuzii, începuse deja să le învețe.

— Ce mai faci, Sigma?

sau:

— Noroc, Sigma!

O interpelau necunoscuții.

Evident, nici pe Sigma nu o văzuse niciodată, însă presupunea că trebuie să-i fie atât de asemănătoare încât nimeni nu-și dădea seama că ea și cealaltă nu sunt deloc una și aceeași persoană. Asta, mai la început, o și contraria, și protestase vehement. Era convinsă că necunoscuții ăștia foloseau o nouă formă de „agățat”, însă, cu timpul, se convinsese că este chiar vorba de o confuzie. De atunci devenise tot mai curioasă de cine era și cum era Sigma asta, atât de asemănătoare ei. Este imposibil ca atunci când te cunoaște bine cineva, să te confunde chiar așa, cu neputință de identificat, fiindcă, oricum, există o serie de chestii mărunte, dar semnificative: gesturi, ticuri, haine, manifestări... Luase obiceiul de a-i studia pe cei care o salutau, încercând să extragă cât mai multe informații despre Sigma cea necunoscută din prietenii pe care-i avea, din cine erau și cum se purtau cu ea. Vorba ceea, „spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești”,

Cu vremea, Sigma devenise o obsesie obositoare.

Exista, în primul rând, un bărbat care se manifesta extrem de intim și insinuant cu ipotetica Sigma, comportament trădând o serie de relații obscure, ba chiar obscene - secrete, numai de ei știute. Jalnica înfățișare a acestui ins vădea faptul că Sigma nu era deloc o femeie prea de calitate. A, bineînțeles, nu era vorba de vreun zdrențuros (și, în cazul de față poate că ar fi fost mai bine să fie așa), era genul acela de student sau inginer, cu moravuri libere, bine îmbrăcat, fumând țigarete de contrabandă și făcând cu ochiul fetelor pentru care oprea, noaptea mai ales, mașina, să „salte pipițe fripturiste”.

Femeia noastră singură, să îi zicem Alfa, în mod generic, desigur, Alfa nefiind un nume, deci Alfa nu dădea nici o atenție insistentului Don Juan, dar acesta nu părea impacientat de „farstițiile” ei, de parcă ar fi știut el ceva, în urma întâlnirilor cu ea plecând de fiecare dată bine dispus.

Apoi mai era un tânăr romantic, genul de bărbat-fetiță, timid, îndrăgostit lulea, care se fâstâcea de fiecare dată când o vedea. Pe el îl simpatiza cel mai mult Alfa, și nu putea pricepe cum de Sigma era atât de fleață încât să nu-i acorde atenția cuvenită, fiindcă din comportamentul tânărului față de ea reieșea în mod evident că relațiile dintre el și enigmatica Sigma sunt cât se poate de efemere, necunoscuta bătându-și pur și simplu joc de el.

Tot felul de tineri și tinere o salutau zilnic, unii cordial, alții de-a dreptul obraznic, iar câțiva chiar respectuos. Și, treptat, Alfa începu să-și dea seama că sosia ei era mai tânără decât ea (care nici ea nu era trecută propriu-zis de prima tinerețe, ci doar de „juventute”, cum se spune, de „adolescența de coșuri”).

Sigma era probabil o ușuratică învârtindu-se printr-un mediu destul de interlop de pseudo-artiști mai mult sau mai puțin blazați sau pozând o blazare ostentativă, prost înțeleasă. Alfa mai deduse și că Sigma avea un amorez cam bătrâior, dar „barosan” care o cerea în căsătorie; în fine,

ce să mai vorbim, Alfa intra treptat într-un univers ciudat, într-o viață cu bucurii, cu plăceri, cu trădări, renunțări și umilințe, ca oricare viață.

Într-o seară - se plictisea îngrozitor în seara aceea: niciodată nu se simțise mai singură pe insula ei pierdută în mijlocul Oceanului cu ape trandafirii bătând sacadat în nisipul plajei de aur, asemănându-se într-o reverie foarte tristă nimfei Calipso - tânărul-cel-timid o interpelă cordial, și Alfa acceptă să se ducă împreună cu el la o serată.

A fost un ceai bizar: o aglomerare de tipologii care mai de care mai excentrică, figuri dintre care unele le remarcase deja în urma nenumăratelor confuzii, altele însă complet necunoscute și noi, dar care, cu toții, păreau să o cunoască bine pe această Sigma cu care era confundată. Toți o cunoșteau bine, și totuși nimeni nu își dădea seama că ea nu a deloc ea, că este o necunoscută care joacă doar un rol bizar, ca să se distreze pe seama lor, impunându-și ținuta și gesturile pe care le putea avea Sigma, intuind-o și așteptând-o din clipă în clipă pentru ca toată mascarada să ia sfârșit în modul cel mai caraghios cu putință.

Dansase un dans cu tânărul ei partener, apoi altcineva o invitase, și când ea încercase să refuze, necunoscutul o luase cordial de după umeri, spunându-i:

— Hai, Sigma, lasă prostiile.

Băuse un pahar plin cu o băutură amară, care o amețise, și îi venea să râdă așteptând nostimul deznodământ al revelației, când, spre hazul general, se vor trezi cu două Sigme și nu vor mai ști care este cea adevărată.

Dar Sigma nu mai apărea. Tânărul insistent și insinuant, pe care îl remarcase în nenumărate întâlniri, era și el acolo, și veni și el să o ia la dans. Fără să o întrebe nimic, de parcă ar fi fost un drept legitim al lui, și când ea încercase să protesteze, celălalt îi trăsese o palmă grea, și nimeni nu zisese nimic. Atunci încercase să plece, dar era prea târziu, căci doi dintre cei ce păreau foarte intimi cu

adevărata Sigma, o trăseseră după ei într-o altă cameră, și având, se vede treaba, ceva mai vechi de rezolvat - o răfuială sau ceva de genul ăsta (ei tot vorbeau de o „plasă”, de „tras plasă”), îi făcuseră ceva îngrozitor, ceva la care nu ar fi crezut niciodată că ar putea supraviețui.

Dar rezistase.

A doua zi, la servici, un coleg, unul anost și șters, la care arareori se uitase sau căruia îi răspundea la salut doar când era în toane bune, o întrebase „Azi când ieși, Sigma?”

— Dar cine ți-a spus că mă cheamă așa? îl întrebase ea nedumerită.

— Nimeni, dar am auzit ieri, la ceai, pe toată lumea spunându-ți așa, și am crezut că te cheamă Sigma...

— La care ceai?

— Ei, „la care ceai”? - știi tu la care ceai...

Alfa se uitase atunci mai atentă la el și realizase spontan că nu-i reținuse figura cu o zi în urmă. Ce Dumnezeu! doar îl cunoștea de ani de zile. Dar, mai târziu, își spusese că oamenii se schimbă în astfel de situații, că, la ocazii, se îmbracă și el mai altfel decât la lucru, că se mai aranjează și se pun la punct, așa că nu era chiar imposibil să fi fost, într-adevăr, și el la ceai.

Apoi mai fusese invitată și la alte ceaiuri, și ea se dusese. Răspundea inerțial invitațiilor, fără să-i facă nici o plăcere, dar se obișnuise așa. Își argumenta sieși că, de fapt, nimeni nu o cunoștea cu adevărat, și că tot ceea ce face sau i se întâmplă este trecut în alt cont pentru Marea Scadență. Își spunea că nu este ea, că este o alta. Toată lumea îi spunea acum Sigma, și când auzea apelativul acesta pe stradă se întorcea fiindcă știa că despre ea este vorba, și nu mai aștepta să răspundă și altcineva la el. Până când, într-o bună zi, și-a dat seama că nu mai există nici o Sigmă, că ea e Sigma și că viața asta este a ei.

— Ești fericită? o întrebă bărbatul de lângă ea, un necunoscut pe care abia acum îl descoperea tolănit comod

în patul ei.

„Ești fericită”, de parcă asta ar fi avut vreo importanță, de parcă, pe lume, fericirea ar fi căutată și urmărită ca scop.

„Ești fericită”, și „ți-a făcut plăcere”, asta era tot ce știau să o întrebe atunci când voiau să fie gentili.

Dar trebuie sau nu căutată fericirea? Trebuie sau nu satisfăcută plăcerea?

> „Sunt victima, se pare, a nu știu cărui blestem divin: rătăcesc de ici-colo, într-o continuă incertitudine, și când vă iau drept martori, voi, învățaților, ai perplexităților mele, nici nu termin bine ce am de spus, că vorbele voastre mă și acoperă de ocări. Astfel mă văd ținta celor mai grele injurii din partea celor care mă înconjoară și, îndeosebi, a celui care se ceartă mereu cu mine și care mă respinge: a celui care este de fapt ruda cea mai apropiată mie și care trăiește în casa mea”.
>
> Platon - *Hippias major* 304 c. 3.

— Ești fericită?

— Da, sunt fericită! răspunde femeia cu ochii înotând în lacrimi. Fiindcă pe lume nimeni nu te întreabă despre fericire, pe nimeni nu-l interesează fericirea altcuiva, și, de fapt, nici măcar propria fericire. Pe nimeni nu-l interesează altceva decât eficiența, și nimeni nu se uită la crinii câmpului cum cresc.

— Da, sunt fericită! fiindcă omul se comportă față de realitate ca față de o lucrare cu autor implicit: îi caută sensul și implicațiile, părându-i-se că și realitatea se comportă la fel față de el, luându-l tot ca pe o lucrare implicită, căreia îi caută sensul - acesta fiind probabil tributul plătit educației: culturii și civilizației, care repetă de nenumărate ori, până când ne intră tuturor în cap că „binele răzbate și triumfă”, sau că „cine ridică sabia, de sabie moare”, sau alte asemenea năzbâtii, vânzându-ne

nouă, celor mulți, iluzia, surogatul unei lumi în care nu o să am niciodată acces, prezentată însă de regizori iscusiți, tot ca pe o lume a nefericirii și iluziei, colcăind tot sub deviza „binelui care tronează”.

Însă Realitatea este o lucrare explicită și se comportă față de subiecți ca atare, luându-i cum sunt, și este drept că uneori explicitul nu contravine implicitului, dar, de cele mai multe ori, nu răspunde în nici un fel sensurilor pe care subiectul le caută inutil în fapte și lucruri, și atunci Realitatea, Individul, relațiile dintre ei, devin absurde și în conflict între cum este ea și cum este abordată, între cum este așteptată și cum răspunde, între intenție și faptă, între cum se așteaptă spectatorul și unde - și cum o percepe el și ce - fiindcă ea nu este nici așa și nici acolo unde o caută acesta.

Realitatea în sine este oricum: este și așa cum este, este și așa cum nu este, și de aceea Realitatea este măsura tuturor lucrurilor: a celor care sunt, fiindcă sunt, iar a celor care nu sunt, fiindcă nu sunt. Însă cum Realitatea este oglinda în care se reflectă observatorul, și cum unicul observator pe mărturia căruia poți pune preț ești tu însuți - adică Subiectul - și cum personajul acesta în lumea oamenilor este om, iar în lumea mirmidonilor-mirmidon[8], axioma devine „omul sau mirmidonul sunt măsura tuturor lucrurilor”.

— Da, sunt fericită! Dar sunt alta! Eu nu mai exist! Eu, cea adevărată, m-am pierdut!

Și, sfâșiindu-și haina străină de carne de pe ea, Alfa, într-o clipă de disperare, de fericire și de nebunie divină, Alfa se regăsește și redevine, pierzându-se.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 14*/1992

---

[8] 1. (La pl.) Populație antică care ar fi trăit în Tesalia și al cărei rege ar fi fost Achile. 2. P. ext. Persoană de mică înălțime. pitic. ♦ Fig. Om fără importanță, fără valoare.

SEMNELE

Zăpada este însângerat de roșie.

— Spune-mi, privind în viitor, ce-ai vrea să vezi?

— Nu știu! Nu știu… Lăsați-mă să dorm! Lăsați-mă să visez!

Semnele apar acum în toate anotimpurile, tot mai dese, tot mai evidente, tot mai elocvente.

Dee:

— Eu rămân la convingerea că sunt de bun augur, 0 punte de comunicare. Este adevărat că mesajul a fost ratat, dar este o reușită cu neputință de contestat din punctul de vedere al concepției. Un contact între… civilizații…

Ven (încruntându-se și strângându-și anteriul vătuit împrejur):

— Mesajul cui? Către cine?

Dee: (ceva mai puțin efervescent, dar cu elocvență):

— Cineva care are o posibilitate peste puterile noastre de…

Han:

— Eu aș zice că este vorba mai degrabă de un mesaj de ajutor - aici, pe munte, s-a rătăcit cineva care este în primejdie…

Dee:

— Cineva care folosește, pentru a ne chema în ajutor, o frecvență de câteva sute de mii de megahertzi și o intensitate de mai multe milioane de decibeli, așa cum

rezultă din calculele făcute de cei de la Bază? Nu, este pur și simplu absurd! Și apoi, nu a fost decodificat nici un mesaj...

Ven:

— Nu înțeleg de ce insistați pe ideea că ar fi vorba de un mesaj? Ce vă face să credeți asta? (își strânge gluga de la hanorac).

Celălalt, necunoscutul care se alipise grupului parcă printr-o nefirească întâmplare, geme înăbușit și ei se întorc spre el, privesc, dau din cap, apoi revin la discuție, ne mai acordându-i nici o atenție.

Han:

— Într-adevăr, dacă sunt niște „ei”, este urât din partea lor că ne-au făcut una ca asta. Fiindcă le era mai simplu așa, cei de la Bază au preferat să ne trimită pe noi aici să vedem ce este, direct, dar riscându-ne viețile, decât să plătească niște fonduri mai ca lumea și să descifreze mai întâi mesajul.

Ven:

— Mesaj sau nu, eu v-am avertizat de la început că s-ar putea să fie mult mai primejdios decât erau tentați să creadă ceilalți. Și, de altfel, ce ajutor putem da noi aici, în vârf, oricât de bine echipați am fi, și oricât de buni specialiști?

Den:

— Ia ascultați!

Se opresc și ascultă.

Ven:

— Un șobolan.

Han:

— Da nimic, un șobolan.

Un șobolan negru și mare se strecoară în penumbră. Han ia o piatră și aruncă după el. Șobolanul fuge înghițit de întuneric.

Dee:

— Dacă or fi, într-adevăr, așa cum s-a presupus, „străini”, proastă imagine o să-și facă despre noi. Tocmai aici și-au găsit și ei să vină: frig, întuneric și șobolani... Ați văzut ce mari sunt? Am auzit că sunt purtători de boli și paraziți: ciumă, holeră, rabie...

Ven:

— La Axă nu am văzut niciodată șobolani - sunt specie dată dispărută. Nici nu știam cum arată...

Celălalt se ridică brusc de jos, ia o piatră și aruncă după alt șobolan.

— Așa vă trebuie dacă nu mă lăsați să dorm! Eu mereu visez șobolani. Cât timp îi visez, toate sunt bune și frumoase: șobolanii rămân aici, în mintea mea și eu sunt învățat cu ei: doctorul mi-a spus că sunt urmarea alcoolului... șobolanii mei... Dar dacă mă țineți treaz nu îi mai visez și ei dau buzna aici, peste voi.

Han (punându-i mâna pe umăr):

— Calmează-te!

Celălalt îl privește cu ură. Mârâie:

— Eu sunt foarte calm. Dar așa vă trebuie dacă îmi faceți injecțiile alea cu doping: acum eu nu mai pot dormi și ei vin aici, peste voi. Eu sunt învățat cu ei: într-o noapte am visat că mănânc o zeamă neagră împreună cu ei și atunci a intrat cineva și șobolanii s-au strâns ciorchine și nu am mai văzut decât o ciozvârtă de picior pe care au tras-o până la zeama aia neagră și au aruncat-o acolo, probabil ca să o condimenteze, iar noi am mâncat liniștiți mai departe...

Dee:

— Termină! Stai acolo și taci!

Celălalt se așeză bombănind pe mantaua militară și tace.

S-a făcut ziuă. Expediția pornește mai departe. Ziua este mai puțin întuneric, dar este mai frig. Și semnele sunt peste tot. Începe iarăși țiuitul de miriade de decibeli.

Dee se apleacă și ridică de pe jos un semn.

Han:

— Aici sunt dese. Și când te gândești când a apărut primul câte măsuri de precauție se mai luau...

Ven:

— Mai țineți minte când am crezut că sunt cartele de computer? Eram la Ax, lângă cataracta cu antigravino de lângă Blackholl, cu Owen, partenera mea. Și ea a făcut, ca de obicei, o figură profundă, ca și cum ar fi pătruns un mare adevăr, ca și cum ar fi înțeles totul din prima clipă - a întors semnul pe toate părțile și a conchis că este ceva foarte, foarte important, pentru noi toți.

Dee:

— Eu îmi tot pun întrebarea din ce or fi făcute, fiindcă nu este în nici un caz un material terestru cunoscut. Însă, de data asta se pare că partenera ta a avut dreptate - este o femeie inteligentă sau cu fler - de „intuiția feminină”. Acesta pare să fie unul dintre cele mai importante evenimente ale istoriei moderne.

Ven:

— Owen inteligentă? Da de undei Este una dintre cele mai fade și sterile spirite din câte mi-a fost dat să înttlnesc!

Dee:

— Dacă a reușit să-și dea seama de la prima vedere de importanța semnelor, nu este de loc atât de proastă cât vrei tu să ne faci să credem și eu aș zice, mai iute, că ești gelos pe perspicacitatea ei.

Ven:

— Greșești! Nu ai înțeles nimic! Și-a luat pur și simplu un aer important și interesant și a spus și ea ceva care să lase impresia că a înțeles și că este foarte deșteaptă, dar de știut nu știa nimic și nici nu avea de unde să știe de semne pe atunci.

Celălalt își acoperă urechile cu mâinile și se strâmbă spasmodic.

— Spuneți-le să termine cu țiuitul ăsta odată! Nu mai

suport!

Han (calm dar persuasiv):

— Taci din gură și nu ne mai întrerupe din discuție: tu nu vezi că vorbim?

Celălalt însă nici nu l-a ascultat, privind uimit undeva, în spatele lor.

— Ia te uită câți șobolani!

Dee:

— Într-adevăr. Și ce mari sunt! cu cât urcăm sunt tot mai mulți.

Când se apropiase seara făcuseră iarăși focul. Ger. Și zăpada însângerat de roșie.

Celălalt se plânge iar că nu-l lasă să doarmă.

Mai sunt doar câteva ore de mers până în vârf și pentru acest motiv sunt tot mai febrili, tot mai agitați. Dar și tot mai tăcuți.

Șobolanii foiesc peste tot și celălalt se lamentează jalnic.

În zori adună încă *semnele* dimprejur în sacii special pregătiți cu care fuseseră echipați. Semne din ce în ce mai stranii și mai obscure.

Șobolanii au ajuns atât de mulți încât trebuie să-și croiască drum lovind cu toporiștile în dreapta și-n stânga. Țiuitul *se aude* foarte puternic: stau tot timpul cu gurile deschise ca să nu le plezească timpanele sub presiunea decibelilor.

În vârf, pe cer, se profilează o siluetă ca o așchie metalică.

Aleargă printre șobolanii care nu se mai feresc din calea lor ci, dimpotrivă, se întorc și îi mușcă de picioarele degerate.

Silueta se conturează pe cerul întunecat și, din apropiere, apare ca un schelet de astronavă sau ca un bot imens de șobolan de șvaitzer.

De jur împrejur movile de „*semne*”.

Și se aruncă, urlând mut, în șuvoiul materializat al țiuitului, arătându-și unii altora cu degetul cum șobolanii negri rod scheletul gigantic, smulgând foițele subțiri ale materialului necunoscut - dinții lor ascuțiți lăsând perforații în material - fâșii pe care ei le consideraseră cartele de computer și „*semne*”.

În spate, grota a cărei gură se deschidea spre schelet, amplificând cu miriadele ei de hertzi și decibeli de rezonanță piuiturile vălmășagului zbătându-se, îmbulzindu-se către adânc atrași ca de o misterioasă chemare, mușcându-se, împerechindu-se sau ronțăind fâșiuțele desprinse din Marele Schelet.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 85*/1994

SERIALUL

Acțiunea narațiunii se petrece în două planuri paralele: **Cei-de-Jos**, câteva triburi de sălbatici din epoca pietrei șlefuite târzii și începutul epocii bronzului, ființe barbare, angrenate într-un război cu substraturi religioase extrem de complexe și greu de înțeles astăzi în afara cadrului magic demult apus despre care nu au răzbit până la noi decât vagi referințe obscure prin filtrul surselor incerte și parțiale care au reușit să treacă peste hiatusul cenzurii unui mediu monastic extrem de circumspect cu orice nu se încadra strict în șabloanele de necontestat ale Cărților Sfinte.

Dar când luptele acestea lăsau combatanților scurte răgazuri să-și ridice ochii spre cer - cerul nu era așa cum îl vedem noi astăzi, ci o cupolă uriașă pe care se proiectau imaginile **Celor-de-Sus**.

„Asta se întâmpla înainte că bolta să se îndepărteze de pământ” - precizau bătrânii.

Pe atunci, toți Vedeau - și toți care aveau ochi să vadă, vedeau - același lucru: Spectacolul.

Când **Cei-de-Jos**, sătui de sângele încăierărilor, se lăsau pe spate, renunțând la cele ale lumii - puteau urmări Emisiunea.

Era ceva formidabil, cosmic, în relief, cu planuri expuse holografic în basoreliefuri pluristratificate modelate în aburul volatil și suav colorat al înalturilor. Personaje stranii, desprinse de contextul epocii, executau acțiuni complexe, uneori complet de neînțeles pentru barbarii

războinici. Era un spectacol formidabil, în serial, alcătuit din scene în culori pastelate, amplificat de racourci[9]-urile ecranului aceluia special care era chiar cerul planetei - un serial cu personaje episodice, ușor de recunoscut, care se implicau, sau poate își împleteau acțiunile cu faptele și mișcările ample ale **Celor-de Jos**.

Era ca un fel de oglindă gigantică în cer, sau reprezentau un model de urmat? Nu se știe.

Prin ce „noroc" locatarii acelei epoci a planetei au avut șansa de a participa la un asemenea spectacol unic? Ce preț plăteau pentru accesul la Simfonia Siderală a acelei Universități fără egal în istorie?

Unii pretind că pentru *acest spectacol* ei renunțaseră chiar la Paradis.

Și apoi, dintr-o dată, a venit Pedeapsa lui: „nu Vă voi mai face semn pe cer, căci sunteți un neam tare de cerbice - nu veți mai avea de la Mine alt semn decât semnul lui Iona![10]"

Spectacolul lua sfârșit.

Începea marea orbecăială a realității.

Dar cine, și în ce scop realizase Emisiunea aceea fără egal? Și de unde? Și prin ce mijloace tehnice?

O, spectatori năuci ai unor vremi năuce, studenți chiulangii! La ce fleacuri și mărunțișuri v-au stat ochii! Pe cer, deasupra voastră, Cineva transmitea Omenirii poate cele mai mari taine ale Cunoașterii, la îndemână, pentru

---

[9] Racursí, racursiuri, s. n. 1. S.n. Procedeu de folosire a perspectivei în artele plastice și în cinematografie, prin care extremitățile obiectului reprezentat apar apropiate, iar unele dimensiuni reduse. 2. Prescurtare.

[10] *„Neam viclean și desfrânat cere semn, dar un semn nu i se va da, decât semnul lui Iona proorocul. Că precum a fost Iona în pântecele chitului trei zile și trei nopți, așa va fi și Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, că s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; iată, aici este mai mult decât Iona"* (Matei 12, 39-41).

toată lumea. Ce ați înțeles voi din ele? Nu ați simțit nevoia să consemnați ceea ce vedeați fiindcă vi se părea că veți avea, că toți vor avea, întotdeauna, acces la acea „distracție” vi se părea vouă „ieftină”. Și astfel, până la noi nu a răzbit decât „raportul” uluitor al unui bard orb. Ceilalți spectatori și-au pierdut timpul cu îmbrânceli și alergături anoste după mărunțișuri cotidiene - în războaie fanfaronade sau în somnolență neatentă. În aula universitară a Divinității au ajuns cei mai puțin dotați și leneși elevi ai Istoriei - poate rudele potentaților unui alt ev, puși mai degrabă pe zgoande și hârjoană decât pe învățătură.

Când „scara la cer” s-a rupt, sub bolta deșartă oamenii au trăit dezastrul trezirii din visul unei opere-de-artă cât lumea. Holograma mirifică s-a împrăștiat în nori confuzi printre care scintiliau prelung și amenințător descărcările trăsnetelor și fulgerelor.

O legendă pretinde că Nababul care plătise cu marea lui Moștenire biletul la spectacol pentru întreaga omenire, a dat faliment, și că visul cel frumos al Epocii-de-Aur s-a prăbușit ca faldurile ce învelesc o statuie, la inaugurare, lăsând despuiate ciolanele goale ale ruinelor neterminate, ca noi, ale unui ev jumătate.

Alte istorii vorbesc despre defectarea Marelui Far al proiectorului acelui film straniu, de dincolo de lumi, adresat Istoriei, când sălbaticii năvăliseră, ajungând până în „cabina de proiecție”.

Prin unii autori se vorbește chiar despre moartea **Celor-de-Sus**.

Dar toate acestea sunt numai presupuneri, explicațiile propuse de naivitatea unor minți rudimentare încercând să-și explice un fenomen cosmic. Fiindcă, totuși, din când în când, în momente tainice, poate doar pentru cei aleși, Bolta se deschide iar în frânturi-de-bilet de o inestimabilă valoare, dezvăluind imagini colosale, de nebănuit, de

nedescris.

Unii pretind că, din pricină că legile lumii acesteia sunt strâmbe, Divinitatea face dreptate, oferindu-și darurile după alte criterii decât aprecierile părtinitoare ale oamenilor.

Și undeva, foarte departe și foarte sus, sau, poate, cine știe, în vreun loc sălbatic și necercetat, sau în adânc, „mașinăria” Marelui Proiector, emițătorul cosmic, mai funcționează. Și serialul continuă. O poveste tainică și tulburătoare, pentru perceperea și înțelegerea căreia doar noi nu mai avem ochi să o vedem, și comprehendăm.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 27*/1992

SUNETUL DE DEPARTE

ram Ta tam Ta tam tam Ta tam Ta tam tam Ta tam Ta tam tam

Tam-tamul bate neîntrerupt în haosul verde prin care cei doi se strecoară cu greu, cocoșați sub povara apăsătoare. Respirațiile sacadate au rezonanță în spațiul îngust ca într-un balon aburit. Crengile arborilor pitici, rășchiate, se agață în solzi, plesnindu-i peste viziere cu smocuri moi și ude, ca de cârpă. Arborii sunt stranii, nefirești, de nerecunoscut, în lumina filtrată a veșnicului amurg dominând deasupra rezervației, scoarța de pe ei pâlpâie roșie, asemeni unei cărni mâncate de lepră. Formele lor contorsionate par, din unele unghiuri, homunculi chirciți de trăsnet. De capetele de lemn atârnă bărbi lățoase de mușchi putrezi, ascunzând ochi orbi scufundați în găvane adânci. Doar brațele crăcilor, stârnite de trecerea celor doi se răsucesc să-i apuce într-o rugă mută, în vreme ce tam-tamul din hățișuri își bate pulsul neîncetat, ca o amenințare sau ca un indescifrabil avertisment.

— Ueria! rostește Humbra.

Glasul îi sună spart, răgușit. Ueria nu răspunde. Cu privirea roșie de efort, înaintează pas cu pas, deschizând drumul, smulgându-se cu furie încolăcelii vegetale.

Humbra mai face câțiva pași, după care se oprește. Își ridică viziera cu mâini tremurând de oboseală.

— Eu zic să poposim aici.

Ueria mârâie ceva neînțeles, dar se oprește totuși,

lăsându-se să cadă pe spate între brațele verzi care-l primesc, susținându-l.

Tam-tamul se aude mult mai clar acum, când nici un foșnet sau zgomot de pas nu-i mai acoperă glasurile.

Cei doi adorm instantaneu, de-a-n picioarele[11], sprijiniți din toate părțile de brațe întrepletite. Vizierele poliprismatice care-i ajută să se orienteze le atârnă căzute până la maxilare.

2. Din negură de vremi, rezervația este tabu. Legendele spun că aici este locul în care Strămoșii celor ce populează astăzi planeta au Devenit pentru prima dată. Ca urmare a unui fenomen de neînțeles, ființele slabe și lipsite de conștiința Ideii care fuseseră cândva Strămoșii celor de azi, s-au transmutat într-o bună zi, scuturându-și de pe trupuri blănile și îmbrăcând armuri de titan, wolfram și vanadiu, modulându-și boturile și colții subțiri de calciu în fălci puternice, apte de luptă, lăsându-și cozile și aripile atârnate în tufișurile junglei la care nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Plecați de aici, radiaseră în toate direcțiile spațiului fără hotar al Pustiei, însemnându-și drumul cu nenumărate urme ale trecerii Ideii, materializate mai întâi în vetre primitive, apoi în edificii, monumente, columne - vestigii sacre, menite să puncteze perifrazele Ideii, pentru ca, după secole și milenii de milenii, etapele Devenirii să ducă la formidabilele osuare de cuirase ce desemnează astăzi centrele coloniilor suprapopulate ale Pustiei.

Doar Ueria și Humbra s-au mai întors din multimilenara călătorie a Gintei, să caute aici, în scrumul organic al Vetrei, Semnul de probă înaintea Ideii, tulburând cu pașii lor grei liniștea LOCULUI unde, prin negura Istoriei, în jungla fără istorie a rezervației, veac după veac, nu a bătut tam-tamul neîntrerupt ca o chemare sau ca un

[11] Sic! - excepție de la „regula de fier‘ a lipsei lui „împ” - împicioare

avertisment. Ei răvășesc conglomeratul organic, zgâriind în căutarea răspunsului la Enigma pulsului ce bate peste tot acolo unde Absența își face simțită prezența.

Dar câtă vreme Ueria și Humbra dorm, închistați în mlaștina de VIU, tam-tamul s-a apropiat pe nesimțite, răpăind acum ca și când s-ar apleca peste cele două trupuri pustii în care vorbește Ideea. Tam-tamul este acum chiar în spatele primului strat de frunziș, chiar în spatele celui mai apropiat trunchi, chiar alături.

TATA tam Ta tam Ta tam tam Ta tam tam Ta tam tam Ta tam Ta tam tam

TATA tam Ta tam Ta tam tam Ta tam tam Ta tam tam Ta tam Ta tam tam

3. La marginea pădurii se deschide perspectiva amplă a unei văi înconjurate din toate părțile de verde. Zidurile de marmură, forfecate neregulat în ieșinduri și meandre, se luptă cu jungla din jur, într-o nestatornică biruință.

Nu departe de primul pâlc de copaci, în piscina cu apă cristalină, printre florile roșii fără nume, se scaldă, golași, firavi, cu pletele lungi scânteind ca soarele, un cârd de băieți și de fete. Nu au observat cei doi luptători tupilați în verdeață, cu simțurile și nervii tremurând de-ncordare.

Ueria îi face semn celuilalt să rămână pe loc. Strecurându-se până la scăldătoare, se aruncă asupra celei mai apropiate victime la fel de surprinzător cum țâșnește ziua din noapte, sângele din gâtul retezat, moartea din viață. Ghearele retractile se ițesc dintre solzii cuirasei, sfârtecând dintr-o singură lovitură.

Copiii fug care încotro. Ueria face semn spre cel ascuns și Humbra se apropie crâncen de trupul sfârtecat care a prins deja să se usuce și strângă, părăsit fiind de răsuflarea Ideii care s-a risipit.

Umăr lângă umăr, falcă lângă falcă, luptătorii își rotesc privirile crunte peste orașul de piatră. Caută mai ales către

imensa parabolă concavă, asemeni unei urechi îngropate. Amușinând aerul încărcat de miresme bețive de parfum animal, cei doi pornesc într-acolo cu pași elastici. Copiii se pitulează din calea lor, scâncind. Glasurile junglei se îndepărtează, rămânând la marginea așezării, să-și cânte eterna chemare sau veșnicul avertisment de nepătruns.

4. Din apropiere, hemisfera se vădește o alcătuire scheletică, o rețea de bare întrețesute în ochiurile unei plase de forma unei urechi deschise către cer. Păsări mari se rotesc pe deasupra cuiburilor încropite la subsuoara înnădituriIor. Păsările au ochii roșii, iar aripile membranoase stârnesc în transparență tente de violet sub soarele gol. Pe măsură ce astrul zilei se scufundă în tării, prin fulguiala amurgului steaua cu trenă din slavă devine tot mai clară, apropiindu-se. Pletele ei de foc biciuie lent prin Universul pustiu, în vreme ce păsările bântuind acum noaptea cu fluturări târzii, țipă jalnic.

— Privește! îi arată Humbra uriașului cu pieptul sticlind de solzi.

Sub ureche strălucesc lumini, ca și când pământul s-ar fi deschis către Infern. Scânteile alergând pe pânza de păianjen a țesăturii întruchipează o ființă albă, îmblănită în incandescență. Humbra lovește cu blana înzăuată în scheletul urechii și un vuiet din ce în ce mai distinct se stârnește în gratii. Fantoma de plasmă se mișcă și din încrengătura metalică se ridică o voce hârâită, articulând icnit. Ființa de lumină se smulge din adânc spre cei doi, asmuțită, dar ochiurile plasei nu cedează și fiara albă urlă din gura albastră a urechii de metal.

Copiii orașului s-au strâns împrejur, furișându-se prin penumbra nopții. Milioane de fete și băieți cu părul ca soarele, străvezii în lumina stelei cu coadă care bântuie tăria. Ueria mârâie iritat de privirile rotunde holbate pe fețele smede, însă copiii nu se mai feresc și nu mai arată

prin nimic că s-ar teme de el.

Humbra, luându-și elan, lovește cu umărul în încrengătura urechii care auie prelung, răscolitor. Și atunci, făptura de lumină captivă în adânc prinde a vorbi, deșteptată parcă din somnul de peste veac. Cuvintele scrâșnesc rupte din metal, gigantice, cât lumea, scuturând orașul din temelii și ionizând atmosfera de deasupra până la cer. Dar nici Ueria, nici Humbra nu cunosc limba. Încremeniți, ascultă vocea din metal, în vreme ce scoica de purpură a cerului răspunde, picurând argint de stea în urechea deschisă. O rază străpunge din înalturi spre cornetul metalic, căscat avid către stele.

Forme exterioare ale Ideii, invocând-o prin excitare. Gesturile și vorbele deșteaptă Ideea. În purtătorii Ei spiritul se transmută. GÂNDIREA ESTE EMISIE STIMULATĂ DE IDEE.

Ea este atât de subtilă că nu poate fi nici văzută, nici pipăită, nici mirosită. De aceea, Ea nu poate fi numărată sau socotită.

Dar urmele Ei sunt semnele activității A = 2N. Împrăștiate pe suporturi materiale, urmele pot fi numărate, pot fi socotite. Înainte de a se ridica de la ele Ideea și după aceea. Diferența între ceea ce a fost și ceea ce a rămas este

numărul Ideii $N = N_{oe}^{-\lambda t}$

Dar ce a stimulat radiația în nucleul inert al trupurilor Ginte? Din ce este Ea alcătuită de vine împotriva Timpului?

Informația se mișcă negentropic, adunându-se acolo unde mai era. Pentru Idee, Timpul curge invers. Căci viteza Ei este mai mare decât a fulgerului Luminii. Ca gândul se prăbușește Ea printre aștrii, și când o Gintă este atinsă de sufletul Ei, Ginta se transmută. Dacă masa Gintei este suficient de mare, numărul Ideii crește în lanț, îndreptându-se către Punctul Critic al reacției. Iar după explozie, rămân căderile să bântuie prin Haos. Gintele

peste care se abate căderea, se transmută.

Dar care este perioada de înjumătățire $T_{1/2} = 0,693/\lambda$? Ce constantă de dezintegrare λ corespunde Ideii și ce specie nucleară dezvăluie?

Doar cunoscând numărul Ideii se poate calcula vârsta medie τ (teta) = $1/\lambda$ aflându-se cifra începutului și Sfârșitului.

Aceasta este Fizică ideii.

5. Ploaia de lumină venind de dincolo de oceanul de spațiu și timp a căzut peste urechea de metal, care s-a înfiorat de o tainică rezonanță. Micile glasuri ale materiei din care era alcătuită s-au adunat treptat într-un ton unic, atotputernic. Făptura de plasmă de la temeliile eșafodajului s-a spart, măturându-i cu suflul ei aprins pe cei doi luptători. Într-o singură clipă, Ideea s-a desprins de ei, risipindu-se în gloata adunată împrejur spre a primi ofranda luminii celor două torțe vii. După aceea, ființa de plasmă s-a strâns înapoi, în adâncuri, și noaptea a redevenit stăpână. Cometa își flutura iarăși pletele prin abis.

Strângându-și creasta masivă între labele înzăuate, Ueria se zvârcolea în praf. Aruncat cât-colo, rostogolit, dat peste cap, Humbra zvâcnea dureros. Urechea reverbera într-un sunet ce scotea Ideea din capete așa cum suge sorbul Pustiei pulberea fină a nisipurilor rătăcitoare. Trupurile celor doi luptători nu mai erau decât forme transmutate, stafidite, scurmând inconștiente pământul.

În zorii zilei, când astrul tăriilor și-a înălțat privirea peste orașul din junglă, doi copii cu plete lungi, ca soarele, purtau de mâini către hățișuri luptătorii ofiliți de Marea Întâlnire. Solzii de pe ei se scuturaseră lăsând carnea jupuită să se dezvăluie, roșie. Găvanele ochilor se holbau goale. Brațele uscate se contorsionau în spasme teribile.

Părăsiți la marginea junglei, cei ce fuseseră uriașul

Ueria și temerarul Humbra își întrețesuseră brațele cu brațele vinete și verzi. Picioarele li se afundaseră în lutul reavăn. Din scoarță le crescuseră emanații moi. Părul le putrezi, acoperindu-i cu totul. Iar seva prinse a pulsa în ei sacadat, bătând în trupurile osificate ca într-o tobă:

TATAtata TATAtata TATAtata TATAtata

Sursa: *Jurnalul SF nr. 34*/1993

UBIQ

1. Luna strălucește înghețată și rece pe cerul senin. Cele două umbre merg prin noapte către gară, tăcute, printre construcțiile orașului muncitoresc ce-și înalță împrejur ruinele ca noi ale blocurilor.

Plecăm, pentru prima dată după foarte multă vreme singuri, într-o nedefinită călătorie, fără să știm unul de altul. Tu te duci la Universitate. Eu, la sanatoriu.

2. Pleci, pentru prima dată după ani și ani de repetată obișnuință a traiului în a comun cu „ sora dată ție” de Maica noastră Biserica - pleci de astă dată singur la drum lung. Cea dată ție te-a părăsit, întorcându-se la părinți. Și-a luat cu ea copilul de-acum major după legile Imperiului și a plecat, după disputa fără noimă pe tema banilor, care reprezintă o problemă. Ce ți-o fi venit să-i propui să renunțe la serviciul de slujnică? Ce idee e aia să te urmeze, după schimbarea statutului tău social? Cum să supraviețuiască doi oameni și un copil doar dintr-o bursă umilă de student proaspăt admis (ca să nu spun trimis: L'an quatre cens cinquante six, je, François Villon, escolier”...) la o Universitate atât de „ne-mai-pomenită” (adică atât de rar pomenită) cum este Ubiq[12]? Cum să trăiești dintr-o bursă, dintr-o singură bursă acordată pe cine știe ce criterii, de vreun potentat în Ziua Prinosului de Slavă?

---

[12] Din lat. ubique. - (Care se află) în același timp în două sau mai multe locuri. ♦ (Care este) în orice loc, peste tot.

Şi, uite aşa, rămâi părăsii să te frămânţi şi zbaţi cu grijile unei plecări precare la cursurile unei instituţii unde atât de târziu ai acces - aş zice aproape bătrân - unde eşti repartizat în mod „reparator” de noua conducere a Sanctei Hernandad, după ce Inchizitorul cel Rău, care după ce-a condamnat pe atâţia pentru erezie, a fost condamnat, la rându-i. Însă asta abia acum, când viaţa ta a fost pe jumătate trecută, cu întreaga tinereţe împroşcată de veninul unei uri de neînţeles pentru Cultură - şi nu se ştie pe ce criterii, Sancta Hernandad te încadrase şi pe tine în această mult-hulită categorie socială de „intelectual”, fără să ţină seama că nu erai şi nu fuseseşi niciodată licenţiat în nimic şi că nu lucrai decât ca simplu truditor cu braţele şi cârca.

Actualul Sinedriu repara, se pare, o greşeală trecută - şi, dacă tot suferiseşi ca „ inteligheţia”, erai ajutat să-ţi dai examenele de jure, să parvii, chiar să parvii la acest statut, într-una dintre Instituţiile Ordinului.

Din păcate, întotdeauna Puterea s-a aflat într-un raport direct proporţional cu Cultura, şi doar privind la stadiul jalnic al Culturii acestui sfârşit de mileniu al Istoriei în care ai fost nevoit să vieţuieşti şi ţi se strânge inima cu gândul la precaritatea Puterii. Fiindcă întotdeauna Cultura a fost apanajul Puterii, chiar atunci când în locul divinului preasfânt tronează satanicul; iar când Puterea se mulţumeşte cu o cultură a efemerului, ca în zilele noastre, înseamnă că este slabă şi incapabilă să se refacă. Fiindcă doar Cultura face Puterea dominantă. Iar actuala Putere nu este dominantă, fiind lipsită de Cultură. Ca şi cea care a premers-o viază, săracă şi urâtă, pe ruinele unei culturi apuse, în descompunere. Şi Puterea aceasta, şi cea anterioară, au fost slabe, nu dominante, inchizitoriale şi poliţieneşti.

3. De când s-au stins rugurile Sanctei Hernandad pe

care erau aduși la dreaptă credință ereticii, nimeni nu mai citește nimic. Toți se scuză că nu mai au timp, că sunt prea scumpe cărțile, că nu mai sunt, ca înainte, de înțeles, ci că se comercializează numai bucoavne cu texte încurcate și complicate - dar, în realitate este altceva: Slăbiciunea - Slăbiciunea Puterii.

Și eu, până și eu, îți mărturisesc că am renunțat, mai întâi să mai citesc, considerând că parcursesem deja destul și că am ajuns suficient de puternic încât să mă pot disputa în lumea asta a succedaneelor culturale.

În primele zile am fost entuziasmat - aveam acum mult mai multă vreme decât înainte - mă puteam uita la televizor, puteam frecventa cu asiduitate slujbele religioase participând la întregul ritual, ba îmi mai rămânea vreme să rezolv și jocuri de Rebus sau să joc șah, în curtea mânăstirii, cu neofiții.

— Nu mai citești deloc? mă întreba uneori „sora mea”, dată mie de Sfânta noastră Mamă a tuturor - Biserica.

— Nu, îi răspundeam. Am citit destul. La ce-mi folosește însă lectura?

Îmi folosea, dar pe atunci nu-mi dădeam seama de asta, fiindcă nu eram în stare să intercorelez stările mele de slăbiciune, încă foarte rare pe atunci, cu absența accesului la cultură și cu slăbiciunea Puterii. Credeam că doar nu mă simt eu bine, așa, fără nici un motiv precis.

Numai că slăbiciunea s-a accentuat și curând am simțit nevoia să mă las și de scris. Am ajuns să nu mai rezolv nici măcar Rebus. Mă includ, treptat, într-un plan de abulie apatică generală, fiindcă nu mai realizez că pentru orice om Cultura înseamnă Putere și contact cu Puterea.

Stau în curtea Institutului și te aștept să vii. Pentru mine, Universitatea ta este sanatoriul meu. Tu ai fost trimis aici pentru repararea unei greșeli istorice. Vii aici la studii. Eu am fost adus ca să-mi refac sănătatea pierdută. Pentru o vreme vom fi colegi, poate prieteni.

Luna rece se oglindește orb în ferestrele întunecate ale clădirii din blocuri masive. La Ubiq, greierii cântă în iarba înaltă, necosită, din parcul inundat de flori. Sălciile își despletesc ruina peste întunericul apei. E târziu. Unde ești?

4. Ușile se mișcă scârțâind, împinse de vântul toamnei. În casa goală, părăsită acum de ambii soți, fantomele (goii) se mișcă leneș sau fulgerător între oglinzile prăfuite: raze de soare sclipesc în cristalele colțuroase. O vișină putredă pe fundul unui pahar murdar. Și ciripitul vrăbiilor.

Septembrie.

5. Intră (!) pe poarta Institutului după drumul lung făcut cu trenul printre pădurile de pini japonezi și brazi canadieni. Gara orășelului universitar este plasată departe de Așezare. „Așezare”... Ce straniu sună să numești „așezare” o singură clădire cu înfățișare de palat și care nu are decât o singură încăpere. Fiindcă Universitatea Ubiq de pe faleza potopită cu alge brune a Oceanului nu are decât o singură încăpere. Dar de fiecare dată alta.

Pe stâncile de la țărm, unde valurile vin să se spargă răvășind pletele brune ale algelor, stă o femeie tânără și frumoasă, probabil o viitoare colegă care seamănă puțin cu „sora dată ție” de departe - da, parcă... sau e numai o iluzie cauzată de dor? Cu ochii pierduți în zarea albastră și senină femeia stă cufundată în gânduri. Pe aici toată lumea este cufundată în gânduri.

— Aiurea „cufundată în gânduri”!

Glasul răgușit zbârnâie malițios.

— Pozează! Doar pozează. Toate sunt învățate să pozeze, din cea mai fragedă copilărie. Li s-a spus că le stă bine să apară așa, „gânditoare” - și ele „au învățat” poziția, ca la Yoga, postura (melodia, nu și cuvintele) și se prefac, prostește, meditative. Nu e nici un alt animal, în afară de

om, care să mimeze cu mai multă impertinență rațiunea.

— De ce vorbești așa de ele? întreabă celălalt, cu vădit reproș în glas. Ai fost tu în mintea lor, în capul vreuneia dintre ele, ca să știi dacă gândește sau nu?

— Mimează, ascultă-mă pe mine! Toți oamenii mimează asta cu multă nerușinare. Am fost o dată la un turneu de șah... La mese stăteau bărbați serioși, cu capetele grele proptite în mâini, aplecați asupra tablelor cu piese. Plutea o atmosferă, am putea spune „lucrativă”. Ai fi jurat că gândesc. Dar, dacă te uitai la ce mută ei acolo, pe caroiajul tablelor, ai fi rămas surprins, în majoritatea cazurilor, de stupiditate deciziilor luate, și dacă-i urmăreai mai atent, ai fi rămas convins, ca și mine, că mimau gândirea cu tupeu și nonșalanță, ca fata asta de pe faleză. Și o mimau atât de grosolan încât rarele persoane care jucau realmente logic, te întrebai dacă nu cumva reacționau așa nu din rațiune, ci dintr-un fel de... joc al numerelor mari - căci se jucau atâtea partide că era musai ca unele să cadă și peste variante aparent logice. Probabil că învățaseră până la un punct niște mișcări considerate drept corecte de specialiști, și ei le reproduceau acolo fără umbră de gândire sub frunțile lor înalte - le repetau fidel și sârguincios, întocmai și fără abatere, numai printr-un act de pură memorizare, care doar atunci când înceta, la capătul suitei reținute mai mult sau mai puțin fidel de diletant, lăsa, nudă, lipsa deplină a oricărui gând coerent.

— Da, știu, zise agasat conlocutorul. Acum o să începi iar cu teoria aia a ta despre Cultură și Putere...

— Ce să fac dacă sunt posedat de problema asta - de raportul între Cultură și Putere. Fiindcă nu pot uita antipatia cu care așa-zisa Putere, care s-a vădit, în realitate, de atât de scurtă vreme atât de slabă și fragilă, se ambiționa în ritualurile ei perpetue de a umili Cultura. Reprezentanții Puterii nu vedeau niciodată în mine un simplu slujbaș, ca oricare altul, ci „un om de Cultură”, pe

care ei se simțeau datori să-l îngenuncheze, punându-i un prag în cale, un prag de sus scund, ca să-l silească să se aplece din mijloc înaintea lor. Nu sunt nici eu un tip prea înalt, dar să observi: când piticii edifică un monument ciclopic, insistă în a-i face ușile cu pragul de sus josnic, ca să te silească să te apleci, fie și fără voie și silit de împrejurări, înaintea lor! Cred că e și ăsta un criteriu după care poți să recunoști un om cu adevărat „mare”. Tot așa, inculții au o aversiune înrădăcinată pentru mâinile curate ale cărturarilor - deși este evident că Puterea, chiar când este a inculților, nu înseamnă nimic fără Cultură. Iar meseria scrisului necesită mâini curate. Ca și medicina.

6. Intrarea în Universitate se făcea printr-o ușă masivă de stejar cu încrustații în motive geometrice și florale. Când Ubiq, conducătorul grupului a deschis-o, lăsându-te să intri, ți-a șoptit: „Simte-te ca acasă! Ești liber să beneficiezi de tot ce se află aici!”

„Tot ce se afla acolo” erau, la prima vedere, doar pereții încărcați cu cărți și mesele de lectură. Îți pui jos rucsacul, la picioare, și iei una dintre cărți. Te duci cu ea la o masă, ca să o răsfoiești. Un titlu necunoscut și interesant. Ca majoritatea celor din rafturi. O deschizi, dar nu e o carte obișnuită. Prin nu se știe ce efect „modern” - tehnică de ultimă oră, poate electronic, poate de altă natură, prima pagină, toate paginile, la oricare dintre ele ai deschide-o, prezintă un cadru floral din care o persoană simpatică îți face cu ochiul. Fotografia mișcătoare te întreabă șoptit, cu voce de foșnet de hârtie:

— Ești nou aici?

— Da, îi răspunzi, uluit, șoptit doar din buze, sau poate doar cu glasul minții.

— Mi-am dat seama, îți spune „poza”, care acum seamănă parcă puțin cu Ubiq, îndepărtata ta „soră dată ție”, de care îți e foarte dor. Pe mine mă cheamă Ubiq,

spune fotografia mișcătoare. Pe tine cum te cheamă?

7. E o carte de biologie. Dar putea fi foarte bine de filozofie, de exemplu, sau de oricare altă știință sau artă. Nu o aleseseși în mod special pe aceea - apucaseși la întâmplare un cotor din raft să te uiți ce este, trecându-ți vremea până la ora mesei, sau până când te așteptai să vină cineva să te conducă la chilia ta, sau, dacă dormitoarele ar fi fost comune, să-ți spună:

— Uite, ăsta este patul tău. De aceea, poate, a fost cu atât mai neprevăzută „prezența” aceea ciudată dintre file.

— Eu sunt mentorul tău spiritual - a șoptit Ubiq. Ai să mă găsești, special pentru tine, în toate cărțile din această bibliotecă. Împărțită pe materii, sunt tot eu, în fiecare dintre ele. Unică în pluralitate. Până și „conducătorul grupului”, sau ceea ce ai numit tu așa, eram tot eu, numai că la momentul respectiv n-ai știut să mă vezi. Acum îți dai seama că eram tot eu?

Rememorezi persoana cu ochii minții: buzele roșii, buclele diafane ale părului ieșind de sub cagula mazettei, culoarea ochilor dragi - și șoptești cu glasul gândului, pe care Ubiq se pare că-l percepe și în care comunică la rându-i:

— Da, șoptești. Ai dreptate.

— Toată lumea, aici, în afara ta, sunt eu.

8. N-are nici o logică. Dar realitatea, să știi, este și ilogică. Printr-un act de voință, noi ne străduim să-i restrângem ilogicului arealul într-o cât mai strâmtă și îngustă striațiune, într-un pliu-cortical-de-realitate, spațio-temporal, astfel încât să nu ne incomodeze în gesturile și faptele noastre. Dar atotcuprinzătoarele noastre sisteme logice doar par să explice lumea în ansamblul ei. Legile pe care le știm noi au, fiecare dintre ele, o limită de aplicabilitate destul de strictă. Și orice sistem logic are o

verigă-lipsă (îți spun asta pentru că suntem la capitolul Biologie și întreg sistemul lui Darwin se învârte în jurul acestei idei, deloc străină de religie, fiindcă nu întâmplător Darwin a fost o față bisericească). Ori de câte ori Știința ajunge la impactul cu Iraționalul însă, ea își amintește cu jale (ca păunul când își vede picioarele) că întreaga ei trufie „nezdruncinată” se bazează, de fapt, pe Logică, iar Logica, esențializată și denudată în limbajul matematicii, pornește și ajunge în cele din urmă de la, și la tautologia: „zero este egal cu zero”. Rezolvăm totul logic cu ecuații gândim logic în ecuații complexe, numai că, din păcate, orice ecuație nu e decât un zero egal cu zero - monada lui Leibnitz cu care încercăm, disperați, să ne convingem, în absența posibilității de a evada altundeva, că „lumea aceasta este „cea mai bună”. Dar Lumea Aceasta este așa cum este. Și zero este egal cu zero.

9. Viața în Universitatea Ubiq este monotonă și liniștită. Îți petreci câteva ore în bibliotecă, întreținându-te cu Ubiq printre rafturile cu cărți curate, ca noi. Clădirea are pereții tapisați cu cărți - milioane și milioane de cărți (chiar, oare cât o fi producția editorială, fie și numai într-un singur an, a uneia din limbile la care ai acces?). Toate exemplarele sunt legate în piele și arată, toate, surprinzător de proaspete, ca abia-ieșite din legătorie; și elegante - ediții de lux, adevărate opere de artă tipografică.

Biblioteca respiră un aer de lume nouă, a viitorului. Un aer de „altă lume”. Razele soarelui taie spațiul de sub cupole în diagonală poposind încremenite pe acajuul sau albastrul-de-Veronese al cotoarelor pe care literele aurii sculptează basoreliefuri miniaturale regulate și plăcute ochiului. Există chiar și un „ceas” al cărților, pe care limbile soarelui răzbătând prin ferestrele cupolei înalte arată cu o precizie a lor orele Universului.

Cărți fără praf. Cărți imaculate, fără pată. Cărți fără

cărți. O lume inedită, a fariseismului cărturăresc pur și ingenuu, în care te afunzi ca într-o lumină lină, concentrându-te în liniștea deplină a unei insonorizări cu grijă pregătită și păstrată. Aici nu mai e, ca afară din Ubiq, zgomot, dezbinare, agitație - ci e un spațiu special, destinat meditației și lecturii - un spațiu sacru, de liniște deplină, în care atenția e apărată de construcția diamantată din piatră, lemn și sticlă, care să o protejeze să nu mai fie sustrasă de nimic de la actul de pătrundere a marilor taine printr-o muncă asiduă de țesătură fină desfăcută cu grijă de pe ideea pură, până la care Ubiq te călăuzește cu pași neauziți și subtili. Nu poți rezista aici prea multă vreme, în volumul în care se poate nărui până și de un scârțâit de scaun, sau de o simplă tuse - în volumul în care tronează numai Ubiq: paznicul și călăuza mută prin lumea fără sunete a cărților.

După baia zilnică de liniște ieși pe unica ușă a aulei, dar nu mai nimerești tot în parcul cu pini al palatului Universității, ci în sala de mese. E o ușă specială, traversând Universul Culturii prin transpațiu, imperceptibil. Nu are nici măcar vreo luminiscență mai specială, care să te avertizeze. Arhitecții au conceput încăperile cu o singură ușă polifuncțională.

În sala de mese, tacâmuri de argint așteaptă lângă farfuriile și paharele curate. Și dintr-o dată sala se umple de persoane identice - Ubiq în zeci de exemplare care iau loc și mănâncă în tăcere sau schimbând șoapte scurte. În cupluri, două câte două, față în față, cu gesturi line și delicate, Ubiq mănâncă. Ubiq din fața mea, perechea mea, îmi zâmbește și mă întreabă dacă-mi place mâncarea. Gust din alimentele de pe farfurie și mă pătrund de aromă și parfumul lor tare ca și de gustul înțepător al mirodeniilor și îi răspund, zâmbind la rândul meu, că da. Seamănă, de-acum, extraordinar de bine cu „sora dată mie”, cu îndepărtata mea „soră dată mie”. Dar nu e ea, totuși. Are

într-însa ceva diafan, ceva volatil - o aromă pe care nici o femeie din lumea vieții mele cotidiene, cu serviciu, casă, muncă anodină și șefi de birou îndărătnici și răi, salarii mici și alte asemenea probleme vulgare ale existenței vizând eventual și prețurile piețelor - nici una dintre femeile realității nu era asemeni cu Ubiq.

Fiindcă Ubiq era altceva - un personaj din lumea cărților și a viselor frumoase.

10. După masă, când ieși pe ușa cantinei, ajungi în grădina Universității. Te plimbi la braț cu Ubiq - are o rochie albă, cu dantele învolburate cu care mângâie lujerele florilor primăverii din jur, iar copacii podidiți de petală albă și roză cern de deasupra o ninsoare de vis. Aici parcă ar fi încă primăvară și vară. Din loc în loc, anacronicii crini își desfac potirele de esențe grele. Pe malul îndiguit cu piatră masivă, spartă pe alocurea de bolte ogivale în ocnițe și tainițe ferestruite la picioarele cărora apa Oceanului se întinde într-o oglindă liniștită ca un lac uriaș, întunecat, pe malul căruia așteaptă (parcă pe voi, special) o barcă spărgând vraja sub clar de lună în unde mici în care frunzele toamnei se aștern lin, metalic și organic, peste freamătul neîntrerupt al actiniilor de pe pietrele de sub apă clară.

Rasa ta cenușie și rochia ei albă cu glugă au în ele ceva alegoric. Undeva, în depărtare, doi câini, unul alb și unul negru, se hârjonesc între ei într-un vârtej de blană.

— Știi, îi spui, semeni grozav cu „sora dată mie” din lumea...

— Din „lumea cealaltă”, zâmbește Ubiq. Știu. Fiecare vede în mine ce vrea să vadă, ce îi e lui drag să vadă.

— Și cum ești Tu de fapt? o întreabă.

— În fel și chip. Sunt și așa cum mă vezi tu.

— Ești frumoasă și bună, îi zici.

11. Numai noaptea îți lipsește femeia de lângă tine. Fiindcă dincolo de ușa care dă mereu în altă dimensiune, Ubiq nu te însoțește niciodată în chilia dormitorului tău. În schimb o poză a ei de pe peretele camerei îți zâmbește înaintea stingerii.

12. — De unde atâta ură la toți marii înțelepți ai lumii pentru mâinile curate ale cărturarilor? De ce-i desconsideră, cu atâta ciudă, și Lao-Tzeu[13] și Iisus?...

— Iisus numai pe cei fățarnici! precizează Ubiq, ridicând degetul a luare aminte.

Discuțiile și plimbările voastre caste au rămas singurul lucru frumos din viața ta, care ar trebui să fie acum, prin împlinire, un lucru desăvârșit. Dar nu e așa. Te chinuie depărtarea de femeie și evanescența lumii artificiale prin care te petreci.

Și teamă.

13. Atunci când ai o activitate intensă, timpul se scurge impalpabil ca fumul. Durerea din suflet pentru pierderea „surorii tale date ție” cu care te-a obișnuit, pare acum compensată de Ubiq: nenumăratele soții pure dar binevoitoare cu care ai posibilitatea să te plimbi și să discuți în parcul Universității sau printre coloanele înalte ale sălii de expozeu, sau chiar prin firidele bibliotecii sau la mesele cantinei - că nimeni nu-ți mai atrage atenția acum să păstrezi liniștea și, dacă ai fi mai nesimțit, ai putea proceda ostentativ, violând tabietul. Dar nu o faci.

---

[13] Lao Zi (chineză: □□, pinyin: Lǎozǐ; alte variante de transcriere Laozi, Lao Tse, Laotze sau Lao Tzu, numele se traduce prin *Bătrânul Maestru*) este un filozof chinez, a cărui naștere este cel mai probabil databilă în jurul veacului VI înainte de Hristos. Este figura fondatoare a taoismului și autorul cărții de bază a acestuia, Tao Te Ching - Cartea Căii și a Virtuții.

14. Într-o zi, deschizând o carte nouă, rămâi surprins descoperindu-ți poza alături de a ei. Chipul tău, propriul tău chip, îți zâmbește, mai tânăr parcă, dintre file.

— Te bucuri? te întreabă Ubiq.

Nu simți nici un sentiment deosebit, deși ești conștient că sunt oameni care și-ar fi dorit din tot sufletul să-și vadă numele și poza pe o carte, așa cum ți-o doriseși și tu mai înainte. Numai că, în condițiile date, bucuria ta este estompată de neîmplinirea sentimentală.

15. După aceea, treptat, fiecare pereche de Ubiq a început să fie dedublată de alter-egourile mele. Nu mai eram unic în Ubiq, ci unul printre alții asemenea mie. Până în ziua când m-am pomenit singur la masă, alături de toate perechile mele cu Ubiq.

— Te bucuri? Acum ești iar sănătos. Poți să pleci acasă. Ai văzut ce bine e în sanatoriu?

— Te bucuri?

— Te bucuri pentru noi?

Nu, nu mă pot bucura pentru bucuria altor euri ale mele. De trăit, trăiesc doar prin mine.

Îmi iau rucsacul de „student” și ies intempestiv pe ușa Universității Sanatoriului Ubiq, care răspunde direct în gara pustie, de astă dată. O Ubiq palidă și încercănată, urâtă și ridată, îmi răspunde bosumflată din spatele ghișeului că la primul tren nu mai sunt locuri. Iau un bilet în picioare și ies pe peronul pustiu. Deasupra șinelor adunate-n snopi, o lună murdară își ridică fruntea obosită și mâncată de vărsat.

Iau primul tren și mă întorc în orașul muncitoresc. Acasă.

Direct de la gară mă duc la casa „socrilor” - la casa Părinților „surorii mele dată mie” spre a-mi fi luată... - aștept vizavi, la pândă - e destul de interesant și straniu să faci pe polițistul amator în propria ta casă și față de

propria ta existență; - și într-adevăr, ca pentru a-mi sfâșia sufletul definitiv, într-un târziu, pe poarta casei iese fosta mea „soție”, *soția* mea *eternă,* cu mine însumi la braț. Dar cu un mine însumi indiferent mie. „Soția” mea Ubiq, care m-a uitat cu atâta ușurință, regăsindu-mă fără probleme în altul ca mine, identic, neimportant, același.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 16*/1992

CALUL

Ceața nu s-a risipit încă, așa că, alături de casă, formele grajdului se estompează din ce în ce. Contururile cele mai îndepărtate se șterg complet. Înăuntru, în grajd, se aud caii cum fornăie și tropăie lovind în pământ cu copitele. Miroase a fum și a balegă.

Ușa casei se deschide scârțâind și grăjdarul încins în șorț de piele se întinde și cască în prag înainte de a merge la fântână fluturând din canta care se izbește de coapsă la fiecare pas. După ce adapă caii, le dă nutreț în iesle și caii sforăie și se înghesuie împrejur. Soarele a răsărit și razele lui pătrund în fuioare prin crăpăturile dintre șipci. Caii sânt negri, suri, roșii, pătați. Unul e alb. Acesta nu se înghesuie printre ceilalți, stând retras în partea mai întunecată a grajdului.

Când caii termină de ronțăit grăjdarul îi scoate câte unul, îi înhamă la atelaje, după care căruțașii pleacă spre câmp cu ei, pocnind din bice și strigând. Numai calul cel alb a rămas în grajd. Niciodată grăjdarul nu îl scoate și, când agitația se liniștește, calul alb se plimbă agale prin compartimentele pustii ale grajdului gol. Miroase ieslea, dar nu mănâncă.

Grăjdarul intră iar, face curat se uită la calul care, cum stă în semiîntuneric printre razele ce se întretaie, pare că-și desfășoară sub tavanul scund perechi, perechi de aripi luminoase și străvezii. Calul cel alb are pieptul larg, picioarele subțiri, gâtul curbat nervos. Grăjdarul aduce altă găleată cu nutreț și o varsă în ieslea de lemn. Sub

razele picurând, grăunțele strălucesc roșu, ca jarul din vatră, de parcă nu ar reflecta, ci ar iradia lumina care umple grajdul. Calul cel alb se apropie, își cufundă botul în movila de lumină și începe să ronțăie, ridicând mereu capul și scuturând din el, pentru a-și întoarce apoi iar botul în înflăcărarea pâlpâind aprins, ca aurul dintr-o visterie de troli.

Peste zi, pe drumul către câmp nu trece nimeni. După ritualul anodin, grăjdarul s-a dus în treaba lui. Calul dormitează privind prin crăpăturile scândurilor undeva departe, în zare, dincolo de drumul prăfos, dincolo de pusta nesfârșită, dincolo de formele îndepărtate ale dealurilor domoale de mare încremenită.

Seara, caii se întorc umplând atmosfera de praf, de scârțâit de roți, de iz de transpirație, de nechezat și de tropot. Grăjdarul îi țesală pe rând, le dă mâncare și îi adapă cu grijă, iar calul cel alb se trage din nou la o parte în firida cea mai întunecată a grajdului. Cu ochii în pământ, scurmă cu copita din față, iar nutrețul de alături mai sclipește încă în întuneric, aprins de ultimele raze piezișe ale apusului ce cad tocmai în cotlonul, afund, ca un semn.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 6*/1992

AMĂNUNT DE BUTAFORIE

Gri fusese întotdeauna un privilegiat printre ceilalți copii din mahala. Și asta din mai multe puncte de vedere: fiindcă era blond, plăcut la înfățișare, fiindcă lua note mari, fiindcă primea conturi de distracții mai multe de la părinți și, mai ales, fiindcă avea o prietenă Rita, motiv pentru care era în special invitat de toți ceilalți.

Seara, Gri își punea costumul sport de salopetă, scurta neagră de scai, pălăria cu boruri largi și pleoștite, pe care o luase de la secția de teatru a colegiului cu ideea că arată mai bărbat cu ea, își înfigea o țigară în colțul buzelor de care trăgea în jos într-un rictus cât mai amar și dezamăgit cu putință, și o pornea cu pas domol către casa iubitei.

Rita aștepta zâmbitoare și tandră să se sărute în semiobscuritatea camerei ei decomandate, să se pipăie într-un delir senzual și să-l refuze de fiecare dată, delicat, însă irevocabil.

Drumul spre Rita trecea prin parcul potopit acum de zăpadă, apoi pe bulevardul cu lumini spectrale și, în cele din urmă, pe dinaintea magazinului de distracții mecanice în vitrina căruia, într-un acvariu special amenajat între anumite ore pe zi, manechinele jucau tenis la perete, dansau ori înotau sub clopotul de antigravitație.

Gri avea 17 ani, îi făcea curte Ritei, și era îndrăgostit de cel mai scump manechin din vitrina magazinului de distracții mecanice. În anul acela a fost o iarnă spălăcită și zile obtuze urmau nopților de cristal tăios. Manechinul era blond, și nu avea nici un cusur în afara gesturilor nițel cam

prea sacadate și prea precise. Trăsăturile feței și contururile corpului erau de o suavitate nefirească, inumană, și Gri se oprea de fiecare dată când trecea pe acolo înaintea vitrinelor acvariului, întârziind mult timp să urmărească făcătura ațâțătoare de dincolo de sticla groasă. Prețul exorbitant al mecanismului îl făcea inaccesibil tuturor adolescenților din mahala, fii de oameni amărâți, copchii jinduind, bântuiți de pofte irealizabile, după orice ar fi semănat mai mult sau mai puțin a sex, fie el natural sau ba. Gri era cel mai înstărit dar tot nu-i dădea mâna să-și satisfacă dorința - deci, cu atât mai mult, cum ar fi putut atunci Augustin cu cei șapte frați ai săi veșnic flămânzi, purtându-se travestiți în uniformele asistenței sociale, sau eu, sau tu, cum ne-am fi putut permite noi fie și o prietenă căreia să-i facem vizite la domiciliu, o Rita oarecare din vreo familie modestă, darămite manechin de lux. De aceea eu, tu, Augustin și ceilalți, ne jucăm de-a duelurile pe simulator în vreme ce Gri, după scurtul popas înaintea vitrinei cu acvariu, se scufunda în semiobscuritatea camerei izolate de restul apartamentului, loc unde părinții fetei nu intrau niciodată fără să bată mai întâi la ușă, și unde Gri se ducea ca la el acasă spre a o giugiuli și spre a fi refuzat până la urmă cu condescendență, dar iremediabil.

Dar iarna celor 17 ani a trecut, și în primăvara care a urmat, Gri s-a minunat ca pentru prima dată înaintea forței mirifice a naturii izbucnind printre dalele de ciment ale monstruosului oraș. Într-o singură noapte, mugurii plăpânzi se transformaseră în frumoase flori, ascunzând contururile colțuroase ale edificiilor. Noi ne-am despărțit de el pe una din aleile parcului, urându-i noroc. Apa unduia tainic sub clarul de lună. În drum spre Rita, Gri a trecut pe dinaintea vitrinei cu manechine fără să se mai oprească, dar ajungând la locul știutelor întâlniri, fata lipsea. Nu era nici acasă, și tocmai când Gri o pornise nehotărât prin

orașul podidit de floare și parfum de ceai nou, Rita s-a ivit din sens opus, atârnată de brațul unui bărbat cărunt purtând semnele GRUPULUI. Trecând pe lângă Gri, fata s-a făcut că nu-l vede, și câțiva pași mai încolo s-a îmbrățișat cu bărbatul puternic, matur, indiferent și aspru, așa cum îi șade bine unui conducător.

În ziua aceea Gri s-a oprit mai îndelung ca oricând înaintea acvariului. De fapt, a stat pironit tot restul nopții înaintea geamului dincolo de care preafrumosul manechin juca tenis cu o rachetă grea de oțel sclipitor. Mișcări automate, perfecte, sacadate, se succedau în sulte[14] optimizate cibernetic. Era fascinant de frumos. Oamenii treceau pe lângă tânărul împietrit înaintea vitrinei cu manechine, îl ocoleau, întorcând capul dezaprobator, în vreme ce el, neclintit din fața vitrinei, fixa idealul pe sub borurile pălăriei lui de gringo, cu mâinile împlântate până la cot în buzunarele uniformei de sport peste care își pusese geaca neagră de scai.

Abia când zorile au mânjit cu sânge strada pustie, Gri s-a îndreptat spre casă rebegit, cu gesturi crispate ca de manechin. Își prevedea viitorul, presimțindu-se puternic, temut indiferent și mort, străbătând încă o dată, cândva, fără griji, parcul acesta înflorit în primăvară către vitrina cu manechine ce i se va deschide fără rețineri, ca unuia purtând însemnele GRUPULUI. Era tot cel de acum, cel dintotdeauna, numai că părul îi era cenușiu și nimic din drăgălășenia de copil mare nu mai supraviețuia pe chipul creț de riduri, asprit într-o mască osoasă crâncenă, cu lungimi cabaline.

Câteva zile mai târziu, părinților lui Gri le-a fost schimbat statutul social și au fost transferați în cartierul

[14] Sumă de bani reprezentând diferența de valoare dintre două lucruri care se schimbă între ele ori între valoarea părții ce i se cuvine unei persoane dintr-o moștenire și valoarea lucrurilor ce i se atribuie cu ocazia împărțelii.

GRUPULUI, în felul acesta și-a început Gri pătrunderea în spatele oglinzilor miraculoase, în lumea vitrinelor unde manechinele sunt expuse inaccesibil publicului ieșit la plimbare, seara. În iunie, Gri a străbătut pentru ultima oară drumul arhicunoscut. Era dimineață. Trandafirii se revărsaseră pe aleile parcului scăldat în rouă. Înaintea magazinului de distracții mecanice era pustiu. Gri deschise ușa de cristal grea, apăsând hotărât pe clapa încastrată în clanță. Înăuntru îl aștepta o scară impunătoare, acoperită de tactilii unui fremătător covor biologic, cântând cu voci subțiri un cântec înălțător. În aer plutea un parfum nemaipomenit. Grimasa imobilă pe care tânărul și-o impusese nici nu se clinti când femeia de la recepție îi ieși în întâmpinare cu un zâmbet parcă amuzat, întrebându-l ce dorește. Gri făcu o comandă de închiriere de o oră pentru manechinul din vitrină și nu răspunse nimic la informația, plasată ostentativ de recepționară, cu privire la valoarea cererii lui transformată în conturi. Femeia mai așteaptă câteva clipe scrutându-l intens după care dădu curs solicitării, clătinând din cap. Din profil, irișii îi luciră sidefiu, și Gri se întrebă dacă nu cumva era și ea tot manechin. Dar îi spulberă îndoielile felul în care îi evită privirea și considerația sporită cu care plasatoarea se simți datoare să se scuze că manechinul din vitrină era cel mai scump din câte aveau, fiind folosit mai mult în scop de reclamă. Până la Gri nu mai existaseră decât doi clienți dispuși să-l solicite, și asta numai din pricina prețului absolut exorbitant. „Doriți programul complet sau numai...”

„Desigur”, răspunsese Gri glacial. În fond de aceea plătea o grămadă de conturi individuale de divertisment nu?

A fost poftit într-unul din separeurile de la parter, cu flori mișcătoare în decor și covoare senzuale. Manechinul pătrunsese cu indiferența unei mașinării atotputernice,

sfidând cu perfecțiunea-i tehnică universul. Performanțele scontate erau garantate de firma producătoare până în cel mai mic amănunt. Păpușa blondă și-a scos hainele, oprindu-se după aceea imobilă în dreptul patului fiziologic. Gri s-a dezbrăcat și el, încercând să-și stăpânească nerăbdarea și nervozitatea ce i se păreau deplasate în context, s-a apropiat de forma femeiască și, fără să-și poată explica prea clar intenția, sub impulsul unei porniri neprevăzute, a sărutat pe gât obiectul neînsuflețit ca și când ar fi avut de-a face cu o femeie adevărată. Epiderma manechinului era fină, delicată și rece, Mașina s-a întors către el și l-a îmbrățișat. Într-adevăr merită investiția! Fusese înzestrată cu un program extrem de complex și sofisticat, capabil să stârnească pasiuni mult mai puternice decât oricare dintre omoloagele de duzină de prin localuri. De fapt fusese destinată, presupune Gri, mai iute unor persoane în vârstă decât unui tânăr abia începându-și experiența sexuală. Prețul prohibitiv o fi fost destinat tocmai operației de selecție socială, dar de vreme ce el plătise...

Însă în momentul suprem Gri nu reuși să resimtă decât nemulțumire, o profundă și inexorabilă deziluzie și insatisfacție. Părăsind cartierul copilăriei, Gri avea să ducă cu sine, gustul amar al unei neîmpliniri dezastruoase. Nimic nu-și dorise mai mult pe lume decât întâlnirea cu manechinul de care era îndrăgostit, Iar după ce-l avusese, după ce putuse să-l strângă în brațe, nimic! Aflase că lucrul acesta nu e menit să aducă nici o alinare deznădejdii și tristeții lăuntrice, furiei și neputinței bântuind sufletul unui bărbat. Și Gri se desprinse de cuibul modestei sale copilării, urmându-și calea prin lume, scrâșnind întărâtat din dinți.

Evoluția lui ulterioară avea să-l poarte din aproape în aproape, tot mai adânc sub cristalele celor mai strălucitoare vitrine, pe culmi, conform unui destin ieșit

din comun. Dar victoriile i se vor fi părut de fiecare dată efemere și mărunte, gustul deziluziei împletindu-se cu al tuturor celorlalte impresii adunate de el în viață, bătându-l ca o cenușă nepieritor de tristă. Avea să se căsătorească și el, desigur, ca orice reprezentant al GRUPULUI. Îi va fi parvenit, fără nici o mulțumire, cea mai frumoasă femeie din anturaj, avea să lase împreună cu aceasta o progenitură destul de reușită, pe care însă avea să o evite indiferent. Avea să fie promovat într-o funcție de conducere, absolut onorifică, pe care el o va fi îndeplinit întotdeauna cu conștiinciozitatea unei insatisfacții obositoare. După mai mulți ani de căsătorie își va fi procurat și el, ca tot reprezentantul lumii bune care se respectă o metresă mult mai tânără decât el, dar acest eveniment se petrecuse într-un anodin lipsit de orice urmă de romantism sau aventură, temeinic și fără patimă, iar tânăra, aleasă cu chibzuință, a fost asimilată de îndată inalienabilei plictiseli definitorii.

Doar într-o zi întâmplătoare l-a purtat prin locurile de demult. Atunci s-a mai întâlnit încă o dată cu cea căreia cândva, cu ani în urmă, îi făcuse, inutil, atâtea avansuri, cu cea pe care o așteptase înfrigurat în primăvara când împlinise 17 ani, cu mult dorita Rita, care îl refuzase mereu atât de delicat și irevocabil totodată. Și Rita l-a primit pe conducătorul de azi tot ca pe curtezanul de altădată, nesesizând măcar deosebirea. S-a purtat cu el firesc, de parcă nu ar fi fost despărțiți unul de altul mai mult de o zi, de parcă nu mai departe decât ieri, uite, s-ar fi pipăit cu el ultima oară în semiobscuritatea camerei ei decomandate.

Rita nu se căsătorise și locuia singură în apartamentul cu trei camere. Tatăl ei murise în urmă cu câțiva ani, iar mama și fratele mai mic își petreceau concediul de creație de patru ani la Tirsenda.

Femeia împlinită îl servi pe Gri cu bomboane, îi prezentă

ultimele înregistrări holo, râse mult și se dezbrăcă singură. Patul ei era moale și cald. Trupul subțire păstra ceva fecioresc, și când Gri o îmbrățișă, buzele se căutară însetate, șoptindu-și întretăiat cuvinte de dragoste. O rază de soare cădea chiar pe coafura ei cochetă, tunsă în conformitate cu cele mai noi recomandări ale modei. Au fost: un bărbat lat în spate și o femeie frumoasă, frivolă și ușor trecută, într-o vară luminoasă și liniștită. Mult așteptata (oricărui bărbat) „întâlnire cu iubirea primei tinereți”.

Gri o părăsi pe Rita nemulțumit. Nimic nu se vădea în măsură a-i stinge în vreun fel rana veche, durerea veche și grea din suflet.

Trecând apoi prin fața vitrinei de acvariu, se opri înainte-i urmărind manechinul de un model nou ce înota sub clopotul de antigravitație. Modelul acesta avea păr violet, era și el delicat, dar altfel decât fusese manechinul dragostei lui de la 17 ani.

Se decise și intră în salonul cu scară și covor senzual mișcându-și golaș tactilele în jurul gleznelor. O altă femeie trona la recepție, o femeie tânără și drăguță, zâmbind complezent emancipatului necunoscut, vizitator atât de rar al localurilor de distracții mecanice.

— Era pe vremuri un manechin în vitrină. Altul decât cel ce înoată acum acolo. Aș dori...

Femeia îl fixa ciudat.

— A fost demult scos din uz, spuse ea.

— Da, poate, dar eu vreau neapărat...

— Avem câteva modele noi, excelente. Dacă doriți, vă pot pune la dispoziție o listă completă cu...

— Nu. Eu vreau modelul acela vechi. Este vorba de ceva sentimental, dumneavoastră nu puteți înțelege.

După mai multe tergiversări, recepționera îl chemă pe director. Se cade la înțelegere. Cererea înaltului oaspete va fi totuși satisfăcută. Dar se solicită din partea acestuia o

discreție totală în cazul... În ce caz? Bine, vom vedea...

Rezerva de la parter e ca pe vremuri, neschimbată. Ierburi cântătoare și alte fleacuri ieftine. Ușa se deschide și silueta inuman de fragilă intră executând sacadat ritualul mecanic în semiobscuritatea albăstruie, de acvariu. Un aer de mister se răspândește pe arena displayului. Silueta golașă s-a oprit nemișcată lângă patul fiziologic. Gri, dezbrăcat și el, repetă jocul de demult, sărutând umărul gingașei icoane. Sub buzele fierbinți pielea delicată se încrețește și se cutremură, VIE, umană, cu slăbiciuni firești, cu imperfecțiuni și scăpări de sub control. Gri face un pas înapoi. Femeia din semiobscuritate s-a întors spre el. E ea, cea de atunci, și totuși alta. Părul, blond pe vremuri, îi este spicuit în alb. Sub ochi atât de frumoși, riduri fine se încrețesc, dar chipul și-a păstrat „inumana" finețe și fragilitate, și trupul supletea de neconceput. Privirea, atât de rece cândva, îi înoată în lacrimi, ce se rostogolesc peste riduri și fard, când buzele pline și creponate șoptesc ceva care sută cam ca: „dragul meu" sau „iubitule". Și Gri pricepe că nu mai pricepe nimic. Este ca și când ar descoperi despre sine însuși că este un manechin, sau considerat și tratat ca atare de toată lumea, când el, de fapt ar fi...

Purtat de un elan dement se aruncă în brațele subțiri ce-i încolăcesc gâtul. Mâinile femeii mângâie blana creață ce-i podidește pieptul și burta rotunjită și lăsată a bărbatului. Lungindu-se în patul fiziologic, Gri se zărește răsfrânt în oglinda înaltă de deasupra. Câteva fire zburlite îi dezvelesc rariștea de pe creștet. Fruntea tăiată de cute adânci și ochii întunecați se autocontemplă din cristale, într-o totală înstrăinare. Întinde mâna fără să se ridice, își ia pălăria cu boruri largi și și-o îndeasă pe frunte. Își îndoapă o țigară în colțul gurii răsfrânt în jos într-o grimasă tragică. Femeia îi sărută acum pe blana de pe gât, mângâindu-l necontenit plângând.

Insatisfacție! O absolută și iremediabilă nemulțumire, o inalienabilă și incoercibilă nemulțumire, urmărindu-l clipă de clipă și ceas de ceas, cu durerea surdă și insolvabilă a neîmplinirii.

Singur și trist, bărbatul străin și distins, nemairecunoscut de nici unul dintre noi, părăsește cartierul adolescenței lui îndepărtate, sărmane și pentru veșnicie pierdută. Cu mers apăsat, cu pălăria trasă pe ochi, cu țigarea în colțul gurii, Gri înțelege că nici asta nu i-a adus mai mult decât vechiul gust de cenușă, al neîmplinirii. Tot înainte, deci, tot înainte. Prin vântul toamnei. Dezamăgit, nemulțumit, un bărbat străbătând cu pas apăsat cartierul, orașul, planeta și universul în căutarea unui sens cu neputință de găsit, purtându-și eterna neliniște și nemulțumire în inimă, indiferent încotro s-ar îndrepta sau ce va mai face de acum încolo, de-a pururi, pe lume.

Sursa: *Jurnalul SF nr. 10*/1992

C U P R I N S

FAUNDTELE..3

GLORIA..6

DESCOPERIREA..13

CUNOSCĂTORII..18

MECANIQ..24

RECRUTAREA..34

SCENA CU SALONUL..40

SFIDAREA..54

TRANSHUMANȚA..58

UCIGAȘUL DE FLUTURI..60

ZBORUL..62

DESPRINDERE LENTĂ..64

IPOTEZĂ NEORTODOXĂ..70

ZIPPY RACE..75

MOLIA..83

INTERMUNDIUL..95

MIROSUL FRICII..98

RETORTE DE ABISTHOS ȘI GESTA..114
RUPERE DE RITM...120
SALA TRONULUI...132
SCURT ESEU OBSCUR..138
SEMNELE...144
SERIALUL...149
SUNETUL DE DEPARTE..153
UBIQ...159
CALUL...171
AMĂNUNT DE BUTAFORIE...173